

Haksızlığa,
eşitsizliğe,
adaletsizliğe karşı

devrimcilerin önderliğinde
Semralar, Fatmalar gibi

birleşmezsek
örgütlenmezsek
direnmezsek
çözüm yok!

Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 22
18 AĞUSTOS 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**Fatma
BİLGİN**

**DİRENME
SAVAŞI'NIN**

**660.
GÜNÜNDE**

**93.
ŞEHİT**

F TİPLERİNİ EMPERYALİSTLER YAPTIRDI

**F tiplerine
karşı
çıkmayan
vatansever
değildir**

“Ama ben olacağım...”

“Bu süreç bana çok şey öğretti... Korkmadım, umudum kırılmadı, karamsarlığa kapılmadım. Çünkü gücümün farkındaydım. Fedakarlığı kararlılığı vefayı böylesi yakıcı bir şekilde görmedim yaşamadım. Güçlendim. Kendime güvenim arttı. Elbette gücüm Partim ve yaratılan kahramanlıklardır... Bütün bunları yaşarken sevgi ve bağlılık kadar da düşmana öfkem büyüdü. İhanetler geri dönüşler de oldu. Bunlardan daha güçlü olmaktan öte etkilenmedim sadece ders çıkardım. Süreç ağır ve süreçte herkes kahraman olamazdı. Ama ben olacagım.” (Fatma Bilgin)

Okudukça, adeta her kelimeye sindiğini hissediyorsunuz o kararlılığın. Her cümle, harcı o kararlılıkla karılmaşasına bir güç ve kesinlik taşıyor.

Kolay günlerin kahramanları değil o. Kolay günlerin keskinlikleri değil bu sözler. Ateş altında, ölüm yürüyüşünde söyleniyor bu sözler. Ayak ucunda işkenceciler, başucunda Mengeleler dikilirken söyleniyor. “**Ama ben olacağım**” derken, kişisel hiç bir beklenti yok bu sözde. Kolay günlerin cazip şöretlerinin beklentileri yok. O sözleri söylerken, biliyor ki, **kahramanlık, ölebilmektir şimdi**. Hem de başucunda bekleyen “Mengelelere rağmen”! Onun iradesi söyleyecektir son sözü. “Ya zafer, ya ölüm” diye çıktığı yoldan dönmeyecektir hiç bir şart altında. Yürüyecek ölüme ve zafere doğru.

Bedreddin yiğitleri gibi... Pir Sultanlar gibi... Baba İshak orduları gibi... Çivilerle çarşıya gerilen, bir bir parmakları kırılan Börklüce gibi... Mahirler gibi...

Çarşıya gerili Börklüce gibi yatağa zincirlenmiş o da. Tırnaklarını sökmek yerine, vücuduna zehir atmak, yaşayan bir ölüye çevirmek için

başucundalar. Hayır; o bir kahraman olacak. Yani o, zaferin mimarlarından biri olacak. Kararı kesin. Kararlılığı keskin.

Bu güç ve kesinlik, “**cesaretiniz varsa gelin**” diyen sesteki güç ve kesinlik. Bu güç “**siz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz**” diyen sesteki güç ve kesinlik. Bu güç “**biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik**” diyen sesteki güç ve kesinlik.

Zulmü gördü. İhanetleri gördü. Yarı yolda terkedişleri gördü. Direnme savaşı, en güç, en zorlu dönemlerini, en büyük kuşatmaları onların büyük kahramanlıklarıyla aştı. Sıra onda. Bunu biliyor. Bayrağı rüzgarı tüm ülkeyi, dünyayı etkileyecek bir güçte dalgalandırmak sırası onda. Bu gücüm var diyor ve dalgalandırıyor bayrağı.

Yaşadığı her saniyeyi, sınırsız bir fedakarlık, sarsılmaz bir kararlılıkla dolduran bu kahramanlığın karşısında, ihanetleri, yalpalamaları meşrulaştırmak, teorileştirmek kimin had-dine?

“Teslim ol diyor düşman kurşunlar yağdırarak...”

Cevap veriyor kahramanlar halaya durarak!”

Direnme savaşı bu. Kolay kahramanlık beklentilerinin yeri yok. Ucuz keskinliklerin ömrü kısa. Ama o ölümsüz. Çünkü o, işte tam da böyle dönemlerin kahramanı.

“Bırak diyor düşman, rüşvetler teklif edip, tehditler yağdırarak...”

Cevap veriyor kahramanlar ölümü gülerek kucaklayarak!”

Ezilenlerin mücadelesinin şaşmaz kuralı işiyori hala; bir ölüp bin doğuyoruz. Semralarımızla, Fatmalarımızla umudu büyütüyoruz. Görevin bilincindeler. Görevi yerine getirecek, halkımıza yeni bir zafer kazandıracak güce, kararlılığa sahipler. Şehitlerimizden bir dağ oluştu. Zafer o dağın doruğunda.

Direnme savaşının dönüm noktaları

Dönüm noktalarında bayraklaşanlar

Bayraklarda yazılı inanç ve kararlılık

669 GÜN

İMF'nin adamı Kemal Derviş İstifa Etti

AÇ, YOKSUL, İŞSİZ BIRAKTI... SATTI, PEŞKEŞ ÇEKTİ!

Yoksulluk vebasının aşısı çürüyen düzende yok...

ÇÜRÜYENİ KESİP ATMADAN EKMEK YOK!

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Yıl 1997

Yer:
Halk Anayasası Taslağı'nı tanıtmak, tartışmak, yaygınlaştırmak için yapılan eylemlerden...

Sorun varsa, çözümü de vardır.
Halk, çaresiz olmaz, çaresiz kalamaz.
Kabul etmek zorunda değiliz onların; yani sömüren ve ezen sınıfın anayasasını.
Kabul etmek zorunda değiliz onların düzenini.
Çözüm hep vardır.
Mesele, onu gerçekleştirebilmektedir.
Gerektiğinde dişe diş döğüşerek, bedeller ödeyerek...
Mücadelesiz çözüm yoktur.

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Alacaklar Yığılma: Odenwaldstr. 72 51105 Köln

Tel: 0049 221 6906992 0049 221 6906993

Faks: 0049 221 6906994

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2

Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay

Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D.

6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı

Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenierci Sokak No:27

Daire:10 Şahinbey

İstanbul: 3. Bayrerkad. 850. Sokak Yayırcı İş Hanı

No: 31/501 Kısıklı Tel-faks: 0 232 449 27 86

Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2

Tel-fax: 0262 322 88 09

Mideya: Çarşıbaşı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No:

15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin: Keremithane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9

kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Taksimhane Cad. Bulutcuoğlu İş Hanı Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 25 90

Tiğanoz: Kemerkaya Mah. Kandıracılar cad. Dedeoğlu sokak

Posta İşhanı Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93

Zonguldak: Çarşıbaşı Cad. Oluşuğu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

Tel: 0 372 252 51 73

- 3... *Hücreler Emperyalizm ve Vatanseverlik*
- 5... *Hücrelerden.. Hücreler, Emperyalizm ve Vatanseverlik*
- 6... *Türkiye'nin Geleceği Fatmalar'dır*
- 9... *Ölümü Yenişim Ölüm Orucunda, Sizlere Gelmiş Alınımın Akıyla*
- 10... *Süreç Ağır, Herkes Kahraman Olamazdı, Ama Ben Olacağım*
- 11... *Bu Terör, Tecrit ve Ölümler Duyulmasın Diyedir*
- 15... *Sakın Yazmayın! Sakın Haber Yapmayın*
- 16... *Demokrasıcılık Oyununun Güzellemeleri*
- 17... *Emekçilerden:"Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız"*
- 18... *Emperyalistleri ve IMF'yi Savunmayı Solculuk Olarak...*
- 19... *"Ulusalci IMF'ci"... Asker Kanı Satanın Şerefi Mi Olur?*
- 20... *Aç, Yoksul, İşsiz Bıraktı Sattı, Peşkeş Çekti*
- 22... *Çürüyen Kesip Atmadan Ekmek Yok!*
- 24... *Sandık kimin Mezarı?*
- 26... *669 Gün..*
- 30... *Semra Başyigit'in Mektuplarından..*
- 31... *Anadolu'nun Onurlu, Namuslu Genç Kızları*
- 32... *Anmayın! Unutun!*
- 34... *Röportaj: Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe Genel Sekreteri Nayif Havatme*
- 36... *Kendini İnkâr Eden Sıfatlar*
- 38... *İşte Vahşet ve Barbarlık*
- 40... *Faşizmin Yoketmek İstedığı Direnme Hakkı*
- 42... *Asıl Çatışma Şimdi Başlıyor*
- 44... *Solun Beyni: İsrar ve Kararlılık*
- 46... *Gazilik Kavganın Onurlu Bir Bedeli*
- 47... *Röportaj: Devrimci Adalet, Kesin ve Değişmezdir*
- 48... *Medya: Çarpıt Yönlendir!*
- 49... *Yurtdışından:Sallabaş Hasan'ın Başına Gelenler*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Hücreler, Emperyalizm ve Vatanseverlik

Daha ölüm orucu başlamamışken, F tipleri somut olarak gündeme geldiği andan itibaren, bu konudaki temel vurgularımızdan biri şu olmuştu: **"F Tipleri IMF'nindir."** O zamanki tartışmalardan, yazılıp çizilenlerden ve o günden bu yana izlenen pratikten dolayı biliyoruz ki, pek çok kesim bunu sadece "ajitatif bir slogan" olarak gördü. Oysa bu, karşımızdaki sorunun, tecrit ve izolasyon politikasının en özlü ifadelerinden biriydi. Tecrit politikası, IMF aracılığıyla tüm ülkelere dayatılan ekonomik politikaların parçalarından biriydi. Emperyalist küreselleşme, tüm yeni-sömürgelere ve gide-rek bizzat emperyalist ülkelerin kendi içlerinde de, bugüne kadar görülmedik ölçüde açlığı, işsizliği ortaya çıkaracaktı. Bunun şu veya bu biçimde küreselleşmeye, sömürgecilğe, açlığa karşı tepkileri ortaya çıkarması da kaçınılmazdı. Hücre tipi hapisaneler, işte bu gelişmeye karşı alınmış önlemlerin bir ayağıydı. Amerikan ve Avrupa tekellerinin yönetiminde IMF politikalarının pervasızca uygulanmaya başlanacağı Türkiye'de de F tipleri "olmazsa olmaz"dı. IMF'nin bugüne kadar görülmedik ölçüde talan ve dayatma içeren programının uygulanmaya başlanmasıyla F tiplerinin açılışının aynı zamana gelmesi de bu anlamda elbette tesadüf değildi. Bugün artık, F tiplerinin arkasında emperyalizmin olduğu, hem ülkemizdeki gelişmelerle, hem başka ülkelerdeki gelişmeler sonucunda tümüyle açığa çıkmıştır.

Açığa çıkan gerçeklerden biri de şudur: Ülkemizdeki muhalif güçler açısından bunun böyle olduğunu görmemek değil, görmezden gelmek durumu vardır. IMF programlarıyla F tipleri arasındaki ilişkiyi görmezden geldiler, çünkü oligarşi F tiplerine karşı bir muhalefete hiç bir biçimde "icazet" vermiyordu. IMF'ye şu veya bu ölçüde karşı çıkılabiliirdi, ama F tiplerine asla! İcazetçi sendikacılık, icazetçi reformizm, demokratik kitle örgütlerindeki icazetçi yönetimler, icazetçi legal partiler, oligarşinin bu "mesajını" aldı ve politikalarını ona göre biçimlendirdi. Aynı sorun, ülkemizde uzunca dönem, mesela bir Kürt sorunu da yaşanmıştı. Sendikalar, partiler, işçilerin taleplerinin karşılanmamasıyla, durmaksızın devam eden zamlarla, devrimcilere ve yurtseverlere karşı yürütülen savaş arasındaki bağı görmüyorlar mıydı? Elbette görüyorlardı. Ama bir tek işçi eyleminde bile, Kürt halkının taleplerinin karşılanmasını talep etmediler. Çünkü o konu da, oligarşinin icazet alanı dışındaydı.

Açığa çıkan bir başka gerçek; emperyalizme karşı olan veya olduğunu söyleyen çeşitli kesimlerin de, F tiplerini emperyalizmin yaptığını görmezden gelmeleridir. Sorunun özü yine aynıydı. Oligarşinin çeşitli kesimleriyle, MGK'yla paralel bir "milliyetçilik" yapılabilir, bu çerçevede Amerika'ya, Avrupa Birliği'ne karşı çıkılabiliirdi. Ama Amerika'nın, Avrupa'nın F tiplerine karşı çıkmak, oligarşinin de icazeti dışına çıkmak demektir. Bu ne-

denle emperyalizme, Amerika'ya, Avrupa Birliği'ne karşı olduğunu söyleyen bir çok kesim, F tiplerine karşı çıkmadı.

Kimileri ise, özellikle Avrupa'nın 19-22 Aralık katliamına ve F tiplerine desteği tüm çıplaklığıyla açığa çıkmasına rağmen, yine de gerçeği görmemekte ısrar ettiler. Çünkü bu durum, onların kafasındaki "Avrupa imajına" hiç uymuyordu. Avrupa demek, demokrasi, insan hakları, özgürlükler demek değil miydi? Kimileri açısından ise, emperyalizmin F tiplerinin arkasında olduğu gerçeğini teslim etmek, "emperyalizm değişti" tesbitlerinden vazgeçmek anlamına geliyordu. F tipleri, sadece ülkemizde yok. Tüm yeni-sömürgelere ihraç ediliyor. Tüm emperyalist ülkelerde de var ve durmaksızın yenileri yapılıyor. Ve sadece bu gerçek bile, emperyalizmin değişmediğinin kanıtıdır.

Emperyalizm değişmedi diyoruz. Bu anlamda Lenin'i hatırlamakta yarar var. Lenin şöyle diyor emperyalizme ilişkin bir sözünde: *"Emperyalizm, krallıkla yönetilen ülkelerde olduğu kadar, en özgür cumhuriyetlerde de, daha özel bir biçimde 'devlet makinesi'nin olağanüstü güçlendiğini, onun bürokratik ve askeri aygıtının proletaryanın artan bir ezilmesiyle bağlılık içinde, görülmemiş biçimde genişlediğini gösterir."* Emperyalizm değişti sananlar, bu iddiada olanlar, sadece bu alıntıda vurgulanan gerçek açısından, *"devlet makinesinin olağanüstü güçlendirilmesi"* açısından baksalar bile, bu niteliğin hiç bir biçimde de-

Çağrımız halen günceldir, geçerlidir:

İktidarın, emperyalistlerin ekonomik, siyasi ve askeri desteğiyle, devrimcileri katletmek, bu topraklardaki **bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm** mücadelesini yoketmek, tüm muhalif kesimleri sindirip bütün ülkeyi F tipi haline çevirmek politikasına karşı, şehitler vererek direnmeye devam ediyoruz.

Her kim ki, bağımsızlıktan yana olduğunu, vatansever olduğunu iddia ediyorsa, emperyalizmin hücrelerine karşı direnenlerin yanında olmak zorundadır. Olmuyorsa, o gerçek bir vatansever değildir.

ğişmediğini görecekle. Değişmek bir yana, emperyalizm bugün her yerde, George Orwell'in herkesi gözetim ve denetim altında tutan "Büyük birader"ini aratmayacak sistemler kurma peşindedir. Hücreler, emperyalizmin kurmaya çalıştığı sistemin en sembolik ifadesidir.

Hücre tipi hapishaneler tüm halkları denetim altına almaya çalışan bu sistemin bir parçası. Amerika'da, Avrupa'nın bütün ülkelerinde, emperyalistler durmadan hapishane yapıyorlar. İki özelliği var bu hapishanelerin: birincisi, işçileri çalıştırmaya yani sömürmeye yönelik düzenlemeler. İkincisi, muhalifleri, sisteme direnenleri sindirmeye yönelik hücreler. Zorla çalıştırmaya karşı direnenler de, sisteme köklü eleştiriler yönelten devrimci, islamcı, radikal muhalifler de hücrelerle sindirilmeye çalışılıyor. Rusya'dan Amerika'ya, İtalya'dan İspanya'ya, Türkiye'den Guantana-mo'ya her yerde görülen budur. **Tüm bunlar üzerinde tartışma götürmez birer olgu durumundaysa**, F tiplerine karşı çıkmadan demokrasiden yana olunamayacağı da, F tiplerine karşı çıkmadan bağımsızlıktan yana olunamayacağı da, dahası, F tiplerine karşı çıkmadan, halkların hak ve çıkarlarının savunulamayacağı da **o kadar tartışma götürmez bir gerçektir.**

Çağrımız hala günceldir! Bağımsızlıktan yana olduğunu, emperyalizme karşı olduğunu söyleyen tüm kesimler açısından, F tiplerine karşı mücadele ve bu mücadeleye katılmaları doğrultusunda çağrımız, halen günceldir. Emperyalizmin hücrelerinde direnmeye devam ediyoruz. İktidarın, emperyalistlerin ekonomik, siyasi ve askeri desteğiyle, devrimcileri katletmek, bu topraklardaki **bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm** mücadelesini yoketmek, tüm muhalif kesimleri sindirip bütün ülkeyi F tipi haline çevirmek politikasına karşı, şehitler vererek direnmeye devam ediyoruz. Hayat boş sözleri yazmaz. Biz de pratik gerekleri yerine getirilmeyen boş vatanseverliklere, bağımsızlıkçılığa değer vermiyoruz. Gerçekten emperyalizme karşı olanların emperyalizme karşı mücadele vereceği alanlardan biri de F tipleridir.

Emperyalizm konusundaki yanlışlar aşılmadan, oligarşinin tüm kesimlerinin -ordu dahil- emperyalizm işbirlikçileri olduğu görülmeden, bu konudaki boş hayaller, beklentiler terkedilmeden gerçek anlamda bir bağımsızlık ve demokrasi, mücadelesi de verilemez. **Direnin çağrısına kulaklarını tıkayanlar demokrat ve vatansever olamaz.**

1
9
8
4

Tutsaklardan Tüm Demokratik Güçlere: 93 Şehitle Omuzladığımız Hak ve Özgürlükler Kavgasına Çağırıyoruz

Yüzbin insan tecrite hayır dedi, onbinler alanlarda kızıl bantlarımızı dalgalandırdı, “yaşasın ölüm orucu” sloganlarını haykırdı.

“Kamuoyu duyarsızlığı” teorilerinin hiçbir anlamı olmadığı açık.

TAYADw’lılar Armutlu katliamından sonra yeniden bedenlerini açlığa yatırdılar. Baskılara, gözaltılara rağmen direnişimizin sesini duyurmak için Alibeyköy’ün yoksul gecekondularından seslerini yükseltiyorlar.

Direnişimiz iki hafta içinde iki şehitle kararlılığını bir kez daha ilan etti. **Kararlılığımızın sinanamazlığı** alenidir. 93 şehidimiz, yüzlerce gazimiz bütün demokratik güçler açısından bu eşiğin çoktan aşılmış olması gerektiğinin ifadesidir.

Biz kararlıyız ve direniyoruz. Oligarşi, kendi politikasını uygulamakta şu ana kadarki “kararlılığını” koruyor. Çarpışan iki irade, aynı zamanda çarpışan iki mücadele hattıdır.

Bir yanda direnişimizin temsil ettiği hak ve özgürlükler mücadelesi, öte yanda bütün özgürlükleri yoketmenin odağı olarak hapisaneleri başlangıç olarak alan oligarşi.

Saflar net. Bu kavga emperyalizmin tecritine, faşizmin devrimcileri, özgürlükleri, düşüncüyü yoketme iste-

ğine karşıdır.

Hiç kimse AB’den, Avrupalıktan, şu bu düzen partisini destekleyerek demok-rasi, hak ve özgürlük beklemesin, gelmeyecektir. Deneycilik demokratik güçlerin daha da cılızlaşmasından öte bir sonuç getirmez.

Hak ve özgürlükler mücadelesinin, demokrasi mücadelesinin en güçlü ve hedefe ulaşma noktasında en kararlı odağı direnişimizdir.

Bu odağı güçlendirmek tüm demokratik güçlerin elindedir. Önünde hiçbir engel yoktur. Oligarşinin demokratik güçleri direnişten uzak tutmak için uyguladığı politikalara teslim olmayalım.

Biz kararlıyız, ölüyoruz, direniyoruz. Kimseden ölüm bedeli ödemesini de beklemiyoruz.

Sendikalara, DKÖ’lere, legal partilerden odalara, barolara kadar bütün demokratik güçleredir çağrımız:

Hak ve özgürlük istiyorsak, demokrasi diyorsak direnişin etrafında bütünleşelim. Direnişi güçlendirelim. Şu ya da bu yöntemle olması, kimilerinin ölüm orucuna karşı olması bu mücadelede talidir. Aslanan, savunduklarındaki samimiyettir.

Yeniden daha gür bir sesle tecrite karşı olduğumuzu, hak ve özgürlüklerimizi istediğimizi haykıralım.

Biz direniyoruz, ölüyoruz ve kararlıyız.

Tüm demokratik güçlerin hak ve özgürlükler mücadelesindeki kararlılığını ve samimiyetini pratikte görmek istiyoruz.

1
9
9
6

2
0
0
0

2
0
0
2

direnme savaşı sürüyor 669. gün

Fatma Bilgin, 3 Haziran 2001'de 5. Ekip savaşçısı olarak ölüme yattı. Ölüme yatışının 434'üncü, direnişin 660'ıncı gününde **93. Şehit oldu**.

Türkiye'nin Geleceği Fatmalar'dır

Dupduru akan bir nehir gibidir Fatma; öyle sade, öyle gösterişsiz. Ve öyle berrak. Anadolu halkının olumlu özelliklerini devrimciliğiyle bütünleştiren, milyonlarca yoksul Fatmalar'a kurtuluşun yolunu gösteren bir halk kızıdır, halkın kendisidir.

3 Haziran 2001'de 5. Ekip olarak ölüm orucuna başladı Fatma Bilgin. Ölüm orucunun 434. Gününde, eşi görülmedik bu kahramanlık destanı, 660'ıncı gün doldurmuşken, 10 Ağustos'da 93. Şehidimiz olarak ölümsüzleşti.

1972 yılında doğmuş bir Arap kızı Fatma. Yoksulluk, yüzbinlerce Fatma gibi, onu da daha **13 yaşında** azgın sömürü çarklarının içine çekti. İlkokul mezunuydu, bir çok işyerinde, pamuk tarlalarında, fabrikada, çapada, ambarda, atölyelerde çalıştı yıllarca. Emekçiydi.

Emek vermekte ne kadar sabırlıysa, haksızlığa, sömürüye, baskıya karşı da bir o kadar sabırsızdı. Değerlerini yitirmemiş milyonlarca gencimiz böyle değil midir? İçten içe **isyan etmez mi** patronun baskısına, aşağılamasına, sömürüsüne. İsyan etmez mi milyonları dişlileri arasında öğüten bu adaletsiz düzene.

Ama Fatma'yı **onlardan ayıran bir yan var ki**, bütün Fatmalar ondan örnek almalı, onun yolunu izlemeli. O, "içten içe isyan eden" olmayı reddetti. Haykırmalıdır bütün haksızlıkları, adaletli bir düzen için neler yapabileceğini düşünmelidir beynini patlatana kadar. O, devrimcilik yolunu seçti.

Fatma'yı Devrimcileştiren Sömürü ve Zulümdür

Kendi ifadesiyle, *"çalıştığı yerlerde kötü ağır iş koşulları, düşük ücret gibi haksızlıklara başkaldırıp çevresindeki insanları yönlendirdiğinden dolayı işyeri sahipleriyle sorunlar yaşadı, zaman zaman işten kovuldu"* Fatma.

Fatma'nın devrimcileşmesinin en çıplak nedenidir bu yaşam. Kendi yaşamından çıkardığı sonuçlarla devrimcileşti. Bu düzenin değişmesi gerektiğini bilince çıkardığı için devrimcileşti. Çevresine topladığı arkadaşlarıyla kendileri bildiri bastılar, dağıttılar. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günüdür ve Fatma henüz 20'sinde örgütsüz bir emekçidir.

Kurtuluşun, umutlarının devrimci harekette olduğunu gördüğü için, daha ilk tanıştığı günden itibaren umudun adı beynine kazındı Fatma'nın. Hiç duymamıştır daha önce o adı. Devrimci Solu, Mahir ÇAYAN'ı ilk kez duyuyordur. Ama *"Çok etkileniyor hayatımda bir şeylerin değişeceğini hissediyordum. Bana çok doğru geliyordu."*

Sezgilerini bilgiyle donatma, adım adım devrimcileşme, kendini eğitirken, başka Fatma'ları eğitime süreci başlamıştır artık onun için.

30 yaşında kahramanlıkla taçlandıracağı, her anı kavgaya, her anı direniş, her anı büyük bir inanç, özveri ve bağlılıkla bezenmiş yaşamının en onurlu yıllarıdır devrimcilik yılları. O, doğrunun peşinden gitti, doğruların sesine kulak verdi. Kurtuluş muhabiri olarak çalışmaya başladı emekçi Fatma.

Her devrimci gibi bedeller ödedi. 5 aylık muhabirliği süresince haklıyı ve gerçeği halka ulaştırdığı için 5 kez gözaltına alındı, işkenceleri, hapislikleri yaşadı. Fatma kararlıdır. Hiçbir baskı "aman" dedirtmedi ona. Zorluklar yaşadı, ama hiçbir zaman tereddüte düşmedi.

Zorla Müdahale İşkencesi Yapıldı

Yüzlerce insanımız zorla müdahale işkencesi ile sakat bırakıldı. Beyinleri yok edildi, çoğunun hafızaları silindi. Kiminin bir, kiminin on yılı belleklerinden bir mızrakla kanırtarak sökülür gibi sökülüp alındı.

Fatma da 1 Ağustos gününden itibaren **9 gün boyunca zorla müdahale işkencesine maruz kaldı. TA-YAD'lı Aileler** 10 Ağustos'ta yaptıkları açıklamada, "zorla müdahale işkencesiyle direnişi bitirmeyi amaçlayanlar, 'yaşam kurtarıyoruz' diyenler bir evladımızın daha canına maloldular" derken, "kendisine insanım diyen, tecrite ve işkenceye karşı olan herkese, daha kaç insan ölecek, kaç insan sakat kalacak?" diye sordular ve tecrite karşı birlik olmaya çağırdılar.

Fatma Kararlılık, Kendine Güvendir

"Süreç ağır ve süreçte herkes kahraman olamazdı. Ama ben olacağım." sözlerindeki kararlılığı çürütölmek, yok edilmek istenen devrimciliğin şaha kalkışının ifadesidir, çürötmek isteyenlere cevaptır. **Devrimcilik**

BİTİREMEZSİNİZ...

Katliam, işkence, akıl almayacak bir zulüm... Denenmedik hiçbir politikası kalmadı zulüm iktidarının.

"Gövde, dal budak gitti, şimdi bırakılır" diye umdular. Tarihimizi bilmeyenlerin, 32 yıllık tarihimizde fırtınalara, dalgalara karşı dimdik yüröme geleneğimizi görmeden kapıldıkları umutları da yıkıldı.

Bitiremediler, bitiremezler.

Fatmalar'ımız bunun güvencesidir. Daha yüzlerce Fatma'mız var, zulmün üstüne yüröme cüretine sahip olan.

Bitiremediler, bitiremezler.

Nazi imparatorluğunu aratmayacak koyu sansör duvarları, baskılar, sesimizi kısmak için denenen tüm yöntemler şehitlerimize çarpıp dönüyor. Her şehidimiz, emperyalizmin yaptırdığı hücrelerin bir duvarını yıkıyor.

O duvarları

paramparça edeceğiz.

hedefe kilitlenmek, kararlılık ve kendine güvendir. Bu direnişte, ölüm orucu savaşçılarına düşen ölüme kilitlenmektir. Zulmün saldırıları ölümlerimizle ördüğümüz barikatlarla durdurulacaktır çünkü. Zaffer ölümlerimizle gelecektir.

Direnişçi devrimciliğin kilitlendiği yer burasıdır. Fatma ikinci yılına yaklaşan direnme savaşının **direnişçi devrimcisidir.** Bu onun yaşam tarzıdır, devrimci kimliğinin doğal yapısıdır direnişçilik. Bunun için ne direnme kararı almasına gerek vardır, ne de en küçük bir tereddüte yer vardır. Değişen, sadece direnmenin biçimidir bu kimlikte.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi basın bürosu, 11 Ağustos 2002 tarihli 266 nolu açıklamasında Fatma'nın şu söz-

lerini aktararak, o büyük coşkunun, zafere duyulan inancın ve kararlılığın altını çizdi:

"Her zaman kafam netti... Hiçbir zaman hiçbir sorunu önümde engel olarak görmedim. '96 Ölüm Orucu direnişi beni çok etkilemiştir. Ölüm Orucuna gönüllü oldum ama olmadı. Özellikle direnişlerde daha çok **kendime güveniyor** ve tutsaklık gerçeğini kavırıyordum... Ulucanlar direnişiyle birlikte artık olgun, duyarlı ve daha geniş düşünme gibi özellikler gelişti. Sürece yoğunlaşmak önemliydi ve bunu yapmaya çaba harcıyordum... Süreci kavrayıp kafamı netleştirdim. Kendimi uzun bir direnişe olabilecek herşeye hazırladım ve Ö.O. gönüllüsü oldum."

İsteğine 5. ekiplerde kavuştu Fatma. Bir yanda dünyanın ikinci plana ittiği, edilgenleştirdiği kadın kimliği, bir yanda kendine güveniyle zulmün karşısına tek başına dikilme cüretiyle Fatma.

Fatma, devrimci kadın kişiliğinin örneği: İnancılı, güçlü, bir dava sahibi, hedefine ulaşmakta bütün zorlukları aşmasını bilen. **Köylü kızlarımızın, gecekondu kızlarımızın, dokuma tezgahının başındaki işçi kızlarımızın, çapadakinin, tarladakinin örnek alacağı bu kişiliktir.** Düzenin kızlarımıza verebileceği hiçbir şey yoktur.

Fatma Dava İnsanıdır

Bütün duygularını davasına kilitlemiştir Fatma. Bir davası vardır onun, "haksızlıklara, eşitsizliklere, adaletsizliğe son verme davası. Öğrendi, inandı, davanın adı,

devrimdi. Devrim gibi bir dava, yarım ağızla, yalpalayan adımlarla savunulamazdı. O halktı. Özü sözü, içi dışı birdi. Savunacaksa, sonuna kadar savunacaktı. **Yola çıktıysa, sonuna kadar gidecekti.** Dava insanı olmak bu. Fatma dava insanıydı.”

Ölüm yalın onda, ölüme adım adım yürüdüğü günlerdeki düşünceleri yalın. O son anında bile halka nasıl mesaj veririm, nasıl çağrı olurum kaygısı taşıyor. Mezarının başında okunması için yazdığı son mektubunun her satırıyla halkına çağrı oluyor Fatma.

Ancak kendini davaya adanmış, dava insanı olmayı becerebilmiş bir devrimci her anında halkı eğitmeyi, örgütlemeyi düşünür. Fatma gibi...

Fatma Halktı, Halka Çağrı Oldu

“Fatma halk. Fatma hayatın ve kavganın içinde. Fatma’nın hayatının ve kavgasının içinde basit, kişisel kaygılar, hesaplar yok. O yoksulluğun içinden geldi, o yoksulluğa son verecek kavganın içine girdi... Fatma’nın hayatının ve kavgasının içinde “ölüm ve yaşam” üzerine o demagogik, o bireyci, oencil, o saçma sapan tartışmaların da yeri yok. Onda herşey yalın.... Fatma halk. Fatma bizim. Biz Fatmalarız. Hayatın her alanında süren direnişimiz ve savaşımlar, halkın kurtuluş davasıdır. F tipi hapishaneler, Türkiye halkının emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşını yekmek için yapıldı. Fatmaların umutlarını yekmek için yapıldı. Bu umudu yaşatmak için direniyoruz F tiplerinde. Kim ki, Fatma gibi, haksızlıklara, eşitsizliklere karşıysa, onun yeri, kurtuluş cephesidir.”

Düzenin cephesinde, burjuva politikacılarının ayak oyunları, birbirini anında satan kişilikler, Dervişler, Baykallar, İsmail Cemler, Tayyipçiler... var. Yalan, hile, dalavere, halkı aldatma var. Fatmalar’ın cephesinde karşılıksız kendini halka ve kurtuluşa adanmış adam var.

Fatma’larla Kazanacağız

Direnin 93. şehidi Fatma Bilgin, yaşamıyla, emekçiliğiyle halkımızın bir kızıydı. Devrimciyleşmesiyle, yoksulluğundan, zulümden kurtuluşu devrimde görmesiyle geleceğimizin Fatmalar’da olduğunu gösterdi, Fatmalar’a çağrı oldu.

Fatmalar, binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca olacak. Fatma’nın inancı, güveni, sabırla yarattığı devrimci kişiliği bütün Fatmalar’a, devrimcilerle örnek olacak. Bu inançla zulmün kalelerini yıkacağız. Bu kendine güvenle oligarşinin iktidarını yıkacak, halkın iktidarını kuracağız.

Fatmalar’la geleceği kuracağız.

Hataylılar Şehidinin Ellerini Kınalayarak, Zılgıtlarla, Direnişle Uğurladı

Direnin 93. kahramanı Fatma Bilgin 13 Ağustos’ta Antakya’nın Kuzeytepe Beldesi’nde direnişle, zılgıtlar, sloganlar eşliğinde elleri kınalanarak toprağa verildi.

Cenazenin gelmesiyle birlikte jandarma köyü abluka altına aldı. Cenaze evinde toplanan halk ağıtlar ve türküler eşliğinde **şehidine kına yaktı.** Ellerine kına yakılıp, alınına sarı yıldızlı kırmızı bant takılan ve üzerine cephe bayrağı örtülen kahraman şehidimiz son yolculuğuna hazırlandı.

Köy halkıyla birlikte tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda yapıldıktan sonra **"Fatma Bilgin Ölümümsüzdür"** pankartı açılarak zılgıtlar ve "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla yürüyüşe geçildi.

Erdinç ve Yusuf Kutlu’nun mezarbaşında Erdinç Aslan’nın annesinin yaktığı ağıtlardan sonra Fatma için de ağıtlar yakıldı, mücadelesi anlatıldı, vasiyeti üzerine zakkum çiçekleriyle, cephe bayrağıyla ve bantıyla birlikte gömüldü. Devrimciliği öğrendiği Malatya’dan gelen mesajın okunmasının ardından tekrar köye dönmek için harekete geçen **500 kişilik kitleye jandarma coplarla, gaz sıkarak saldırdı.** Saldırıya karşı taşlarla direnen halk sokak aralarında çatışmayı sürdürdü. Aralarında dergimiz Adana temsilcisi ve yerel Asi gazetesi muhabirlerinin de bulunduğu 11 kişi gözaltına alınırken, jandarma beldede terör estirdi, halkı evlerine girmeye zorladı.

Gözaltılardan sonra jandarmanın çekilmesiyle birlikte bu kez de sivil polisler köyü bir süre abluka altında tuttu. TAYAD’lılar cenazeden sonra Yusuf Kutlu’nun ailesine de ziyarette bulundu.

Tarihe Belge-1: Okuyun Mezarımın Başında:

ÖLÜMÜ YENMİŞİM ÖLÜM ORUCUNDA SİZLERE GELMİŞİM ALNIMIN AKIYLA

Ağlamaklı olmasın gözleriniz. Tabutlarımızın içinde öylesine gururla, umutla yatarken biz, siz de gururlanın. Siz de umut doldurun gözyaşı yerine canlar, kardeşler.

Şimdi yanınızdayım. Hiç ayrılmamak üzere geldim. Bu düşün olsun, türkü türkü eyleyelim burayı, halaylara duralım. Dahi kırmızı mendillerle mitralyözlerle, sebgevi, harce ile halaylara duralım; omuz omuza verme, kenetlenme zamanı,

Merhaba baş koyduğum Antakya'mın halkına;

Merhaba Kuzeytepem, Kuzeytepe'nin sıcak, candan, vefalı, güzel insanları;

Analarım merhaba, çocuklar, yiğit kardeşlerim;

Toprağımıza, suyumuza, börtü böceği ile vatanımıza, geleneklerimize feda ettiğim canımla selamlıyorum sizleri. Ellerinizden öpüyorum büyüklerim ve herkesi özürliğe çarpan yüreğimle kucaklıyorum.

Önce Yusuf Kutlu yoldaşım selamladı sizleri Ekinci'den. Yusuf abimdir, kardeşimdir. Birlikte gelecek aydınlık bir ülke için. Özgürlüğü için vatanımızın yola çıktık Yusuf'la. **Hapishanelerde yüzlerce kardeşlik, onlarcamız ölüm oruçlarında zulme karşı şehit olduk.** Halkımız Antakya'mızın payına, sizlerin sevgi dolu yüreklerinizin payına **Yusuf ve ben düştük.**

Daha direnişimiz sürüyor. Gelenlerimiz olur; Sizlere, incelmış bedenleriyle toprağın bereketli kokusuyla, parıldayan yıldızları ve sizlere bırakacakları umutlarıyla gelenlerimiz olur canlar.

Bu direniş zafere kadar. Bu direnişte, zindanlarda sizlere zaferi armağan edeceğiz canlar.

Ağlamaklı olmasın gözleriniz. Süslü tabutlarımızın içinde öylesine gururla, öylesine umutla yatarken biz, siz de gururlanın. **Siz de umut doldurun gözyaşı yerine canlar, kardeşler.**

Şimdi yanınızdayım. Artık hiç ayrılmamak üzere geldim. Bu düşün olsun, bu şenlik hepimizin bayramı olsun, kuşlar, çiçekler uçuşsun rengarenk, **türkü türkü eyleyelim burayı.** Çağlayalım sizinle, halaylara duralım. Dahi kırmızı mendillerle mitralyözlerle,

nı, yürekleri birleştirip birlik olma zamanıdır şimdi.

Haydi yiğit kardeşler bacılar, canlar, halklarımız; bu davetle geldim size, sevgimle, umutlarımla geldim. Düşlerimle, gülüşlerimle geldim, ölümümde aranızda yeniden doğdum. Yeniden doğmaktır şehitlik, ölmedik halkımız, ölmeyeceğiz, yenilmeyeceğiz zulme, zulmü ezecek her cengte yine, yine geleceğiz.

sebgevi, harce ile halaylara duralım omuz omuza verme zamanı, birbirimize kenetlenme zamanı, yürekleri birleştirip birlik olma zamanıdır şimdi.

Haydi yiğit kardeşler, bacılar, canlar, halklar, bizim halklarımız bu davetle geldim size, sevgimle, umutlarımla geldim.

Düşlerimle, gülüşlerimle geldim, ölümümde aranızda yeniden doğdum.

Yeniden doğmaktır şehitlik, ölmedik halkımız, ölmeyeceğiz, yenilmeyeceğiz zulme, zulmü ezecek her cenkte yine yine geleceğiz.

Sizleri seviyor, saygı duyuyorum.

Mutluyum, alnım açık başım dik sizlere selamlar söylüyorum. Ölümü yenmişim ölüm orucunda, sizlere gelmişim alnımın akiyla, sizlere layık olmuşsam ne mutlu bana, şimdilik gidiyorum, siz kalın sağlıklı.

Yüreklerinize selam

Sizden bir can, bir yürek, bir parça

Fatma Bilgin (364. gün...)

* Fatma şehit düşmek için çıktı yola. Bilmektedir şehit düşeceğini. **"Bu uğurda ölmek bir onurdur benim için ve bir yıl bu onurla yaşadım, gururla, coşkuyla zafer aşkıyla yaşadım.."** demektedir kardeşine yazdığı son mektupta. Ve şehit düştüğünde mezarının başında okunmak üzere yazdı bu mektubu. Bu büyük coşku, kararlılık ve halk sevgisi karşısında hangi zorba durabilir. Bu inanmışlığın iktidara yürütmesine hangi güç engel olabilir....

Tarihe Belge-2: Ölüm orucuna ilişkin düşüncelerimdir...

SÜREÇ AĞIR, HERKES KAHRAMAN OLAMAZDI AMA BEN OLACAĞIM

Yoldaşlarıma merhaba,

Öncelikle şehitlerimizi saygıyla anıyor, onlara sadakat yeminimi yineliyorum. Hareketime ve tüm yoldaşlarıma saygım ve bağlılığım, selamlıyorum. Bana Ölüm Orucu savaşçısı olma onurunu yaşıttınız. Bu tarihsel görevi bana layık görecektir kadar güvündünüz. Sizlere minnet duyuyorum.

Biliyorum bu değer karşılığı teşekkürle ödenmez, bu büyük sorumluluğu yerine getireceğim. Ailemizin bana duyduğu güveni lekelemeyeceğim. Bu güveni büyüteceğim. Çünkü partim beni yeniden yarattı. Bana **güçlü onurlu bir kişilik kazandırdı...** Emek ve sabırla eğitti.

İnsana verilen değerdir. Sevgidir ve borcum büyüktür. Vefalı kalacağım, sadık kalacağım. Son nefesime kadar Parti Cepheli kalacağım.

Bu süreç bana çok şey öğretti. Mücadele yaşam boyunca öğrenmem gerekip de öğrenemediklerimi, kavramam gerekip de kavrayamadıklarımı öğretti, kavratı. **Korkmadım, umudum kırılmadı, karamsarlığa kapılmadım. Çünkü gücümüzün farkındaydım.** Fedakarlığı, karalılığı vefayı böylesi yakıcı bir şekilde görmedim, yaşamadım, güçlendim. Kendime güvenim arttı.

Elbette gücüm partim ve yaratılan kahramanlıklardır. Kendimi hareketime, önderime, yoldaşlarıma hiç bu kadar yakın hissetmedim. **Vatan ve halk sevgisi hiç bu kadar ağır basmadı.** Bütün bunları yaşarken sevgi ve bağlılık kadar da zulme öfkem büyüdü. Daha önce başlamış olan ekiplerle başlamamış olmanın acısını yaşadım. Kendime kızdım. Vicdanımla çatıştım hesaplaştım, zaferimiz hesaplaşmamı bana yeniden yaptırdı.

İhanetler geri dönüşler de oldu. Bunlardan daha güçlü olmaktan öte etkilenmedim sadece ders çıkardım. **Süreç ağır ve süreçte herkes kahraman olamazdı. Ama ben olacağım.**

Şimdi artık Ölüm Orucu savaşçısıyım. Tüm duygularıyla kilitlendim, mutlaka şehit düşmeliyim diyorum. Bunu çok istiyorum zafere inanıyorum ve **bu zaferde açan bir karanfil olmak** ve şehitlerimizle kucaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Bunu başarmak için hedefim hastahaneye götürülmemek. Serum ve benzeri taktırmamak. Bunun için

ne gerekirse yapacağım. Tek başıma kalsamda tüm yoldaşlarım yanımdaymış gibi devam edecek **hiçbir şeye boyun eğmeyecek, zulmü sevindirmeyeceğim.**

Büyük zaferimize doğru ilerliyoruz. Bu zafer uğruna namuslu kalmanın, devrime inanmanın ölçütüdür benim için. Buna inanıyorum. İnancımı direnişimle, irademle göstereceğim.

Ölüme yatarak zulme bir darbe de ben vuruyorum. **Bir hücreyi de ben yıkıyorum.** Bu ayrı bir coşku veriyor bana, yoldaşlarımin halkımın hesabını sorduğumu hisediyorum. Yoldaşlarımdan ayrı kalmanın acısını çıkarıyorum. Çünkü **ayrı düştüğüm yoldaşlarıma tarifsiz bir özlem duyuyorum, onları çok seviyorum.** Bu sevginin bu kadar farkında değildim. Ölesiye bağlıyım. Alnımdaki bandım, tüm şehitlerimiz ve yoldaşlarım, vatanım ve halkım namusumdur. Bu kutsal değerlere bağlı kalacağım. Sadık kalacak, namusumu her koşulda koruyacağım.

YA ZAFER YA ÖLÜM

Fatma Bilgin (22.06.2001)

Direnişçinin Vasiyetinden...

"Ben de her Cepheli gibi şehitlerimizin kanyla kızılşan bayrağına sarılı şekilde toprakla kucaklaşmak istiyorum. Gömülürken **bandım** alımda olsun. Hiç düşmesin alımdan. Düşman onu görsün. Son mermiyi sıkışmış olacağım.

Mezarıma pembe bir **zakkum** çiçeği ekilsin. Zehir gibi acıdır dalı hiç kırılmaz. Yollarda su kenarlarında kırlarda kendi kendine biter. Akdenize özgü bir bitkidir. Mezar taşıma mavi ve kırmızı iki şerit çizilirse çok sevinirim. **Kırmızı direncimiz mavi özgürlüğümüz.** Ardımdan kimse'nin ağlamasını istemiyorum. Ağıt çekebilen herkes zılgıt çeksin. Keyf keyf diye bağırısın. Arapça (mıvvel) şarkıları, marşlarımız slogan ve şiarlarımızla gömsünler beni.

Eğer kırkinci gün yemeğim verilirse, özellikle köyümde ve ulaşılabilen tüm yoksul çocukların çağırılmasını, onların bir defa da olsa doyurulmalarını ve mezarıma götürülmelerini rica ediyorum. Çocukları çok seviyorum. Yoksul çocuklar bana hep acı vermiş, öfkemi büyüttüştür. Onları bir defa da olsa güldürebilmek beni çok mutlu eder."

Bu Terör, Tecrit Ve Ölümle Duyulmanın Diyedir

Biri oğlunun cansız bedenini hücrelerden teslim almış, “oğlum nasıl öldü, öğrenmek istiyorum” diyen, “başka Volkan’lar ölmesin” isteyen bir baba; **Niyazi Ağırman**. Bir diğeri, oğlu hücrelerde çürütölmek istenen bir ana; **Melek Akgün**. Üçüncüsü, kardeşi katledilmiş, hak ve özgürlükler mücadelesi veren Tayad’ın kurucu üyesi; **Kemal Ağdaş**.

Üç Tayad’lı günler öncesinden yaptıkları açıklamayla tecritin kaldırılması, insanların ölmemesi için 11 Ağustos’ta açlık grevine başlayacaklarını duyurdular. Üçünün de açıklamalarında hiç kimsenin “hayır” diyemeyeceği talepler, reddedemeyeceği haklı gerekçeleri vardı seslerini duyurmak için.

Terör Mü; İşte ALİBEYKÖY

Tayad’lılar açıkladıkları gibi, süresiz açlık grevine Niyazi Ağırman’ın evinde başlayacaklardı. Saatler öncesinden Niyazi Ağırman’ın evi polisler tarafından kuşatıldı. Eyleme başlayan ailelere destek vermek için gidenler sokak aralarından, evin yakınından gözaltına alınmaya başlandı. Açlık grevi yapacaklardan Melek Akgün ve Kemal Ağdaş ise özellikle kimlikleri kontrol edilerek alınmıştı.

Tıpkı Paşabahçe’de yaptıkları gibi, evin yakınına hiçbir Tv, gazete muhabiri sokulmadı. Sokulsaydı, haber yaparlarmıydı? Bir iki gazetenin küçük haberleri dışında estirilen terör haber olamadığına göre cevap belli.

Öğle saatlerinde, uzun tartışmaların ardından sa-

dece Halkın Hukuk Bürosu avukatı Özgür Gider ve bir başka avukat ile birlikte, yüzlerce çağrılı kurum, kişi arasından ailelere destek için gelerek duyarlılığını gösteren Şanar Yurdatapan’ın eve girmesine izin verilirken, Cemevi önünde ve sokak aralarında eyleme destek için gelenlerin bekleyişleri sürdü.

Ziyaretin ardından basına bir açıklama yapan **Şanar Yurdatapan**, “insanın kendi bedenine zarar veren bir eyleme karşı olduğunu, fakat burada insanların seslerini duyurmak için gerçekleştirdikleri eyleme engel olunmasının, gözaltıların demokrasiye aykırı olduğunu” söyledi.

Avukat **Özgür Gider** ise “14 kişinin gözaltında olduğunu, Niyazi Ağırman’ın evinde, Melek Akgün ve Kemal Ağdaş’ın da karakolda açıkladıkları saatte açlık grevine başladıklarını” ifade etti.

“Başka Volkan’lar Olmasın”

Açıklamanın ardından, yaklaşık 100 kişilik bir grup alkışlarla Niyazi Ağırman’ın evine doğru yürü-

POLİS “BİR YOLUNU” BULUR!

len mahkeme izni!

Büyük tantanalarla çıkarılan AB yasalarından birinde, polisin istediği evi, işyerini basamayacağı, hakimden izin almak zorunda olacağı söyleniyordu.

Demokratikleşmeyi bu!

Niyazi Ağırman’ın evi akla, mantağa, hukuka uygun hiçbir gerekçe gösterilmeden, hem de 3 nolu DGM’nin izniyle basıldı, arandı. Bir gerekçe vardı elbet: Gözaltında belli oldu ki, açlık grevini bıraktırmaktı bu gerekçe. **Tecriti ve ölümleri duyurmanın, insanlar ölmeye devam etsin diye veri-**

Buyurun size uyum yasası!

Her şey **polis devletine uygun** olarak sürüyor. Şimdi hiçbir hukukçu, insan hakları savunucusu çıkıp sormayacak mı; **NEDEN BASTINIZ, NEDEN GÖZALTINA ALDINIZ, - bir suçu varsa- NEDEN BIRAKTINIZ?**

Ve yine sormayacaklar mı; bu ülkede hak aramayı, **açlık grevini, ziyaretini yasaklayan bir kanun mu var?**

Ve hak ve özgürlük savunucuları, hukukçular Armutlu’da olduğu gibi, Alibeyköy’den uzak mı duracak?

yüşe geçti. Gözaltına alınanların bırakılmasını ve ablukanın kaldırılmasını isteyen kitlenin önüne çıkan çevik kuvvet, kararlılık karşısında 10 kişilik bir grubun ve basının eve girmesine izin verdi.

Niyazi Ağırman tek başına yapmak zorunda kaldığı açıklamada, "oğlu Volkan'ın tecrit koşullarından kaynaklı intihar ettiğini veya öldürüldüğünü, her koşulda bunun sorumlusunun devlet olduğunu" söyledi ve "tecrit devam ettikçe yeni Volkan'lar çoğalacak, başka Volkanlar olmasın diye açlık grevine başladım, evim de basılsa, ne yaparlarsa yapsınlar eylemi sürdüreceğim" dedi.

Terör Faydasız: AÇLIK GREVİ SÜRÜYOR

Kitlenin bölgeden ayrılmasını fırsat bilen polis, Niyazi Ağırman'ın evini basarak, içeride bulunan bir misafir ile birlikte gözaltına aldı. "Arama izni"ni DGM vermişti, ama aranan gerçekte hiçbir şey yoktu.

Tek amaç vardı, açlık grevi yaptırmamak, bıraktırmak. Niyazi Ağırman'ın röportajından anlattığı gibi, gözaltında istenen, sorulan başkaca tek bir soru da yoktu: **YETER Kİ BİR AKI**

Gözaltına alınanların bir kısmı akşam bırakılırken, Tayad'lı Jale Çelik, Melek Akgün, Kemal Ağdaş ve Niyazi Ağırman 13 Ağustos'a kadar gözaltında tutuldu. 13 Ağustos'ta serbest bırakılan aileler **Niyazi Ağırman'ın evinde açıkladıkları gibi süresiz açlık grevine devam ediyorlar.**

Hukukçular, insan hakları savunucuları; bu yasadışı baskılara karşı susacak mısınız?

Polise baskı ve terör uygulayarak "tecriti ve ölümleri duyurmama" görevi verilmiş; ya tecrite karşı çıkanlar, görevlerini yerine getirmek için ne yapacak?

Niyazi Ağırman gözaltını anlatıyor Yeter Ki Açlık Grevi Yapma

Açlık grevine başlayacakları gün gözaltına alınan Niyazi Ağırman, Melek Akgün ve Kemal Ağdaş ile gözaltına alınışları ve gözaltında yaşadıkları ile ilgili görüştük...

Niyazi Ağırman: 11 Ağustos pazar günü sabah kalkıp baktığımda evin etrafı polisler tarafından kuşatılmıştı. Saat 11'e doğru Kemal, Melek ve çocukları ile birlikte geldiler, daha içeri girmeden polisler durdurdu. **İçeri giremezsiniz** dediler. İnsanları tartaklayarak alıp götürdüler. Ben pencereden bağırdım, **niye misafirlerime izin vermiyorsunuz** diye, fakat dinlemediler. Eve her gelen gözaltına alınıyor ya da kovuluyordu.

İki avukat ve Şanar Yurdatapan geldiler. Ben söylediğimiz saatte başlamıştım açlık grevine. Daha sonra ziyarete gelenler, slogan atarak eve doğru geldiler. Onları da çevik kuvvet durdurdu. Sonra 10 kişi ve basın geldi içeri. Polis biraz çekildi, evin önü biraz rahatladı.

Saat altıya doğru yine dışarı baktığımda evin önü polis doluydu, en az **elli adet polis otosu** vardı. Ben evde sadece bir komşumla birlikteydim. Kapıyı açmamı söylediler, açtım. Evi arayacaklarını belirttiler ben de **arama kararını** sordum. 3 Nolu DGM'den arama kararı almışlar onu gösterdiler. Evde suç unsuru herhangi bir şey bulamadılar, ama buna rağmen beni aldılar. Komşumun çocuğunu da aldılar ve çok dövüyorlar çocuğu.

Vatan Emniyetinde sorguya aldılar. Sonra Kemal abiyi, ardından Melek'i, sonra yeniden beni... böyle sürdü. Gün boyu sorguda kaldım yaklaşık 15-16 saat.

Hep şunun üzerine durdular, yeter ki bırak! Kim size yaptırıyor? Ama tek istedikleri cevap yeter ki bırak. Bırakmayacağımı söyledim. Ben, sözümün arkasındayım, beni bırakırsınız ben eve gideceğim tekrar devam edeceğim dedim.

Geceleyin yine sorguya aldılar, en az otuz kişi bana sorular soruyordu. Hep alttan almaya çalıştılar, yeterki bırak, tek bırak, bırak, bırak... Ama **ben kesinlikle bırakmayacağımı söyledim.** İstedikleri cevabı alamayınca mahkemeye çıkardılar. DGM'de sorgu hakimine savcıya çıkardılar. Savcıya oğlumun hücrede ölü bulunduğunu anlattım, sebebi tecrit dedim. Oğlumun yanında birileri olsaydı, dertlerini **sorunlarını birileri ile paylaşabilselerdi, şimdi sağ olacağını** söyledim evlat acısının çok büyük olduğunu söyledim. Şimdiye kadar 93 insan öldü, annelerin, ba-

Hülya Avşar balona bir tekme atıyor her tarafta yayınlanıyor, ama hiçbiri bizim sesimizi duyurmuyor...

Bu yaraya merhem olabilecek en küçük katkı çok büyük bir değere sahiptir. Onun için kendine insanım diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum, yanımızda destek olmaya çağırıyorum.

balanın cansız bedenlere sarılmasını anlattım, sonra cenaze kaldıra kaldıra bıktık dedim. Kardeşim de Tekirdağ F tipinde, onu da asarlarsa, kendisini astı derlerse o zaman ben ne olacak dedim. Onun için tecritin kaldırılması için elimden ne geliyorsa, sesim nereye yetiyorsa kararlıyım, süresiz açlık grevine devam ediyorum, şartlar ne olursa olsun insanlar yalnız kalmasin, diye tecrit kalsın diye, canlı canlı mezarlara girmesin diye yapacağım dedim.

Oğlum Nasıl Öldü, Bilmek İstiyorum

Tecrit politikasına karşıyım, insanların ölümüne sebep oluyor, delirmesine sebep oluyor dedim. Amacımız sesimizi duyurabilmek, bir anne baba olarak eğer sesimizi duyurabilirsek ne mutlu bize.

Bu açlık grevini ben düşündüm. Arkadaşlarıma anlattım, oğlumu cezaevinde kim öldürdü, niye öldürdü onu **bilmek istiyorum**, onun için açlık grevi yapacağım dedim. Melek, kabul edersen sana destek vermek istiyorum dedi. Kamal, ben de seninle birlikte açlık grevine başlamak istiyorum dedi. Ben de iyi olur dedim. Birlikte başladık.

Biz birilerinin sesimizi duymasını istiyoruz... İnşallah başarılı oluruz.

Tecrit kalkana kadar

Bir amacım var. Tecritin kaldırılması, insanların ölmemesi amacımız. Tecrit kalkana kadar uğraşmaya devam ediyoruz, amacımız budur. Bir de şunu eklemek istiyorum evimiz abluka altına alındı biz gözaltına alındık, hiçbir basında çıkmadı. **Hülya Avşar balona bir tekme atıyor her tarafta yayınlanıyor ama hiçbiri bizim sesimizi duyurmuyor.**

Hücreler bir insanlık ayıbıdır. Bu insanlık ayıbı kanayan bir yaradır. Bunu görmek gerekiyor, buna merhem olmak gerekiyor. Bu yaraya merhem olabilecek **en küçük bir katkı çok büyük bir değere sahiptir.** Onun için kendine insanım diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum, yanımızda destek olmaya çağırıyorum.

Kemal Ağdaş Anlatıyor:

Bananecilik bırakılmalı

Sesimizi duyurmamalım diye saldırdılar. Sonuçta biz haklı olduğumuza inanarak açlık grevini başlattık. Bizim mücadelemiz izole sistemine karşıdır. Yarın bizim de orada olmayacağımızın garantisi yok.

Gözaltında küfürler, hakaretler ve kaba dayak yaşadık. Sürekli "açlık grevine neden başladınız" diye sordular. Yani bırakın anlamında söylediler.

Niyazi Ağırman benim 25 yıllık arkadaşım, onun çocuğunun içerde intiharla sonuçlanan bir olay var, ben sessiz mi kalacağım?

Kaç gün olacağını sordular. Asıl olarak bırakmamız üzerine çok durdular, **ille de bırakın dediler.**

Yani ne olursa olsun bir karar vermişiz. Onurlu insanlar olarak ilkelerimiz var.

Ben de bu ilkelerimden taviz vermeyeceğim. 1996'da benim kardeşim katledildi. Biz de o zaman sokağa çıktık, **adalet dedik adaletin olmadığını gördük.** Haklılığını göstermek için bazı şeyler yapmak gerekti, biz de açlık grevine başladık.

Duyarsızlık bir insanlık suçudur, biz duyarsız

Yanımızda ailelerimizi, hukukçuları, insan haklarını savunanları, F tipine karşıyım diyenleri görmek istiyoruz. Bu haklı talepte bize destek olmalarını istiyoruz.

olamazdık. Ailelerin desteğine ihtiyacımız vardır. Artık bananecilik bırakılmalıdır. Bana değmeyen yılan bin yaşasın, artık o devirler çoktan kapanmıştır. Biz yanımızda ailelerimizi, hukukçuları, insan haklarını savunanları, F tipine karşıyım diyenleri görmek istiyoruz.

Bu haklı talepte bize destek olmalarını istiyoruz.

Kim neden destekliyorsa desteklesin, insani boyutuyla olur, başka boyutuyla olur; ama tüm kamuoyundan duyarlılık bekliyoruz. Bu ses duyulmalı, hücredeki insanların sesine herkes sahip çıkmalı diyorum.

Melek Akgün Anlatıyor

VAZGEÇMEYECEĞİZ!

Eve gelmek istediğimizde, kapıda durdurdular. Çocuklarım ve yeğenim de yanımdaydı. Kimliklerimizi istediler, biz de vermek istemedik, verirdin vermezdin bu sefer çocuklarıma saldırmaya başladılar. Ben kimliklerimizi görmeye gerek yok bu evde açlık grevine başlayacak Melek Akgün dedim. Yanımdaki de Kemal Ağdaş'tır.

Bu sefer emniyete götürüleceğiz dediler. Ben gerekçen nedir, ben bir anneyim, kendi bedemini bu evde açlık grevine yatırıyorum, kimse bana engel olamaz, bu benim kararımdır dedim.

Çocuklarıma saldırınca ben dayanamadım, mahallenin gençleri ve bizi zor kullanarak gözaltına aldılar. Alibeyköy'e, sonra Yeşilpınar karakoluna götürdüler. Orada başka gözaltılar da vardı.

Bu arada Tim geldi, ben ve Kemal abiyi hastaneye götürüyoruz bahanesiyle dışarı çıkarmak istediler, inanmadım hayır dedim. Bu sefer aileler hastaneye gideceksek hep beraber gideceğiz dediler. Sonra bir anlaşmaya varıldı. Bir kişi gelsin dediler bu arada bir bayan arkadaş "ben geleceğim" dedi kapıya kadar çıktığımızda birbirlerine bakarak "haydi şimdi" dediler ve saldırdılar. Ordaki bayanı **bayılta-na kadar dövdüler**. Çünkü belimi sımsıkı tuttuğu için onu ayırmak için bayılta-na kadar dövdüler. Orada bayıldığını hatırlıyorum.

Üzerimi Paramparça Etiler

Bizi otobüse bindirdiklerinde baktım kızımın elinde benim tşörtüm var, yani o zamana kadar benim üsütümün başımın parçalandığının farkında değildim. Baktım ki her tarafım açık, çıplağım yani. Hastaneye götürüyoruz diye arabaya aldılar bizi, arabanın içinde saldırdılar, hakaret ettiler, pis pis şeyler söylüyorlar. Kemal abi yanıma oturmak istediğinde tartaklayarak arkaya attılar.

Vatan'a gittiğimizde başladılar zaten. **Küfürler, hakaretler, oğlumu nasıl öldüreceklerini** saymaya başladılar. Ben açlık grevine gidiyorum, bu da bizim en doğal hakkımızdır, kimse engelleyemez, 93 insan öldü biz bunlara sessiz kalamayız, yarın benim çocuğum olmayacağını garantisini kim verecek bana dedim.

Bu gibi tehditler. Ben de **ne yaparsanız yapın biz vazgeçmeyeceğiz dedim**, devam edeceğiz. Bir arkadaşımızın çok kötü dayak yediğini gördüm. Oradan

Ben açlık grevine gidiyorum, bu da bizim en doğal hakkımızdır, kimse engelleyemez, 93 insan öldü biz sessiz kalamayız, yarın benim çocuğum olmayacağını garantisini kim verecek?

bizi aşağı indirdiler, astım hastası olduğum için fenalaşım, beni tekrar yukarı çıkardılar.

Sokakta kafana sıkarsak...

Özellikle 99'un 4 Haziran'ında ABD konsolosluğu önünde şehit düşen eşime hakaretler ettiler. Onun kafasına nasıl sıktıklarını anlattılar. Oğlum için, çabuk kurtuldu oğlun çıkmayacak mı, göstereceğiz... Tugay'ı da öyle yapacağız Alev'i de öyle yapacağız tehditleri... Sokakta senin kafana sıkarsak kimse onlar vurdu diyemez lafları. Çok büyük hakaretler gördüm, küfürler gördüm. En çok dayacağı ise Yeşilpınar karakolunda yedim.

Sizi kim zorluyor dediler, ben kimsenin zorlamasına gerek yok kendi kararımızdır dedim.

Sonra bizi mahkemeye çıkardılar. Savcıya, oğlumun F tipinde olduğunu, onun da ölmeyeceğinin garantisini olmadığını, bunun için açlık grevinde olduğunu, Niyazi abiye destek verdiğimi anlattım.

Niyazi abiye "sen bırakırsan Melek ve Kemal de bırakacaktır" diye çok yüklendiler.

Biz buradayız yine baskı yapabilirler. Dedim ya biz arkadaşlarımızla bir karar almışız evlatlarımız için sonuç ne olursa olsun sonuna kadar buradayız.

TEPKİLER

TAYAD, Halkın Hukuk Bürosu, Anadolu'nun Sesi radyosu ve Özgür-Der yaptıkları açıklamayla saldırıyı kınarken, gözaltına alınanlar arasında, Anadolu'nun Sesi muhabiri Selda Yeşiltepe Demir ile, eylemi Haksöz Dergisi adına takip etmek için giden Mehmet Ali Aslan ve Özgür-Der adına eylemi izleyen Ahmet Parspancı'nın da gözaltına alınanlar arasında olduğu açıklamalarda belirtildi.

"Direniş Sürüyor... 93 Şehit... Hücre Duvarlarını Yıkalım İnsanları Yaşatalım"

Sakin Yazmayın! Sakin Haber Yapmayın!

Orospuları, pezevenkleri, zamparaları yazın.

Döne döne "gece hayatı" adındaki ahlaksızlıkları yayınlayın. Çıplak kadın vücutlarını, televoleleri, kuşları, böcekleri, balinaları, yeryüzünün dört bir yanındaki soytarılıkları yayınlayın.

Amerika'nın falan eyaletindeki sosis yeme yarışmasını, ahlaksızlık karnavallarını, hangi fahişenin o gece kimle yattığını tekrar tekrar yayınlayın.

*

Zaten bu ülkede F tipi hapisaneler yok. Olmayan F tiplerinin haberi olur mu?!

Hücreler hiç yapılmadı! Bu hücrelerden hiç ölü çıkmadı! Ölüm orucu olmadı!

Ve zaten 93 insan da ölmedi! 400'e yakın insan sakat kalmadı!

*

Evet, size sorduklarında **bunlar bu ülkede olmadı** deyin.

Biz hiç duymadık, duyurmadık deyin.

"Olmayan" bu olayların haberini yaptığımızda da, yalan söyledik, herşeyi ters yüz ettik deyin.

F tipi hapisaneleri, (tutuklu hükümlü ailelerinin tabutluk dedikleri, sonradan da böyle olduğu kanıtlanan hücreleri) biz **5 yıldızlı oteller** gibi anlattık deyin.

Tutuklular diri diri yakılırken, biz **"arkadaşları yaktı... vahşet"** diye yayın yaptık deyin.

Biz herşeyi gizlemişken, devletin belgeleri tutukluların diri diri yakıldıklarını açığa çıkardı; onları da görmezden geldik, deyin.

*

Size, bugün ya da yarın; insanlığa ve halkınıza ve ülkenize ve tarihe karşı sorumluluğunuz hatırlatılıp;

"basın ahlakı, objektiflik, tarafsızlık" gibi sözler edildiğinde;

"Onlar da neymiş???" deyin pişkinlikle. "Hayır" deyin, "hayır, biz onlara göre değil, çıkarlarımıza göre yayın yaparız!"

Ve deyin ki;

DEVLET, bize **"F Tipi hapisaneleri görmezden geleceksiniz, ölüm orucunu yok sayacaksınız; bu konuda sadece benim dediğimi, benim istediğim kadar yazacaksınız... Eğer tersine davranırsanız, çıkarlarınız zarar görür..."** dedi. Biz de devletin yazma dediğini yazmadık.

Çünkü, biz, **ÇIKARLARIMIZA GÖRE** hareket ederiz.

Aynen böyle deyin. **BİR KEZ OLSUN, DOĞRU-YU SÖYLEYİN.** Çünkü gerçek böyle.

Ayrıca **"Haber yapmazsanız ölüm oruçları biter"** demişti Bakanımız diye de ekleyin. Çağdaş, uygar ve profesör bakanımız böyle deyince biz de haber yapmadık deyin. Deyin ki: **"DGM bile bizden çok memnun olduğu için artık sansür kararına gerek yok"** diye karar verdi.

Ama bakın işte, bitmedi! Tarih bakanınızın katliamlarına, sizin oto-sansürünüze rağmen, direnişin bitirilemediğini de kaydetti şimdiden.

*

Gazetelerinizin logolarının altına yazın; TV kanallarınızda her programın başına bir spot yerleştirin: **"Basın ahlakıymış, objektif habercilikmiş, gazetecilikmiş, ... pöh... biz çıkarlarımıza bakarız..."**

Orospulardan, pezevenklerden, ahlaksızlıklardan, soytarılıklardan, yalanlardan geçilmeyen yazı ve programlarınıza en uygun düşecek olan budur.

*

Tarihin sizin hakkınızda düştüğü not da budur.

Bu ahlak sizi ezecek. Bu ahlak sizin peşinizi yaşamanız boyunca bırakmayacak.

Basın tarihimize de, siyasi tarihimize de aynen böyle geçecek.

SAKLAMAYA, SUSMAYA, YAZMAMAYA DEVAM EDİN!

Devam edin iğrenç çıkarlarınız için gerçeği gizlemeye veya ters yüz etmeye.

Siz ölümünün suç ortağısınız!

12 Ağustos 2002
TAYAD'lı Aileler

Demokrasicilik Oyununun Güzellemleri

Parlamentar düzen... çok partili rejim... bağımsız yargı...
çoğulculuk... hukuk devleti... **Suretleri var, asılları yok!**

Demokrasi, bu topraklar üzerindeki en büyük yalanlardan biri. Dalları, budakları hemen her yana yayılmış, siyasete dair hemen her şeyin içine bulaşmış bu büyük yalanın içinde yaşıyoruz.

Bu yalanı güçlendirmek için o kadar çok kavram ve kurum ortaya atılmış ki, geniş kesimler nezdinde inandırıcı olabiliyor. İşin teorisini, kökenini bilen aydınlar bile, "Türkiye demokrasisi" diye konuşabiliyorlar.

Yalan; demokrasinin halka göre olanı zaten yok; ama "**burjuvazinin demokrasisi**" de yok.

Varolan sadece "**kurumsal**" bir benzerlikten ibarettir.

Burjuva demokrasilerindeki gibi kurumlar vardır; yasama (parlamento), yürütme (hükümet), yargı (bağımsız mahkemeler) yerli yerinde görülür. Ama hiçbirinin işlevi, sistem içindeki rolü, burjuva demokrasilerdeki gibi değildir. Çünkü tümü birden yürütmeye, yani ülkemizdeki somut haliyle MGK'ya tabidir.

Türkiye'nin düzeni:
Parlamentosu var, demokrasisi yok!

Türkiye'nin düzeni:
Mahkemeleri var; adaleti yok!

Mahir Çayan'ın ülkemizde varolduğu iddia edilen demokrasiyi bir "**demokrasicilik oyunu**" olarak adlandırmaması da, işte **görünümle gerçek arasındaki** bu farklılıktan dolayıdır.

Parlamentar düzen... çok partililik... bağımsız yargı... kavramları, demokrasicilik oyununu yutturmaya yönelik güzellemlerdir.

Seçim dönemi boyunca bu "güzellemlere" daha çok tanık olacağız. "**İşte sandık, işte demokrasi!**" diyecekler. "**İşte söz ve karar sırası sizde!**" diyecekler. "**Demokrasinin faziletleri**"nden sözedecekler.

Parlamento var; parlamenter rejim yok!

Burjuva demokrasilerinde ve halk demokrasilerinde parlamentolar, belirleyici yasama gücüdür. En belirleyici yasa da, malum, anayasadır. Ama bizim ülkemizdeki "parlamentar rejim" 50 yıldır tek bir anayasa yapamamıştır. Hep cuntaların yaptığı anayasaların uygulayıcısı olmuştur.

Yani "**parlamentar rejim**" iddiası daha baştan çürük bir iddiadır.

Ötesi; başka yasaların çıkarılmasında da, öyle özgür, demokratik bir parlamento olmamıştır hiç. Türkiye'deki "parlamento"nun asıl görevi, MGK'nın emir ve tavsiyelerini, kararlarını yasallaştırmak olmuştur.

Bu öyle bir parlamentodur işte; Emirleri yeterince yerine getirmese, generallerin düdüğü sesiyle tatile çıkarılır. Veya bir muhtırayla, veya yürütülen tanklarla hizaya sokulur. Parlamentonun hükmünün ve gücünün bu kadar olduğu bir rejime "**parlamentar rejim**" mi, yoksa "**tankların rejimi**" mi daha uygun düşer?

"Çok parti" var; çok partililik yok!

Çünkü, her parti, düzene biat etmek zorunda. Ülkemizdeki "çok partili rejim" in tarihinin aynı zamanda bir "**siyasi partiler mezarlığı**" halinde olması bile, bu çok partililiğin nasıl bir çoğulculuk olduğunu anlatmaya yeter.

Partilere iktidar yolunun açılması, veya eskaza iktidara gelecek olurlarsa, orada kalmanın yolu, dışta IMF'ye, içte MGK'ya tabi olmaktan geçer. Hiç bir düzen partisinin ne IMF'ye, ne MGK'ya "**seni tanı mıyorum**" deme şansı yoktur.

Bu haliyle sadece "düzenin çok partisi"ne izin verilen bir çok partililik rejimidir.

**"Hukuk" var, "devlet" de var;
hukuk devleti yok!**

Egemen sınıfların en sevdiği sözlerden biri "konu yargıya intikal etmiştir" sözüdür. Yargı da "bağımsız" olduğuna göre, adalet yerini bulacaktır! Tabii pratikte böyle olmaz.

"Konu yargıya intikal etmiştir" sözü, halka hesap vermekten kurtulmak için bir bahanedir ibarettir. Yargı da, bu ülkede yürütmeye, esas olarak da MGK'ya bağlıdır. **Bağımlılık o kadar alenidir ki**, mevcut yasaların yorumu bile, MGK'nın aylık bildirilerindeki vurgulara göre değişir.

Hukuksuzluk, hayatın her alanında diz boyudur. Çünkü en başta, devletin kendisi, çeşitli sıfatlar taşıyan devlet güçleri, kendi yasalarına uymama "özgürlüğünü" kullanırlar sık sık. Devletin kendisinin kendi yasalarına uymadığı bir rejimin adı "hukuk devleti" olabilir mi?

Demokrasi yok, oyunu var!

Demokrasilik oyunu, kitleleri düzen sınırları içinde tutmaya hizmet eder. Kitleler çözümü "**düzen dışında**" aramamalı, düzen partilerinden medet ummalıdırlar. Tüm bu göstermelik kurumlar (parlamento, partiler, mahkemeler, yargıtaylar...) bunun içindir.

Bazen bu oyun, kendi iç çelişkilerinden dolayı krize girer. Bu ülkeyi gerçekten yönetinin kim olduğu çok fazla aşıkara hale gelir. Demokrasilik oyununun perdeleri inceler, oyun ortaya çıkar.

İşte o zaman, demokratikleşme, seçim, sandık, hukuk devleti gibi şeylerin daha çok sözü edilerek, demokrasinin bir oyundan ibaret olduğunu gizleyen perde kalınlaştırılmaya çalışılır.

Zaman zaman "başkanlık sistemi" olsun diye tartışılır. Seçim sistemi şöyle mi böyle mi olsun diye tartışılır. Bunların gerçek bir demokrasi oluşturmakla ilgisi yoktur. Kendi iç çelişkileri, güç dengelerine göre gündeme gelen tartışmalardır. Bunların hiçbirisi ülkedeki sistemin işleyişini temel olarak değiştirmeyecektir. Çünkü, demokrasi denilen şeyin ardında **oligarşinin diktatörlüğü** ve onun yürütme gücü olarak da **MGK sistemi** vardır.

Oligarşiler, işbirlikçidir; emperyalizme bağımlıdır. Bu nedenle "burjuva demokrasisiyle" yönetemez, faşizme başvururlar. Ülkemizdeki siyasi sistem de adını buradan alır: **Demokrasilik oyunudur**, yönetim biçimi **sömürge tipi faşizm**'dir.

"Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız"

KESK'li memurlar, 15 Ağustos'ta hükümetle yapılan toplu görüşme öncesinde, Türkiye'nin değişik kentlerinden Ankara'ya yürüdü.

Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için bir dizi eylem kararı alan Kesk'in, bu eylemlerinden biri de İstanbul'dan Ankara'ya yürüyüştü.

13 Ağustos günü, Unkapanı'ndaki KESK binası önünde toplanmaya başlayan memurlar, burada eylem programlarını açıkladılar ve sendika yöneticilerinin bütün Türkiye genelinde toplu görüşmeler öncesi Ankara'ya yürüyeceğini, Ankara'da kitlesel miting düzenleneceğini duyurdular.

Programa göre, sendika binasından Aksaray metrosuna yürüyerek, oradan Ankara'ya hareket edecek olan memurların önü, polis barikatıyla keşildi. Engellemeyi protesto eden 200 kişilik kitle burada oturma eylemi yaparken, sık sık, "**Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız**", "**Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır**", "**Kahrolsun IMF Bağımsız Demokratik Türkiye**", "**İşçi Memur Elele Genel Greve**", "**IMF Defol Bu Ülke Bu Halk Satılık Değil**", "**Sermayeye Teslim Olmayacağız**", "**Emekçiye Değil IMF'ye Barikat**", "**Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz**", "**Bu Abluka Dağıtılacak**" ve "**Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız**" sloganları atıldı.

2 saatlik engellenmenin ardından yapılan anlaşmayla Ankara'ya yürüyecek olan memurlar, sloganlarla Kesk binası önünden uğurlandı.

Memurlar Gebze'de de KESK üyeleri tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı. Bu arada Ankara valisi, yaptığı açıklamayla memurları tehdit ederek, miting yaptırmayacağını söyledi.

DİKKAT!...

Emperyalistleri ve IMF'yi savunmayı Solculuk olarak yutturmak istiyorlar

Bir kaç haftadır, boyuna “*solda ittifak, solda birlik*” tartışılıyor. Ama nasıl bir sol?

Derviş’li, DSP’li, Hüsametdin Özkan’lı... bir sol. Öyle bir “*sol ittifak*” ki, demokrat partililer, eski DYP’liler, ANAP’lılar da işin içine giriyor.

Öyle bir “*solda birlik*” ki, IMF programının savunucuları, teslimiyet anlaşmasının imzacıları ve uygulayıcıları içinde.

Öyle bir “*solda birlik*” ki, 19-22 Aralık katliamının kararı alanlar ve uygulayanlar da içinde.

Burjuva medyanın konuyu böyle aldatmalar, çarpıtmalar içinde tartışması anlaşılır bir şey. Ama aynı tartışmanın bir ucunda da, halen sol, sosyalist sıfatlarını taşıyan partiler, aydınlar var.

DSP’den ayrılıp bir parti kuran Sema Pişkinsüt’ün bile, “**Kemal Derviş’li formülleri hiçbir zaman onaylamadıklarını**” söylediği yerde, anlı şanlı solcuların, hatta sosyalist geçinenlerin “*Derviş’li formülleri*”, “*solun ittifakı, solun birleştirilmesi*” diye adlandırmaları, tabii ki **masum bir yanılgı** olarak görülemez.

En başta; emperyalizmin ve oligarşinin yürüttüğü **IMF’nin, devletin, AB’nin solu**’nu yaratma operasyonunun bir parçası durumundadırlar.

Kimse, ikbal ve koltuk hesaplarıyla, solun tanımıyla, anlamıyla oynayamaz

“*Solda ittifak, solda birlik*” adına, IMF’cilerle, katliamcılarla tartışanlar, pazarlıklar yapanlar, açıkçası ikbal ve mecliste koltuk peşindedirler. Bunu ne kadar “*demokrasi*” adına, “*halk*” adına göstermeye çalışırlarsa çalışsınlar, gerçek budur.

Cem-Derviş-Özkan üçlüsünün önderlik ettiği yeni oluşum, toplumda umut yaratmış! Nereden görüyor, nereden anlıyor? Bir ihtimal kendi çevresindeki üç beş halktan kopuk aydına bakıyor, Bir başka güçlü ihtimal Doğan Medya’nın öyle demesini kistas alıyor. TUSİAD’ın, Doğan Medya’nın istekleri, Türkiye gerçeğinin yerine, halkın taleplerinin yerine konulursa, işte böyle saçmalıklar çıkar ortaya. Sonra bunlar, Doğan Medya’nın Derviş’i parlatmakla görevli maaşlı kalemşörlerinden hiç bir farklarının kalmadığını görmezden gelip, yine sosyalist geçinirler. Sol adına ahkam keserler.

Ama “*Dervişçi solcular*”ı herkes tanıyor, tanıyacak. Artık “*sol adına*” konuştuklarında onları ciddiye alacak belki çevrelerinde bir kaç kişi kalır.

DSP-MHP-ANAP hükümetinin artıklarından oluşan “*yeni oluşum*”da solculuk aramak en kaba haliyle Türkiye’ye Avrupa’nın gözüyle bakmaktır.

“*yeni oluşum*”da solculuk, umut keşfetmek için ortaya çı-

Bunlara “*sol ittifak*” içinde sayanların, solculuğu sayılmaz!

kış nedenlerinde keramet aramak için, artık Türkiye’ye TUSİAD’ın gözünden bakmak gerekir. Öyle ya, büyük tekelleri patron Eczacıbaşı “*yeni oluşum*”un arkasında, Sabancı “*oyum YTP’ye*” diyor.

“Ben sosyalistim” diyen kimi köşe yazarları, hızlarını almayıp “*Yeni oluşum*”u faşizme karşı gelişen bir halk hareketi, lideri Cem’i de halk önderi ilan edecekler. Kimileri aynı sıfatla, Derviş, Cem, Baykal, Ufuk Uras, Karayalçın ve benzerleri arasında “*birleştiriciliğe*” soyunuyor.

Bu arada ÖDP’nin düzen güçlerinin “*güvenini kazanmakta*” hayli yol aldığı da görülüyor. Cem’li, Derviş’li bu ittifakların arasında ÖDP adı da sayılıyor. “*Derviş, hatta YTP’de sadece DTP’nin değil, SHP, ÖDP gibi diğer sol partilerin olmasını da istiyor.*” (aktaran, Muharrem Sarıkaya, 11 Ağustos Hürriyet)

Ufuk Uras, Derviş’le ittifak yapmayı düşünmediklerini açıkladı. Ama düzenin onlara bakışında böyle bir “*güvene*” mazhar olmak, kuşkusuz kendi istedikleri şeydi. Bu, bir yerde ÖDP-DY çizgisinin hayalidir. Bravo, başarmışlar demek ki. Bunların adları yanyana sayılıyor ve kimse de pek garipsemiyo. Artık düzen içi olduğunuza hiç kimsenin kuşkusunu yok! Artık düzen katında, tekeller katında “*güvenilir*” bir partiler anlaşılır! Devlete güven vermekte, Kürt milliyetçiliğinden de hızlı çıktılar. Hayırlı olsun!

Ama kimse, düzen içiliklerini, meclis-koltuk hesaplarını solu iyice belirsizleştirerek, gizlemeye kalkışmasın. Solun, yeri tanımı bellidir; solda IMF yoktur; **anti-emperyalizm** vardır. Solda katliamcılar yoktur, **anti-faşistlik** vardır.

Burjuvazi her mevcut durumu değerlendirir, Krizlerinden kurtulmak için, sağ da, solu da kullanır. Halkın yararına olan bir “*oluşum*”da egemen sınıflar olamaz. Varsa o “*oluşum*”dan şüphe etmek gerekir. Burjuvazinin ilerici misyonunu çoktan yitirdiğini burada toplumlar tarihini anlatarak hatırlatmayı gereksiz görüyoruz, ama TUSİAD’la aynı trene binmeyi solculuk sayanlar, Derviş-Özkan-Cem üçlüsünden “*sol ittifak*” yaratmaya çalışanlar, bilinmelidir ki, **SOL DEĞİLDİRLER.**

“ULUSALCI IMF’Cİ”

Nereden çıktı bu kavram şimdi diyeceksiniz. Hem ulusalcı, hem de IMF’ci olunabilir mi diye tepki göstereceksiniz.

Olur; burası Türkiye, burada her türlü yalan, demagoji, hile, dalavera, kavramları tersyüz etmek, gerçekleri çarpıtmak iktidarlarca yapılır.

Dinleyin!

Yeni ekonomiden sorumlu bakan **Masum Türker** konuşuyor: *“biz ulusalcıyız, amacımız ülkemizi soylumaktan kurtarmak.”*

İyi, güzel; peki bunu nasıl yapacak? Soyan kim? Tedbir ne? Hangi ekonomi politikayla soyguna son verilecek?

Aynı bakan göreve ilk getirildiğindeki açıklamasında, *“programın uygulamasında güven sarsıcı hareketlere izin verilmeyeceğini.. Kemal Derviş ile ekonomik politika olarak aynı şeyi savunduklarını”* beyan etmişti.

En kaba haliyle faşist MHP’nin oynadığı milliyetçilik oyununu, şimdi de **Masum Türker** DSP adına “ulusalcılık” oyunuyla sürdürüyor. **Şükrü Sina Gürel** de aynı yalanın “Dışişleri Bakanlığı” yüzündeki isim.

Birincisi, ekonomik programı ne olursa olsun, bu düzende hükümet olan kim olursa olsun o programı uygulamak zorundadır. Öteki alternatif bellidir; düzen değişmelidir. Böyle bir niyeti olmayanın başka bir çıkar yolu da yoktur. İktidara gelmek isteyen de, AKP gibi, her konuda güvenceler vermek zorundadır.

Ama bu da ne yeni bakanı ne de DSP’yi aklamıyor. Çünkü IMF ile anlaşmaları yapan onlar, Derviş’i getiren, pazarlayan, destekleyen onlar, bu düzenin sürmesi için katliamlar yapan yine onlar. Türker, hangi ulusallıktan söz ediyor acaba? Bilmediğimiz bir IMF ulusalcılığı mı var?

Soygun bu düzenin kendisidir. Soyan IMF ve işbirlikçi tekellerdir. Soyduran iktidarlardır.

Bunlara karşı çıkılmıyorsa; ulusalcılıkları yalandır, oy içindir, ikiyezülüdür. Vatan hainliğini gizlemek içindir. Gizleyemezler!

Asker Kanı Satanın Şerefi Mi Olur?

30 Ağustos’ta Genelkurmay Başkanlığı’ndan ayrılacak olan Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu’na, **‘Devlet Şeref Madalyası’** verilmesi kararı alındı.

Kararın yayınlandığı Resmi Gazete’de gerekçe şöyle ifade edildi:

“Türkiye Cumhuriyeti’nin bekası, ülkenin ve milletin bölünmez bütünlüğü, toplumun huzuru, birlik ve beraberliği için gösterdiği üstün feragat, fedakarlık, başarı ve yararlık sebebiyle.... Bakanlar Kurulu’nca kararlaştırılmıştır.”

Peki Kıvrıkoğlu ne yapmış da şeref madalyası hak etmiş, sayılan “hizmetlerin” içini doldurmuştu? Daha geniş “hizmet” dosyası elbette açılacaktır, biz başlıklar halinde belirtelim şimdilik:

Amerika’nın taşeronluğunu sürdürdü. Bunun için Kafkaslar’da ilişkiler geliştirdi. Ortadoğu’da halklara karşı İsrail ile birlikte hareket etti. Filistin halkının kanının en çok akıtıldığı günlerde imzalanan tank modernizasyonu anlaşmasıyla geçti halklara düşmanlık tarihine.

Afganistan’a asker gönderdi. Karşılığında ABD’den 228 milyon dolar aldı. Bunun 28 milyon doları direk askerler içindi. Asker başına 19 bin dolar alınan kararların altında “şerefli” Kıvrıkoğlu’nun imzası vardır.

Sömürü ve zulüm düzeninin “bekası” için 19 Aralık başta olmak üzere oluk oluk kan akıttı.

“Birlik ve beraberliği” de, halkı bölüp parçalayan 28 Şubat’ı sürdürerek sağladı!

IMF için kan döktüğünü, IMF’ci olduğunu hiç gizlemedi. **“IMF bizi yarıyolda bırakmaz”** sözleriyle itiraf etti bunu.

“Şerefli askerin” kısa künyesidir saydıklarımız. Şimdi bu kararı alanlar düşünsün bakalım; bunların hangi satırında tek bir şerefli asker tavrı var? Hangisi bu ülke, bu halk için yapıldı?

Ama, madalyanın adı “devlet şeref madalyası” olunca bizce de sakıncası yok; bu devletin şerefi de Kıvrıkoğlu’nunla aynı.

IMF'nin Adamı **Kemal Derviş** İstifa Etti...

Aç, Yoksul, İşsiz Bıraktı Sattı, Peşkeş Çekti

Dünya Bankası, IMF gönderdi. Talimatları onlardan aldı. Hükümet ona mecburdu, aksi durumda IMF doları gelmezdi.

Medya ilk geldiği andan itibaren Amerikanın çocuğunu halkın tepesine çıkarmak için sürekli gündemde tuttu. "Çağdaş" idi, tenis oynuyor, şortla geziyordu, çok "çağdaş"ı çok. Hem de "solcuydu". Kapatilist sistemin en büyük örgütü IMF'nin temsilcisi, sermayenin desteklediği, telefonunun bir ucu Amerika'da olan bir "solcuydu" o.

"Kurtarıcıydı" o. Bedeli misliyle halka ödettirilen dolarları bulup getirmişti ya; büyük kurtarıcıydı. Her ne kadar getirdiği dolarlarla bankalar kurtarılsa, krediler tekeli burjuvaziye akıtılsa da, oldu; kurtarmıştı ya ülkeyi.

Öyle olmalıydı. Yoksa yeni iflas etmiş bir IMF programına rağmen, halkı nasıl aldatıp yeniden IMF ile anlaşmalar imzalanabilirdi. Umutsuz, örgütsüz bırakılmış yoksul halkımız, yalanla, çaresizliğinden faydalanarak Derviş'ten umut bekler hale getirilmek istendi. Anketler anketleri kovaladı; "en güvenilenler" listelerinde tırmandırıldı.

Oysa; uyguladığı ekonomik politika sayesinde yüzbinlerce **emekçi işinden oldu. Yoksulluk büyüdü. Bağımlılık zincirlerine** yeni halkalar eklendi. Bütün talimatları hükümet tarafından yerine getirildi; "15 günde 15 yasa" çıkarmalısınız dedi, çıkarıldı, emperyalist sermayenin istekleri Derviş aracılığıyla iletilti.

Bundan dolayı tıpkı Sami Türk, Kıvrıkoğlu, Ecevit gibi o da unutulmayacak. Halkımız ekmeğini çalan hırsız unutmayacak!

İstifası, IMF programının sürmesi açısından hiçbir değişiklik yaratmasa da, bundan sonraki iktidarlarda da herhangi bir değişiklik olmayacağı kesin de olsa; Derviş IMF ile, Amerikayla özdeşleşmiş bir isim.

O, emperyalist sermayenin temsilcisi olarak geldi ülkemize. Onlar adına, aç, yoksul, işsiz, evsiz bıraktı halkımızı. Politikaları uygulayabilsin diye muhalif güçlere, halka yönelik baskı ve zulüm politikalarına

*Münkür münafığın soyu
yıktı harap etti köyü
ölüsüne bir tas suyu
dökenin de...*

*Derince kazın kuyusun
inim inim inilesin
kefen dikmeye iğnesin
veren de...*

hız verildi. Önü böyle temizlendi.

Kansızlar onun adına kampanyalar düzenledi. Ondan IMF memnundu, TÜSİAD memnundu, piyasalar-borsalar memnundu.

Meydanlar "Derviş Defol" demiş, özelleştirmelere karşı çıkan işçi, toprağını kaybeden köylü, insanca yaşam ücreti isteyen memur... tüm kesimler Derviş'in IMF'nin taşeronu olduğu bilerek dün, "Cottarelli Defol" derken, bugün "Derviş Defol" diyormuş ne önemi vardı; burjuvazi istiyordu ya onu; emperyalist sermaye ülkemizi talan etmek için Derviş'lere ihtiyaç duyuyordu ya, önemli olan buydu.

Derviş siyasete girer ya da girmez. Ama Derviş'in temsil ettiği politikaların ülkemizi ne hale getirdiği, bundan sonrasında da ne hale getireceğinin resmi gibidir.

Derviş'in bakanlığındaki 17 aylık sürenin rakamları kimi kurtardığına da göstergesidir:

- **Enflasyon** yüzde 37'lerden yüzde 52'ye yükseldi.
- Bunun anlamı **zam ve yoksulluk** demektir. Bu 17 ayın sadece son bir yılında temel gıda maddeleri yüzde 81 zamlandı.

- Türkiye **IMF'ye borçlu** ülkeler arasında birinci sıraya yerleşti. IMF'den yaklaşık 35 milyar dolarlık borç alındı, iç borçlar 127 katrilyona ulaştı.

- **Batık bankalara** 24 katrilyon, kamu bankalarına 28 katrilyon olmak üzere toplam 52 katrilyon aktarıldı. Kredilerin gittiği yerlerden sadece biriydi bankacılık sektörü. Öte yandan tekellere kredi adı altında katrilyonlar aktarıldı.

- Derviş'in ilk geldiği günlerde dahi **kişi başına düşen gelir** 2 bin 986 dolarken, gidişinde 2 bin 160 dolara düşmüştü. GSMH 190.1 milyar dolardan 148 milyar dolara geriledi.

- En büyük KİT'ler dahil olmak üzere onlarca kuruluş **özeleştirildi, satıldı**. Özelleştirmelerin bir boyutu da işten çıkarmalardı. Resmi kayıtlarda dahi, işsiz sayısı 1 milyon 451 bin kişiden, 2 milyon 335 bin kişiye yükseldi. Gerçek rakamın, milyonlarca emekçinin kayıtsız çalıştırıldığını düşündüğümüzde çok daha yüksek olduğu açıktır.

Buraya kadar sıraladığımız rakamların halkın yaşamına yansımaları ise tek kelimeliktir; **sefalet**.

Sermayenin neden Derviş'i istediği, halk kitlelerinin neden aldatılmak istendiği işte bu rakamlarda gizlidir. Gizli olan bir şey de yoktur gerçekte. Sokaktaki insanın dahi "Derviş kim?" sorusuna cevabı; "Amerika'nın adamıdır".

Şimdi **aynı eşiği boyayıp "solcu" diye satmaya çalışıyorlar**. Üstelik şatafatlı "solu birleştirme" görevleri layık görülüyor. Acıdır ki, kendine solcu, sosyalist diyen kimileri de onu soldan sayarak, birlikler arasında sayıyor.

Peki nedir bu Derviş'in "**sosyal liberal sentez**" dediği?

Faşizm koşullarında uygulanamazlığı bir yana, hemen söyleyelim, bu Derviş'e ait değil, İngiliz İşçi Partisi'ne, Blair'e aittir, "**üçüncü yol**" olarak da bili-

nir. Bu nedenle siyasi, ekonomik her alanda halk kitlelerine ne verdiğini, neyi savunduğunu görmek için Amerika'nın "fino köpeği" (Bu tanımlama İngiliz halkının yüzde 56'sının katıldığı bir tanımlamadır.) Blair'e bakmak yeterlidir.

Sosyalist sistemin yıkılmasından sonra, ortaya çıkan boşluğu doldurma iddiasıyla ortaya çıkan "sosyal liberalizmin" temeli, en genel hatlarıyla; kapitalist sistemin azgın sömürsünü gizleyecek, üzerine "sosyal" kılıfı geçirecek, böylece çelişkileri görece yumuşatmak üzerine oturur. Bir yanda sermayenin ihtiyaçlarını karşılama, öte yandan bunu "toplumsal bir uyum" içinde yapmak için halk kitlelerine kimi sosyal hakların tanınması iddiasındadır. Ama, kapitalizm için, tekeller için bu bile fazladır. Doymak bilmeyen tekeller hep daha fazla sömürü ister. Amaç, azgın sömürü karşısında halkların yeniden sosyalizme kazandığı deneyimleri de değerlendirerek yönelimin önünü kesmektir, aldatmaktır.

Tekeller Derviş aracılığıyla kendi iktidarını kurmak istiyor. "Derviş'li formüllerin" sırrı hikmeti budur.

Derviş ABD vizesidir!

Kemal Derviş hangi partiye gidecek? Buna ilişkin senaryoların ardı arkası kesilmiyor. Sağdan, 'sol'a tüm partiler sayılıyor Derviş'i almak isteyenler arasında. Belki bu yazıyı okuduğunuz sırada Derviş bir partiye girmiş olacak.

Peki nedir bu Derviş hayranlığı?

Halk Derviş'in yolunu dört gözle mi bekliyor ki, partiler onu kapma yarışında? Böyle olmadığı en iyi, onu pazarlamaya çalışanlar biliyor. Örneğin Derviş'i parlatan bir gazetenin sayfalarında Karşılara Derviş soruluyor, alınan cevap şu:

"Hepsi onu tanıyor ama onları borçlandıran, tarlalarını elinden alan, haciz memurunu kapılarına diken kişi olarak...o ithal. Oldu olacak Amerika gelsin bir parti kursun. Ona oy verelim' diyor."

Halk diyor ki; bırakın bu demagogileri, medya şovlarını. Biz biliyoruz Derviş'in kim olduğunu.

Evet, Derviş Amerika'nın adamı. Onu partisine çağırınlar da **ABD vizesi almak için çağırıyor**. ABD tarafından kabul edilmek için çağırıyor. Koltuğa oturmanın vizesinin Amerika'dan geçtiği düşünülüyor. Bunun için, ilkeler, ideolojiler çöpe atılabilir. Pragmatizm başta edilebilir. Koltuk için "IMF'nin partisi" olunabilir.

Yoksulluk “Veba”sının Aşısı Çürüyen Düzendeyok ÇÜRÜYENİ KESİP ATMADAN EKMEK YOK!

Köylerimiz, gecekondularımız, fabrikalar, tarlalar tepeden tırnağa yoksulluğa kesti.

Yoksulluk bir veba gibi; yayılıyor, yayılıyor. Önleyecek “aşı” yok.

Yoksulluğu yaratan emperyalizm dilenerek yaşamamızı istiyor.

Dünya Bankası, Türkiye’nin “yoksulluk haritasını” çıkarıp ekmek dağıtacak!

Yoksulluk veba gibi. Hız kesmediği gibi gittikçe yayılıyor, yayılıyor, yayılıyor... Gizlenemeyen yoksulluğumuz, yaratıcılarının rakamlarında dahi çarpıcı olarak ortaya çıkıyor.

Bu “vebayı” önleyecek “aşı” bu iktidarın, hiçbir partinin elinde yok. Çünkü hastalığın kaynağı tek bir mikrop değil, tüm vücuda yayılmış. Adı, **sömürgecilik**.

Sömürge ülke gerçeğimiz değişmedikçe o aşı hiç olmayacak. Ama, veba yayılırken, veba olmadığımızı söylemeye devam edecek, tedavi adına sadakalar dağıtılacak. Dilenerek yaşamaya alıştırmak isteneceğiz. Ne açlığımız, ne de tokluğumuz belli olacak. Onur ise kursaktan ayakların altına düşmüş çiğnenip duracak. “İnsanca yaşam” diye bir kavramın içeriği bir somun ekmekle doldurulmak istenecek.

Yoksulluğun Mimarları “Yardımsever”

Sömürgeciler, yarattıkları açlığın isyana dönüşmesini engellemek için yardım dağıtımını hazırlıkları yapıyor. İlk sömürgeleştirilme sürecimize paralel olarak da “süt tozu dağıtımını” yapılmamış mıydı? Bir emperyalist kuruluş, “yardım”dan sözletmeye başlamışsa, bilinki, orada büyük bir yoksulluk yaratılmış ve yoksulluk daha da büyüyecek demektir.

Dünya Bankası, IMF ile birlikte ülkemizi talan eden, yağmalayan emperyalist tekellerin kuruluşu. İşte bu Dünya Bankası “yardımlarda bulunmak üzere” Türkiye’nin “yoksulun yoksulu” haritasını çıkarıyormuş. Yani açlık sınırında yaşayanları belirleyecek. Görevi de, Dünya Bankasında çalışan bir “Türk”e vermiş. Yani Derviş gibi “yabancı” değil!..

Önce aç, yoksul bırakıyor, tüm halkı yardıma muhtaç hale getiriyor, sonra yardımsever olarak sahneye çıkıyor. Bu aldatma bütün dünyada oynanıyor, en çok da IMF’ye bağımlı ülkelerde sahneleniyor.

Projeye göre; Yoksulluk derecelerine göre her haneye “puan” verilecek, 10 bin puanın üzerinde olanlara ise Dünya Bankası’ndan yardımlar verilecek.

Proje Meksika’da 1994 krizi sonrası Dünya Bankası’nca uygulanan programdan alınmış.

Peki ne yapılmıştı Meksika’da?

SAHTEKARLAR

Rize’de 11 Kasım 2001’de yaşanan sel felaketi sonrasında para yardımı yapma kararı almıştı devlet. **9 ay geçti.** Evlerini kaybeden halka hala para dağıtımı yok. Yalancılardır bunlar, sahtekardır, halkı düşünmeyen alçaklardır. Rizeliler, **“devletten umudumuzu kestik. Kendi başımızın çaresine bakacağız”** demektedir sonuna kadar haklıdır. Bu gerçeği görmek için afetleri mi bekleyeceğiz? Bu devletten halka hiçbir umut yoktur.

“Değişik mahallelere ucuz fiyatla süt, tortillas (mısır lavaş ekmeği), pirinç ve diğer gıda maddeleri satıldı, ayrıca hergün 2.2 milyon kişiye 1’er kilo ağırlığında ücretsiz tortillas dağıtılıyor. Hamile kadınlara gıda yardımı yapılıyor ve 6 bin 67 aş evinde de 520 bin kişi yemek yiyor.”

Yarattığı tabloya bakın. Meksika, IMF’ye bağımlı ülkeler arasında Türkiye’den sonra geliyor. Böyle yaşamaya alıştırtıyor emperyalistler.

Türkiye’de de **tortillas yerine somun ekmeği** dağıtılacak. Ölmeyin, yaşayın! Bu bile yoksulluk vebasının nasıl bir hızla yayıldığının kanıtı.

Aç Bebeklerin, İşsizlerin ve Modern Silahların Ülkesi

Türkiye gerçeği için Dünya Bankası’nın bu araştırmasına gerek yok elbette. Bebeklerimiz açlıktan ölüyorsa, annelerin bebeğine verecek sütü kesilmişse, Kocaeli’ndeki

Elif Öge gibi, açlık yüzünden bebeklerimizin oturma, yürüme ve konuşma yetenekleri gelişmiyorsa hangi yardım şovları “aşı” olabilir?

Bir araştırmaya göre **Türkiye sağlığa en az para ayıran** ülkeler arasında bulunuyor;

Ülkemiz, “*hastanelerde 387 kişiye bir yatağın düştüğü, halkın yüzde 26.2’sinin sağlıklı içme suyundan yoksun olduğu, 27 milyon çocuğun üçte birinin sağlıklı beslenmediği*” bir ülke haline getirildi.

İşsizlik de, yoksulluğumuza, bebeklerimizin açlığına paralel olarak artıyor.

Devletin resmi araştırmasına göre (DİE) **her 10 kişiden 1’i işsiz**. “Ekonomik krizin” en şiddetli yaşandığı geçen yılın ikinci çeyreğindeki 1 milyon 567 bin olan işsiz sayısı, bu yılın aynı döneminde (nisan-mayıs-haziran) 2 milyon 217 bine çıktı. Böylece işsizlik oranı da, 6.9’dan, 9.6’ya yükseldi. Eğitimli-eğitimsiz, kadın-erkek, kentte-köyde bütün kıyaslamalı rakamlar işsizliğin ulaştığı boyutu gösteriyor.

Sağlığa en az pay ayrılırken, işsizlik büyük bir hızla artarken; **silahlanmada ilk dört arasındayız**. İşte son (ama sonuncusu olmayacak) örnek:

Türkiye İsrail’den 54 adet HARPİ insansız, bombalı hava aracı aldı. “Kamikaze uçak” olarak da bilinen uzak-

tan kumandalı, pilotsuz uçaklar doğrudan hedefe düşerek patlıyor. Anlaşma Çevik Bir tarafından 1999’da yapıldı ve teslimat 2001’de başladı. Toplam 100 Harpy için **76 milyon dolar** ödendi.

Böyle bir silaha hangi düşmandan korunmak için ihtiyaç duyar bu devlet? Amerika’nın taşeronluğundan öte tüm cevaplar yalandır, aldatmadır.

Sosyalist Türkiye’yle Değişecek

Ağızları açıldığında Küba’yı karalamak için her türlü yalanı söyleyenlere sorun; Küba’da ne eğitim sorunu var, ne sağlık, ne de bebekler açlıktan ölüyor. Hem de bunca baskı ve ambargoya rağmen. Bizim sistemimiz nasıl bir sistemdir ki, savaş yokken kıtlık içindeyiz, ambargo yokken ekmek bulamıyoruz, yeraltı-yerüstü bu kadar zengin-ken işsiz, yoksuluz.

Sorun bu düzeni savunanlara; sosyalizme düşmanlıklarının nedenini sorun.

Yoksulluk vebası, halk için örgütlenen, halkın ihtiyaçları için üreten bir sistemde yenilebilir. Her yanı çürüten düzeni kökünden kesip atarak açlığımıza, yoksulluğumuza çare bulabiliriz.

27 Maddede İhanet ve Açlık

Geldiler, gözden geçirdiler, yeni talimatlar verdiler; ve bu talimatların yerine getirileceğine dair yazılı taahhüt istediler.

Adına “**niyet mektubu**” denilen vatan hainliği belgelerinin sonuncusu 30 Temmuz 2002’de IMF’ye teslim edildi. 27 madde var teslimiyet taahhütnamesinde. İşte bunlardan bazıları:

- Programın sürdürülmesi için her türlü çaba gösterilecek.
- Hem memur, hem işçi ücret artışları sınırlandırılacak.
- Bankalara sermaye desteği yapılacak.
- Memurlar da zorunlu emeklilik kapsamına alınacak.
- Belediyeler mali açıdan yeniden yapılandırılacak.
- 2002 sonuna kadar SSK yasası çıkarılmış olacak, SSK’nın defteri dürülecek.
- Kamuda personel azaltımı ve özelleştirme devam edecek.
- Sosyal harcamalar (ne kaldıysa) kısıllacak.

İşçiye, memura ücret sınırlaması, **bankalara** sermaye desteği. “Niyet mektupları”nda, hep olduğu gibi **vatan hainliği** ve **halk düşmanlığı** yanyana. Hep olduğu gibi, taahhütnameler, **patronlardan yana, emekçiye karşı**. Günlük yaşamda, hemen karşılığı görülecek olan madde ise şu: - **KİT’lerin “gelir kaybının telafisi için” gerekli tüm FİYAT ARTIŞLARI YAPILACAK!**

Sağanak halinde bir zam gözüküyor ufukta. Ufukta, işten çıkarmalar, ufukta açlık, yoksulluk.

27 Maddede İhanet ve Açlık

Geldiler, gözden geçirdiler, yeni talimatlar verdiler; ve bu talimatların yerine getirileceğine dair yazılı taahhüt istediler.

Adına “**niyet mektubu**” denilen vatan hainliği belgelerinin sonuncusu 30 Temmuz 2002’de IMF’ye teslim edildi. 27 madde var teslimiyet taahhütnamesinde. İşte bunlardan bazıları:

- Programın sürdürülmesi için her türlü çaba gösterilecek.
- Hem memur, hem işçi ücret artışları sınırlandırılacak.
- Bankalara sermaye desteği yapılacak.
- Memurlar da zorunlu emeklilik kapsamına alınacak.
- Belediyeler mali açıdan yeniden yapılandırılacak.
- 2002 sonuna kadar SSK yasası çıkarılmış olacak, SSK’nın defteri dürülecek.
- Kamuda personel azaltımı ve özelleştirme devam edecek.
- Sosyal harcamalar (ne kaldıysa) kısıllacak.

İşçiye, memura ücret sınırlaması, **bankalara** sermaye desteği. “Niyet mektupları”nda, hep olduğu gibi **vatan hainliği** ve **halk düşmanlığı** yanyana. Hep olduğu gibi, taahhütnameler, **patronlardan yana, emekçiye karşı**.

Günlük yaşamda, hemen karşılığı görülecek olan madde ise şu: - **KİT’lerin “gelir kaybının telafisi için” gerekli tüm FİYAT ARTIŞLARI YAPILACAK!**

Sağanak halinde bir zam gözüküyor ufukta. Ufukta, işten çıkarmalar, ufukta açlık, yoksulluk.

“Hükümeti sandığa gömeceğiz...”

SANDIK KİMİN MEZARI?

Örgütsüz halkın hesap yerini “sandıkta” görmesi, çaresizliğinden, örgütsüzlüğündendir.

Ya örgütlü güçlerin, sendikaların hesap yeri neden “sandık”?

Emekçinin hakları ne zamandan beri sandıkta aranıyor?

IMF temsilcisini, IMF’ci partileri birleştirmek sendikacılara mı kaldı?

“Üretimden gelen güce” ne oldu?

IMF politikaları pervasızca uygulanırken,

hani nerede, grevler, direnişler, boykotlar, yürüyüşler?..

“Nasıl olsa oy istemeye gelecekler...”

“Bu hükümetten sandıkta hesap soracağız...”

“Onları sandığa gömeceğiz...”

Her gün şu veya bu şekilde halkın partilere, düzene olan tepkileri buna benzer sözlerle yansıyor. Hiçbir partiye güven olmadığı kesin. Partiler de bu gerçeği biliyor, ama değiştiremiyor, çözüm üretmiyor. Ama başka bir gerçek de, bir başka partiye oy vererek hükümetten hesap sorma eğiliminin bugüne kadar yaşanan pratiklerle ortada olduğu.

Elbette sandığa gitmemek, hiçbir partiye oy vermemek, hatta hiçbir partiyi köyümüze, mahallemimize sokmamak ileri bir tavidir, hesap sorma tavidir. Ama bunun karşısında halk olarak örgütlenmiyorsak, sandığın karşısına örgütlülüklerimizle çıkmıyorsak, sisteme tepkimizi, onu değiştirme mücadelesine dönüştürmüyorsak eksik bir tavidir.

Ama bizim esas olarak konumuz şu an bu değil; **teпки duyulan partiyi ya da hükümeti bir başka partiye oy vererek cezalandırma** tavrı.

Çaresizlikten, alternatifsizlikten ya da değil, bunun önemi yok. IMF politikaları uygulayan hükümete tepkimizi, aynı programı uygulayacağını şimdiden söyleyen AKP’ye, CHP’ye ya da bir başkasına oy vererek gösteriyorsak, bunun adı tepki değildir ve o sandık partilerin değil, yine bizim, halkın mezarı olacak demektir.

Peki bizim halk olarak hesap soracağımız yer sandık mı? Ya da, gerçekten sandıkta hesap sorabilmek mümkün mü?

Emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi bütün partileri bir şekilde denetimine almış, yönlendiriyor, politikalarını uygulatıyor.

Halkın yarısının oyu meclise yansımaya bile o bir şekilde yönetmeye devam edecektir.

Taleplerimizi dile getirmenin, bu düzene haddini bildirmenin yeri sandık değildir. Örgütlenerek, hak ve özgürlükler mücadelesini, **halkın iktidarı için mücadeleyi** geliştirerek hesap sorabiliriz.

“Örgütlü” Güçlerin Sandık Hesabı

Örgütsüz halkın tepkisini bu şekilde ifade etmesi bir yere kadar anlaşılabilir. Çeşitli biçimlerde izah edilebilir. Peki örgütlü kesimler, onlar aynı şeyi söylemeyi nasıl izah edecekler? Kaldı ki, bu kesimlerin tavrı, örgütsüz kesimlerin aynı çaresizlik içinde debelenip durmasında da bir etkidir. Yani etkiledikleri işçi sayısı bir yana, düzen partilerinin meşrulaşmasında da rol almakta, mücadele yeri olarak alanları, direnişleri değil, sandığı göstermektedirler. Benzeri durum DKÖ’ler, Odalar vb. için de geçerlidir.

Örneğin, anlı şanlı işçi sendikalarının yüzyıllık **“emeğin üretimden gelen gücünü”** ağızına bile almadan, herhangi bir hak talep ederken, **“seçimde hesap sorarız”** demesi, **DISK** başkanının daha da ileri giderek Derviş-Baykal arasında mekik dokuya-

rak "birlik" sağlama girişimleri, ya da memurlar Ankara'ya yürürken, **KESK** başkanı Sami Evren'in konuşmasının odağına, "*onları sandıkta mahkum edeceğiz*" tavrını koyması nasıl izah edilmeli?

Elbette bunda sendikacılık adına izah edilecek bir durum yoktur, çünkü sendikacılıkla, emekle ilgisi yoktur.

Sendikacılık şu bu partiyi sandığa gömmeye, bir başkasını sandıktan çıkarma sendikacılığına dönüş-türülmüştür. Bu nokta sendikacılığın devlet sendikacılığında, düzen sendikacılığında aldığı yolun göstergesidir aynı zamanda.

DİSK başkanı Süleyman Çelebi'nin basına yansıyan girişimini düşünün; bir Derviş'e gidiyor, sonra dönüp Deniz Baykal'la görüşüyor, ardından yeniden Eczacıbaşı'nın, Sabancı'nın desteklediklerini açıkladıkları Kemal Derviş'le buluşuyor.

Solu birleştirecekmiş; bunun için DİSK başkanlar kurulunda karar da alacaklarını açıklıyor.

Elbette işçi sendikalarının emekten yana olan partilerle ilişki geliştirmesi, solun birliği için çalışması anlaşılabilir.

Peki Çelebi'nin birleştirmek istedikleri kimdir? Sol mu, emekten yana mı?

Kemal Derviş'i anlatmaya bile gerek yok. Baykal, daha dün Paşabahçe'yi kapatma kararının altında imzası olan CHP'nin genel başkanı değil mi? Tutun ki, bu girişimler başarılı oldu ve Derviş'li, Baykal'lı bir iktidar kuruldu; hangi program uygulanacak? IMF programı. Müsebbiplerinin başında da bir işçi sendikasının başkanı olacak üstelik.

Bu sendikacılık anlayışıyla emeğin hakkı savunulamaz. En fazla sendika başkanları şu bu partiden vekil olur, o kadar. Örnekleri yaşandı.

İşten atılmalara karşı, özelleştirmelere karşı başkanlar kurulunda tek bir ciddi direniş kararı almayan sendikacılık, Paşabahçe'yi IMF'nin saldırılarını püskürtme odağı yapmak için harekete geçmeyen sendikacılık, TÜSİAD'la aynı noktada buluşuyor. Patronlar da aynısını istiyor, onlar da "birleşin" diyor. TÜSİAD sınıfının çıkarlarına göre tavrı alıyor.

Peki bu sendikacılık anlayışının neresinde sınıfın çıkarları var? Sınıfın çıkarları IMF'cilerle, işçi düşmanlarının birleşmesinde mi?

Düzen partilerinin kulvarında koşmaya başlandığında emekten yana olunamaz. O kulvarda emekçinin, halkın hiçbir çıkarı yoktur, olmadığı yüzlerce kez ispatlanmıştır.

Gecekondu Yıkımlarına Karşı Örgütlü Direniş

Her gün bir yerden gecekondu yıkım haberleri geliyor.

Geçen hafta İstanbul Küçükbakkalköy'de 42 ev yıkılmış, halk sokakta bırakılmıştı.

Bu haftaki yıkım haberi de İstanbul'un bir başka gecekondu semtinden, Üsküdar Emniyet mahallesinden geldi. 17 ev yerlebir edildi.

Her iki yıkımda da tek tek direnişler yaşansa da örgütsüzlük, evi yıkılmayanların kurbanlık koyun gibi sırasını bekleyişi göze çarpan bir durumdu.

Bencilik, örgütsüzlük o hale getirmiş ki, yarın sıranın kendine geleceğini bildiği halde "belki gelmez" umuduyla direnmiyor, destek vermiyor. Evlerinin yıkılacağını bile bile örgütlü bir direnişi yaşama geçirme noktasında öncesinde yapılan bir hazırlık yok. Belli ki, o anda gelişen tepkilerle sınırlı kalıyor.

Halkın en örgütsüz olduğu, katliamlarla korku içinde sindirildiği bir dönemdeyiz. Oligarşi bu ortamı değerlendiriyor. Pervasızlığın kaynağı burada. Bu pervasızlığa karşı panzehirimiz ise, onlarca yıllık gecekondu mücadelelerinde var.

Örgütlülük ve direniş.

Bu konuda bilinen örnek Armutlu'dur. Defalarca, binlerce polisle gelmişler, ama yıkmayı başaramamışlardır. Armutlu'daki halkın çok yiğit, ötekilerin korkak olmasından mı? Elbette hayır; Armutlu'nun avantajı örgütlü oluşları, devrimcilerin gösterdiği yolda direnmeleridir.

Hiçbir gecekondu, benim evim yıkılmaz diye düşünmesin; burjuvazi rant için, villalar yapmak için ya da başka bir gerekçeyle gecekondularımızı yıkmak için fırsat kollayacaktır. Armutlu için Etiler'dekilerin söylediklerini hatırlayın; "bu çulsuzlar nasıl böyle bir yerde oturur?"

Sorun burada; burjuvazi her şeyi kendine almak istiyor, halka tek bir göz konduyu dahi çok görüyor. Hele o konu değerli bir arazi üzerindeyse. **Bütün gecekondu**lar, Armutlu gibi direnmeyi öğrenmek zorunda. Devrimcilerle birlikte direnişlere hazırlanmak, örgütlenmek zorunda.

Direnme Savaşı'nın Dönüm Noktaları Dönüm Noktalarında Bayraklaşanlar Bayraklarda Yazılı İnanç ve Kararlılık

669 GÜN

669 günün öyküsü, ne Türkiye, ne dünya tarihinde eşi görülmemiş bir destandır. Eşi görülmemiş bir fedakarlık ve kararlılıktır. Eşi görülmemiş bir cürettir. İnip çıkan dalgalar, coşup duran fırtınalar içinde yazılan bir tarihtir. Umutla umutsuzluk, iyimserlikle karamsarlık hep yanyana, başbaşa durdular bu direniş boyunca. Düzen, tüm gücüyle, ikincileri hakim kılmaya çalıştı. Direniş, fedaya yeni fedalar ekleyerek, birincileri yaşattı.

Tüm öngörülleri, kehanetleri geride bırakarak, iki yıla yaklaşıyor direnme savaşı.

Tekrar tekrar hatırlamakta yarar var; neler oldu o günden (20 Ekim 2000'den) bu yana? O günden bu güne yaşananlar alt alta sıralandığında, 669 günlük destanı yazan inancın, kararlılığın gücü de tüm gökremiyle ortaya çıkar.

Direniş bayrağı, kan gölünün ortasında yere düşürülmedi

Açlığın 50'li günleri, demagojilerin, tehditlerin, meydanlarda saldırıların birbiri ardına geldiği yoğun bir kuşatma dönemi idi. Ama direniş, bunlara hazırlıklıydı. Direniş herşeyden önce bunlar karşısında ideolojik olarak dayanıklıydı. Bu nedenle, ne manevralar tereddüte düşürdü onları, ne de oligarşinin "müdahale" tehditleri.

Açlığın ikinci ayını tamamlıyorlardı ki, Türkiye, TV ekranlarını yakılan, yıkılan hapishane görüntülerinin doldurduğu bir sabaha uyandı. Onlarca tutsak katledildi, yüzlercesi yaralandı, tümü işkencelerden geçirildi ve F tiplerine atıldı. Ertesi gün ve daha ertesi gün, "artık ölüm orucunun Türkiye gündeminden çıktığına" hükmetti bir çok kesim. Hükümet öyle açıkladı, burjuva basın öyle yazdı. Direnişin dışındaki, uzağındaki sol, bu iş bitti diye fetvalar verdi. **Ve fakat**, tüm beklentilerin, tahlille-

rin, fetvaların aksine, devrimci tutsaklar, kan gölünün ortasından direniş bayrağını dalgalandırarak çıktılar. **Direniş, kan gölünün ortasında bir mevsimi aştı.**

"Teslim olun" hezeyanı içinde saldırıyordu katliamcılar. Ama ne o sabah, ne o gün akşama doğru, ne de ondan sonraki günler, bekledikleri cevabı hiç bulamadılar.

Türkiye Cumhuriyeti ve hatta dünya tarihinin en büyük hapishaneler saldırısı, büyük bir kahramanlıkla cevaplandı. Barikatlar kurdular, ölüm orucundaki yoldaşlarının önünde siper oldular, gerektiğinde kurşunların üzerine yürüdüler, gerektiğinde kendi bedenlerini tutuşturup feda ettiler kendilerini.

19-22 Aralık arasındaki dört gün boyunca, bir bir düştüler kan içindeki maltalara. Diri diri yakıldılar hapsedildikleri koşullarda. Kurşunlar, bombalar parçaladı göğüs kafeslerini.

1. Yazgülü Güder Öztürk -DHKP-C
2. Fırat Tavuk -DHKP-C
3. Ali Ateş -DHKP-C
4. Aşur Korkmaz -DHKP-C
5. Özlem Ercan -DHKP-C
6. Şefinur Tezgel -DHKP-C
7. Nilüfer Alcan -DHKP-C
8. Gülser Tuzcu -DHKP-C
9. Seyhan Doğan -DHKP-C
10. Mustafa Yılmaz -DHKP-C
11. Cengiz Çalıkoparan -DHKP-C
12. Murat Ördəkçi -TKEP/L
13. Ahmet İbili -DHKP-C
14. Alp Ata Akçayöz -DHKP-C
15. Ercan Polat -DHKP-C
16. Umut Gedik -DHKP-C
17. Rıza Poyraz -DHKP-C
18. Fidan Kalşen -DHKP-C

19. İlker Babacan -DHKP-C
20. Fahri Sarı -PKK-DÇS
21. Sultan Sarı -PKK-DÇS
22. Murat Özdemir -DHKP-C
23. İhsan Özkan -TKP(ML)

İşkence yaralarıyla F tiplerine sevk edildi bini aşkın tutsak. Orada yeni yaralar eklendi yaralarına. Vücutlarında 19 Aralık vahşetinin izlerini taşıyan veya gerçekleştirdikleri feda eylemlerinde ağır yaralanan tutsakların bir kısmı ise hastanelere kaldırıldı. Aralık ayının 20'li günlerinde, atıldıkları hapishanelerde baskı ve zulüm altında, büyük acılarını büyük kahramanlıklara dönüştürerek bir bir şehit düştüler onlar da.

24. İrfan Ortakçı -DHKP-C
25. Hasan Güngörmez -DHKP-C
26. Yasemin Cancı -DHKP-C
27. Berrin Bıçkılar -DHKP-C
28. Halil Önder -DHKP-C

Direnışin ilk şehidi, aslında direnişin gerçekleş-tirildiğı topraklardan binlerce kilometre uzaklıkta verilmişti. Devrimci tutsakların ölüm orucunu desteklemek için Hollanda'da yapılan açlık grevi eylemine saldıran faşistler, Cafer Dereli adlı Cephe taraftarını katletmişlerdi. Direnişin dışarıdaki ikinci şehidi ise, 19 Aralık'tan iki hafta sonra verilecekti. Hesap soran bir şehitlik olacaktı bu. Gültekin Koç, Türkiye devrimci hareketinin tarihine ilk feda eylemini gerçekleştiren direnişçi olarak geçecekti.

29. Cafer Dereli -DHKP-C
30. Gültekin Koç -DHKP-C

Direnış bayrağı, Nazi Toplama Kamplarında işkence altında dalgalandırıldı

Direnışin bu dönemi, son derece ilginç bir hal almıştır. Ölüm orucunun taleplerinden çok "ölüm orucunun sürüp sürmediğı"nin tartışıldığı bir dönemdir. Çünkü oligarşi, 19-22 Aralık'taki büyük saldırısının başarısızlığını, direnişi kıramadığı gerçeğini kısa bir süreliğine de olsa örtmek için, "ölüm orucu yok" propagandasını herşeyin önüne geçirmiştir. "Sahte oruç" manşetleri, bakanların bu doğrultudaki açıklamaları günlerce birbirini izlemiştir. Demokratik çevrelerin sessizliği de bu propagandayı besliyordu.

Bu arada, F tiplerinde, işkenceciler direnişi kırmak için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlardı. Tec-

rit ve işkence 24 saati dolduruyordu. Dışarıdaki demagojilere, hücrelerdeki zulme asıl cevabı şehitler verecekti. Bir Newroz günüydü F tiplerindeki ilk şehit verildiğinde. Cengiz Soydaş'ın 21 Mart'taki şehitliği bir bomba gibi düştü zulmün yalanlarının üstüne. Ardından Nisan ayı boyunca birbiri peşisıra şehit düşen ölüm orucu direnişçileri izledi onu. Nisan yağmurları gibi düştüler toprağa. Gülleler gibi yağdılar zulmün duvarlarının üstüne.

31. Cengiz Soydaş -DHKP-C
32. Adil Kaplan -TKP(ML)
33. Bülent Çoban -DHKP-C
34. Nergiz Gülmez -TKP/ML
35. Fatma Ersoy -DHKP-C
36. Abdullah Bozdağ -DHKP-C
37. Tuncay Günel -TİKB
38. Celal Alpay -TKP(ML)
39. Erol Evcil -DHKP-C
40. Murat Çoban -DHKP-C

Direnışin bayrağı İzmir'de, Armutlu'da dalgalanıyor

2000'in Nisan ayı boyunca F tipi hapishanelerde ardarda gelen şehit haberlerine, dışarıdaki ölüm orucu direnişçilerinin şehitlik haberleri eklenmeye başlandı.

İlk'lerin destanında, bir ilk daha gerçekleşiyor-du. Dışarıda gerçekleştirilen ilk ölüm orucuydu. Onlar dışarının ilk ölüm orucu şehitleriydi. Hapishanelerdeyken "içerisi merkez değil", dışarıda ise "dışarıda ölüm orucu olmaz" diyenlerin teorileri,

**Demagojiler, manevralar...
İşkence, katliam, tecrit...
Zorla müdahale...
Şantaj, tahliye rüşveti...
ZULMÜN BAŞVURMADIĞI
HİÇ BİR YÖNTEM KALMADI**

**ve direnişçiler;
kan gölünün ortasında da,
tahliye edildiklerinde de,
Mengelelerin elindeyken de
direnış bayrağını yere
düşürmediler...**

İçeride ve dışarıda birlikte yükselen direniş karşısında bir kez daha iflâsı yaşıyordu. Reformizm, dışarıdaki direnişi "ziyaret" edebilecek du-

rumda değildi. Herşeyiyle kopmuştu direnişten; Türkiye gerçeklerinden kopmuşlardı.

İçeri, dışarı, birlikte direniyor, birlikte şehitler veriyor, birlikte büyütüyordu direnme savaşını.

41. Gülsüman Dönmez -TAYAD
42. Canan Kulaksız -TAYAD
43. Gürsel Akmaç -DHKP-C
44. Endercan Yıldız -TKP(ML)
45. Sibel Sürücü -TKEP/L
46. Şenay Hanoğlu -TAYAD
47. Hatice Yürekli -TKİP
48. Kazım Gülbağ -DHKP-C
49. Erdoğan Güler -TAYAD
50. Sedat Karakurt -DHKP-C
51. Fatma Hülya Tıngan -DHKP-C
52. Hüseyin Kayacı -MLKP
53. Cafer Tayyar Bektaş -TKP(ML)

İçeriden Dışarıya Taşınan Direniş Bayrağı

Zulüm, neye başvurursa başvursun, direnişi kıramamanın çaresizliği içinde, adeta son kozunu kullanıp "tahliye rüşvetini" gündeme getirdi. Durumu ağırlaşan ölüm orucu direnişçileri, birer birer tahliye edilmeye başlandı. Bu, Türkiye devleti için gerçekte tüm devlet geleneğine aykırı bir tavidir. İdamla, müebbetle yargılanan devrimci tutsaklar salıveriliyordu. Tahliyelerin "insani" nedenlerle olmadığını herkes çok iyi biliyordu. Tek neden, direnişi kırmaktı.

Devrimci tutsaklar, oligarşinin bu taktiğini de bozdular; silahı tersine çevirdiler. İçeride alınlarına taktıkları kızıl bantları dışarıda da çıkarmadılar. Bu büyük destanda, bunun ilk örneği, normal prosedür sonucunda tahliye olduğu halde Mersin'de ölüm orucunu sürdürüp şehit düşen Uğur Türk-

men'di. Gökhan'lar, Sevgi'ler; Osman'lar, Zeynep'ler... oligarşinin tahliye rüşvetine karşı dışarıda ölüm orucunu sürdürerek kararlılığın çok güçlü bir ifadesi oldular. Direnişin başında da, sonunda da çeşitli kararsızlıklar geçirenlerin **kararsızlığı**nın en somut ifadelerinden biri yine bu konuda ortaya çıktı. Oligarşinin oyununu bozmakta gerekli tavrı gösteremediler. Kimileri, dışarıdaki büyük çatışmalardan, katliamlardan, onlarca şehitten sonra, "dışarının önemini" görüp dışarıda direniş mevezileri oluşturmaya girişmiş olsalar da, bunun gereğini sonuna kadar yapma tavrını gösteremediler. İçeriden dışarıya taşınan bayrak, asıl olarak cepheliler tarafından taşınıyordu.

Direnişin iradesi, içeride ve dışarıda, önüne çıkarılan tüm engellerde kendini kanıtlıyordu.

54. Uğur Türkmen -DHKP-C
55. Veli Güneş -DHKP-C
56. Aysun Bozdoğan -TKEP/L
57. Zehra Kulaksız -TAYAD
58. Gökhan Özocak -DHKP-C
59. İsmail Karaman -DHKP-C
60. Ali Koç -DHKP-C
61. Sevgi Erdoğan -DHKP-C
62. Muharrem Horoz -TKP/ML
63. Osman Osmanoğlu -DHKP-C
64. Hülya Şimşek -TAYAD
65. Gülay Kavak -DHKP-C
66. Uğur Bülbül -DHKP-C
67. Ümüş Şahingöz -DHKP-C
68. Abdülbari Yusufuğlu -TAYAD
69. Zeynep Arıkan Gülbağ -DHKP-C
70. A.Rıza Demir -DHKP-C
71. Ayşe Baştımur -DHKP-C
72. Özlem Durakcan -TAYAD
73. Ali Ekber Barış -KP-İÖ

İçerideki zulme dışarıdan, dışarıdaki katliama içeriden cevap veren direnme kararlılığı

Dışarıdaki direnişin odağı hiç şüphesiz İstanbul'un Küçükarmutlu'suydu. Armutlu'daki direnişin kendini sadece tutsaklara "destek"le sınırlamayıp doğrudan direnişin bir parçası olduğu görüldükçe, oligarşi, Armutlu üzerinde baskı ve kuşatmayı daraltmaya başladı. Ziyaretçileri tehdit etmekten semte karanfil sokmayı yasaklamaya kadar uzanan baskılar, Ümüş Şahingöz'ün cenaze töreninde saldırıya dönüştü. Ama saldırı da daha çok bir "prova" niteliğindeydi.

Armutlu kuşatma altındaydı. Devlet, direnişi kırmak için katliam hazırlığı yapıyordu. İşte bu aşama, tüm kesimlerin faşizm karşısındaki tavrının sınındığı bir aşamaydı. Armutlu'daki kuşatmaya karşı demokratik güçlerin direnişiyle çıkma çağrıları cevapsız kaldı. Sendikalar, legal parti çevreleri, solun diğer kesimleri, seyrettiler yalnızca. Ama Armutlu buna rağmen direnecekti. Barikatlarının ardında karşıladı katliamcılar. Dört şehit, onlarca yaralı verdi. 19-22 Aralık'ın hapishaneleri gibi, havaya kalkan eller göremedi ölüm mangaları.

Armutlu'daki direniş, F tiplerindeki işkence ve tecrite karşıydı. F tipi hapishanelerin hücrelerindeki devrimci tutsaklar, Armutlu'ya yapılan saldırıyı feda eylemleriyle protesto ettiler. Direnişin kararlılığını sinayamazdı kimse. İçeriyle dışarı arasında ki birlikteliği, artık kimse koparamazdı.

- 74. Arzu Güler -TAYAD
- 75. Sultan Yıldız -TAYAD
- 76. Bülent Durgaç -DHKP-C
- 77. Barış Kaş -DHKP-C
- 78. İbrahim Erler -DHKP-C
- 79. Nail Çavuş -DHKP-C
- 80. Eyüp Samur -DHKP-C
- 81. Muharrem Çetinkaya -DHKP-C

Zamanı dize getirenler, zulmü de dize getirecek

669 gündür direnişin karşısına çıkarılmadık engel kalmadı. Direnişi kırmak için başvurulmadık yöntem kalmadı. Bütün bunlara rağmen devam etti direniş. Herkes gördü ve anladı ki, bu direniş emperyalizme ve oligarşiye karşıdır. Çünkü F tiplerinin arkasında Avrupa, Amerika vardır.

Bağımsızlık da, demokratlık da, F tiplerine karşı tavrı alıp almama noktasında sınava girdi. Alın kızıllı bantlılar, bağımsızlık ve demokrasi kavgasının da öncüsüyüdüler. Bir bir düşerken bunu bir kez daha gösterdiler.

- 82. Tülay Korkmaz -DHKP-C
- 83. Ali Çamyar -TİKB
- 84. Zeynel Karataş -TKP(ML)
- 85. Lale Çolak -TİKB
- 86. Yusuf Kutlu -DHKP-C
- 87. Yeter Güzel -TKP(ML)
- 88. Doğan Tokmak -DHKP-C
- 89. Tuncay Yıldırım -MLKP
- 90. Meryem Altun -DHKP-C
- 91. Okan Külekçi -TİKB

- 92. Semra Başyigit -DHKP-C
- 93. Fatma Bilgin -DHKP-C

2002 1 Mayıs'ında direnme savaşına damgasını vuran kararlılığın meydanlardaki yansımalarına tanık olundu. On bin kızıl bayraklı yürüyordu meydana. "Tükendiler" diyenlere, direnme savaşına "tasfiyecilik" etiketini yakıştıranlara cevaptı 1 Mayıs. Aynı gün, kararlılık bir adım daha attı; Cephe- li tutsaklar, 8. Ölüm Orucu ekiplerini ilan ettiler. "Bitti... bitiyor... bitirilsin..." diyenlerin kavrı- mayacağı ve asla sahip olamayacakları kararlılık, tüm görkemiyle alınlara takılan kızıl bantlarda di- renme savaşının süreceğini haykırıyordu.

Mayıs ayının sonlarında, (TKEP/L hariç) tüm si- yasi hareketlerin ölüm orucunu bırakmasıyla dire- niş yeni bir aşamaya girmiş oldu. Başından itibaren içeride ve dışarıda direnişi omuzlayan asıl güç olan Cepheliler, artık direnme savaşının bayrağını tek başlarına taşıyacaklardı.

Hapishanelerde zulme karşı kendi bedenlerini tutuşturan feda, dışarıda katliamların hesabını so- ran feda, dışarıda yatılan ölüm oruçları, hücreler- de yapılan feda eylemleri, direnişin kararlılığıydı. Zulmün tüm taktikleri işte bu kararlılıkla boşa çı- karıldı. Semralar, Fatmalar, direnme savaşının ka- rarlılığını en son ilan eden direnişçiler olarak ölümsüzleştiler.

Kararlılık...

**Bu kelime, 669 gündür süren
direnme savaşının özetidir.**

**Kandan, yalandan, rüşvetten
örülen barikatları ezip geçti
direniş.**

**Kuşatmalar, yalnız bırakmalar
karşısında titremedi adımları.**

**Politikalar, ancak onları uygulaya-
cak kararlılığa sahip örgüt ve
kadroların varlığında zaferin yol-
unu açarlar.**

Zafer yolunda yürüyüş sürüyor...

Semra Başyiğit'in Mektuplarından... Devrimi savunan direniyor Direnmeyenler kaybediyor

Merhaba nasılsın?..

Zehra'ya yaraşır bir cenaze töreni yapılmış... Canan'ın Zehra'nın şehitliği hepimize çok şey öğretti değil mi? Yanımızdaydı, bizim gibiydi kahramanlaştı. Kahramanlık böyle yanibaşımızda arkadaş. **Tercih etmek belirleyici.**

Sevgi ablamız. On yılların ablası. Bütün yaşamını devrime adanmış, devrimle bütünleşmiş kimbilir neler neler yaşadı. Benim bildiğim tarihimizin büyük bir bölümünde... 12 Eylül'de mücadelenin yeniden o karanlığı yarıp geçtiği yıllarda, 12 Temmuz'da 16-17 Nisan'da, darbe yıllarında.. ve bugün. Devrimciliği yaşam şekli seçmenin adı olmuş. Arkadaşlarla ilk tanıştığımızda Sevgi Abla'yı örnek gösterirlerdi. Kadın erkek ilişkilerini anlatırken **Sevgi abla ve İbrahim abi anlatılırdı.** Vasiyetinde de İbrahim abinin mezarına gömülmeyi istemiş. Şimdi en onurlu şekilde yaşadığı gibi öldü. Kalıcılaşmak diye hep tartışırız. Yaşamından elimden geldiği kadarıyla **öğrenmeye çalışacağım.** Öğrendikçe sana da yazarım. Sen de öğrendiklerini anlat.

Ne güzeldir şimdi Armutlu? Her evinde direniş, her evinde zafer, her sokağında direniş. **Hülya** ablamızı anlat bize. YÜREĞİMİZ HEP Onlarla. Bize onların resimlerini gönderir misin? Direnişimiz her yere yayıldı. **Devrimi savunan demokrasiyi savunan insanlığı savunan herkes içerde dışarda direniyor.** Direnmeyenler bu özelliklerini **kaybediyorlar.** Devrimimizi bitirmeye, umudumuzu yok etmeye çalışıyorlar. Hepimiz öleceğiz belki ama öldükçe zaferimiz, umudumuz büyüyor, öldükçe kazanıyoruz.

Önceden tarihimizi öğrendikçe hayıflanıyordum, niye o dönem ben bunun bir parçası değildim diye. Ama şimdi **biz öyle bir dönemin devrimcileriyiz ki, zaferimiz on yılların önünü açacak...**

Hastaneler direnişçilerimizin kaçınılmaz mekanı oldu. Yine de alıp bir parçanı götürüyorlar. Önce zorla müdahale sonra sakatlık sonra da dışarı. Ama **başaramıyorlar** işte. Bizi yalnızlaştıramıyorlar, irademizi alamıyorlar. Gerçekten **halka inananlar** bu rüşvete kanacak sanki... Direnişin başında kaçıp kuytuluk arayanlar şimdi yüzünüze bakabiliyorlar mı? Devlet kuytuluk bırakmıyor, onlar da nasibini alıyorlar saldırılardan. **Ya yok olacaklar ya da direnecekler.** (Direnişe başlamadan yazdığım mektuptan)

Hülya Abla'yı hissediyorum içimde

Merhaba arkadaşlar,

...Berrin için güpür güpür demişsin ya. Herhalde en iyi tanım bu olurdu. Ne-ye göre söylüyorum, tanımıyorum, görmedim bile. Ama şimdi elimizde bir resmi var. Sevgi abla var, Berrin var... Gülüşü bile dolu dolu, sığamıyor resme. Capcanlı yani...

Şehitlerimizi yaşatmak... Ne düşünüyorum biliyor musun. Bizden sonrakiler çok daha şanslı olacak. Bizler de çok şanslıyız gerçekten. Canan'ı düşünüyorum gencecik yoldaşımız, yepyeni bir insanımız ve 4-5 ayda şehitlerimizin mirasını kucaklayıp kahramanlaşıyor. Yani şehitlerimizin bıraktıkları süzüle süzüle taşıyor. Ve büyüyor. Karmaşık mı anlattım bilmiyorum. Ama anlamışsındır. Gelecek kuşaklarda, Sevgi ablanın da Berrin'in, Yasemin'in, Canan'ın, Hülya ablanın, Gülay'ın mirası da olacak. Ve çok daha ileri bir noktadan başlayacaklar, çok daha güçlü başlayacaklar mücadeleye. Sık sık ilerideki mücadele eden insanlarımızı düşünüyorum. Bizden sonrakileri... Ve gülümsüyorum...

Hülya abla örneğin. Onun gibi hesapsız sevmeye çalışıyorum. Öyle sade ve samimi... **Ve onu hissediyorum içimde.** Bu bana büyük bir onur veriyor. Onun gözüyle de bakıyorum, duyuyorum. Taşıyorum onu da. Ve bana verdiği güç de bu. Tutuyor böylelikle elimden. Ve her adımda onlara yaklaşmanın coşkusu anlatılamaz.

Ege Dağları benim hep yüreğimi gümbürdetir. Bant törenimizde pek çok kahramanımız vardı yanımızda ama Erhanlar da bir köşede and içiyorlardı. Onların yeri başka bende. Umudun zeybeği her yerde değil mi?

Sola kızıyoruz. Hatta öfkeleniyoruz. Durumları belli. Ama biz kendimize güvendik, halkımıza güvendik çıktık yola. Bir tarafta onlar var. Bir tarafta Şenay abla, Gülsüman abla, Hülya abla var. Ve yüzleri bile kızarmıyor.

Yazdıklarının bir bölümü karalanmış. İyi de karalanmışlar, **gönümüzle okuduk** onları da. Hücrelerde gönül gözümüz, gönül kulağımız ve daha nice gönül... çok kullanılır oldu. Bunu engelleyemiyorlar işte. Gönülden gönüle neler taşıyor...

Kahramanlık Anadolu insanının özünde

"Gülmek nedir? Hep beraber hep bir ağızdan gerçek gülmeyi, halayı öğreteceğiz. Halk deniz derya. Buğday tarlalarına atılan tohumlar nasıl harmanlandı. Tütünler nasıl toplandı. Halılara nasıl ilmek atıldı!..."

Hülya abla ile merhaba demek istedim. Onun kardeşine yazdığı mektuptan bir paragraf yukarıdaki.

Yürüdükçe duruluyor değil mi önümüz. Açlığımız büyüdükçe ve hissettikçe daha yakınlaşıyorum şehitlerimize. Ne mutlu bize ki halkımız önden gidip açıyor yollarımızı... Kahramanlık bu işte. Kahramanlık Anadolu insanının özünde. Uzarlarda değil. Kütüphane raflarında değil. İnancıta, sevgide, bağlılıkta.

İslamcılarla ilgili ne güzel demişsin. Onlar da arkadaşlarımız biz de olduğunu anlayacaklar. Evet, başka şansları yok. Ama yine de üzülmüyor insan. Hülya abla dede ailesindendi, aleviydi ve inançlarına çok bağlıydı. İnancıları onun en büyük gücüydü. İmam Hüseyin'e, Veysel Karani'ye, Zeynel Abidin'e, Pir Sultan'a... Aleviliğin devrimci yanını sindirmişti. Sunni halkın insanları da böyle güç olacak ellerinde. Buna inanıyorum. Yeter ki yakalayabilelim o bağı.

Dirimize sahip çıkmayan ölümüne sahip çıkmaya kalkıyor. Ama Hülya ablalarımız da var. Şenay ablamız, Gülsüman ablamız var. Kahramanlar doğurmakla yetinmeyen, kahramanlaşan analarımız, ablalarımız var. Gerçek sevgiyi, gerçek bağlılığı, analığı, ablalığı ne güzel tarif ettiler yaşamlarıyla. Söyleyecek söz bırakmadılar. Sanıyorlar mı ki bir hainden kendilerine hayır gelir. Bugün bu güzelim aileye sırtını dönen yarın anasına babasına hayli hayli sırtını dönecektir.... Sevgi ve bağlılıkla (14 Eylül 2001)

Merhaba canım yoldaşlarım.

Gönderdiğiniz kolyeleri aldık. Elinize, emeğinize, düşünmenize, yüreğinize sağlık canlarımız. Gerçekten çok incesiniz. Sağolun güzel yoldaşlarımız.

Şehitliği ayakta karşılamaya kararlıyız. Aynı Tülay gibi. (Şehit düştüğünde yanındaki yoldaşlarının anlatımına göre; Semra, konuşurken, bir süre sessiz kalır. Bakarlar, şehit düşmüştür. Anlaşıyor ki, ayakta karşılamıştır ölümü...B.N)

Keşke taşıyabilsem burayı size. Şöyle bir anlık da olsa. Sevgimizi ve inancımızı taşırsın ama bu kart değil mi? Ben yazarken dolu dolu yazıyorum. Bir okuyorum kuru kuru kelimeler, anlatamamışım diyorum. Ama siz anlarsınız değil mi? Sevgiyle, inançla, bağlılıkla... (27 ocak 2002)

Semra Başyığıt

Anadolu'nun Onurlu, Namuslu Genç Kızları

Ahlaksızlığın, fahişeliğin "çağdaşlık... özgürlük" diye anlatıldığı, halkımızın olumlu değerlerinin, ahlakının "gericilik... tutuculuk" olarak lanse edildiği,

dizginlerinden boşalmış bir yozlaşmanın onuru, namusu teslim almak için hücum ettiği günler yaşıyoruz.

AB'cilik, Amerikancılık bu yozlaşmanın kaynağı. Ve bu yozlaşmaya paralel olarak büyük bir apolitikleşme, ülkensinden, halkından bihaber bir gençlik var karşımızda. Öyle ki, kimi zaman bu tablonun yaratılmasında büyük payı olanların dahi yakındığı bir tablo bu.

Son iki hafta için iki kızımız düştü bu tablonun tam da ortasına. İki ölüm orucu savaşçısı. Binlerce devrimci genç kızımızdan ikisi; Semra Başyığıt ve Fatma Bilgin. Biri 24'ünün saflığını, ötekisi 30'unun olgunluğunu taşıyordu.

Bilgeliğiyle, sevgileriyle, sahiplenmeleriyle, saygılarıyla genç Anadolu'nun temsilcisi onlar. O tablo bu kadar billurlaşamıyorsa, tüm ülkeyi, halkımızı teslim alamıyorsa; Semralarımız, Fatmalarımız sayesinde. Onları bunca erdemli kılan halk ve yurt sevgisi. Onların gözünde Amerikalılar, Avrupalılar yoktu. Onlar özgürlüğe sevdalıydı. Hem de uğrunda ölecek kadar büyük bir sevdada bu. Sevdalarını büyüten genç kızlarımızın onurunu, namusunu omuzlarında taşıyor oluşlarıydı.

Semra'yı düşünün; Hülya Şimşek'e olan büyük hayranlığının ve sevgisinin temelinde ne var dersiniz, Hülya'nın saf Anadolu kadınının bütün özelliklerini bünyesinde toplamış olmasından başka? Hülya'da gördüğü kendisidir.

Fatma'yı düşünün; ilkokul mezunu bir kızımızın o büyük inancının, bilgeliğinin temelinde ne olabilir, Anadolu'ya bağlılıktan başka? Anadolu özgürlük tutkusunun adıdır. Eşi, nişanlısı, onuru, namusu, geleceğidir Anadolu onun için.

Daha binlerce Fatma'mız, Semra'mız olacak. Anadolu muzun bütün genç kızları, onların onuruyla, namusuyla donanacak. Emperyalizmin yarattığı yozlaşma tablosu Fatmaların, Semraların darbeleriyle dağılacak. Ve o yıkıntılardan arasından Anadolu'nun genç devrimci kadın kimliği bir zakkum gibi, karanfil gibi açacak. Semralar o kimliği yaratmanın birer kare taşıdır.

Anmayın! Unutun!

Unutun 40 bin canı.

Acınızı unutun, öfkenizi bastırın. Çünkü böyle istiyor büyük devlet!

Unutun hesap sormayı. Unutun sorumluların yargılanması talebini. Vazgeçin adalet istemekten. Çünkü böyle istiyor Susurlukcu devlet!

Unutun enkazı. Unutun mezarları. Unutun haykırışlarınızı. Şimdi yeni yalan dolanlarla oy avcılığına çıkarlar böyle istiyor.

Unutacak mıyız?

Denilebilir ki, acılar unutulur mu? Elbet unutulmaz. Ama unutmamak, yalnızca evimizde sessiz gözyaşları dökmek değildir. Bu, unutmanın bir başka biçimidir. Unutmamak, enkaz altında kalanların hesabını, enkaz altında bırakanlardan sormaktır. Unutmamak, adaletin yerine gelmesini sağlamaktır.

Bir tek sorumlu bile cezalandırılmadı!

Gerçek bu kadar acı ve açıktır. Halkın acısını ve öfkesini yatıştırmak için yüzlerce soruşturma açıldı, bir kaç da göstermelik dava. Ne oldu? Hiç!

Sadece deprem davalarında mı böyle? Hayır, düzenin sorumlu olduğu her konuda, sorumlular cezalandırılmaz.

Bu ülkeyi "oligarşi" dediğimiz bir azınlık yönetiyor. Oligarşi, bir anlamıyla da, **hırsızların ve katliamcılarının ittifakıdır**. Hırsızlar aynı zamanda katliamcı, katliamcılar aynı zamanda hırsızdır.

Gazi'de halkı katleder, Gazi halkı hakkında dava açarlar. 19 Aralık'ta tutsakları katlederler, katledenler hakkında değil, tutsaklar hakkında dava açarlar. 17 Ağustos'ta sorumlu "kader" olarak açıklandığı için, "kader"e dava açamamışlardır. Ama 17 Ağustos'un gerçek sorumlularını, en tepedekinden alttakine kadar, korumuşlardır.

Her birimiz "kendi derdimize" düştüğümüz için hesap soramıyoruz!

17 Ağustos'u izleyen günlerde, halkımızın büyük bir dayanışmasına tanık olduk. Bu, bizim tüm değerlerimizi öldüremediklerinin bir kanıtıydı. Ama o dayanışma, ne maddi, ne manevi, ne de ekonomik ve siyasi anlamda sürdürülemedi. Çünkü dayanışmayı her alanda süreklileştirmek, bir örgütlülük sorunuymdu.

Ama eksiklik, sadece depremzedelerle yeterince dayanışma içinde olamamak değildir. Bu süreçte atılan yüzbinlerce işçiyle de, iflas eden esnafarla da, katledilen F tiplerine atılan tutsaklarla da bir dayanışma gerçekleştirilemedi.

Çünkü örgütsüz kalmışız, bunun sonucunda paramparça olmuşuz.

İşçiler kendi sorunlarıyla, memurlar kendi sorunlarıyla, köylüler kendi sorunlarıyla, depremzedeler kendi sorunlarıyla meşgul.

Bölünmüşlük, bu kadarla kalsa yine neyse.

Ama orada da durmuyor.

İşçiler de birlikte değil; her fabrika, her sendika, her işyeri kendi derdine düşmüş.

Sürüyor parçalanma.

Her şehir, her gecekondu semti kendi derdine düşüyor. Bölünme mahalleler, sokaklar düzeyine iniyor.

Bölünmüşlük orada da durmuyor. Herkes, her aile, her birey kendi derdine düşüyor.

İşte devletin istediği tablo, bu tablodur.

Patronlara, dolandırıcılara, ihale vurguncularına, hükümetlere nefes aldırın bu tablodur.

Herkes kendi derdine düşmüşse, onlar soyguna ve zulme devam edebilirler rahatlıkla.

Nasıl olsa karşlarına dikilecek **birleşmiş bir halk** yoktur.

Şurada burada, şu veya bu kesim, halkın diğer kesimlerinden tecrit edilmiş bir biçimde üç beş gösteri yapsa da önemli değil. Onları da dağıtır, bastırır, seslerini kendilerinin dışında kimse duymaması için sansür uygular.

Böyle de yapıyor zaten.

Doğal, ekonomik ve siyasi felaketlerin eşiğinde yaşayan bir halk olduğumuz için; birleşmeyi ve örgütlenmeyi başarmak zorundayız!

Seçim vesilesiyle yeniden tanık oluyoruz: Halkın her kesimi, gerçeğin farkındadır. “*Bu partilerden hayır yok*”tur. Kendi derdimize düştüğümüz an, kaybetmeye mahkumuz demektir. Halkın her kesimini, **örgütlenmeyi** gündemimize almak durumundayız. Küçük, büyük, basit, karmaşık, ama mutlaka örgütlü olmalıyız. Adalet istemekten, hiç bir biçimde vazgeçmemek durumundayız. Ve tabii unutmamak durumundayız. **17 Ağustosları unutan bir halk, çürür, biter.**

Çürümeye, bencilleşmeye karşı savaşmak, savaşmak için örgütlenmek, tek çıkar yolumuzdur. Bunu başaramadığımızda, ne üzerimize yıkılan enkazın, ne onbinlerce canımızın hesabını sorabilir, ne gelen açlığa, gelen işsizliğe, gelen afetlere dur diyebiliriz.

Ölüme ve zulüme dur diyebilmek için;

Unutun deseler de **unutmayın!**

Unutun deseler de **unutmayalım!**

Unutun deseler de **unutturmayalım!**

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Devlet, halkın karşısında en büyük sınavlarından birine girdi 17 Ağustos 1999’da. Ve tabii çıkamadı bu sınavdan.

Enkazı hazırlayan oydu zaten. Belediyeleri, bakanlıkları içine alan rüşvet ve rant çarkı, halkın geleceğini, can güvenliğini hesaba katmayan şehirler ortaya çıkarmıştı.

Halkı enkaz altında bırakan da devlet oldu.

Çünkü devlet denilen o dev mekanizma, “**halka göre**”, halkın talep ve sorunlarına göre örgütlenmemişti.

Çünkü bugün Anadolu toprakları üzerinde kurulu olan devlet, **OLIGARŞİNİN DEVLETİ**’dir. Sömürücü sınıfların iktidarını korumak için organize olmuştur. Bu devletin kurumları, öncelikleri de buna göre biçimlenmiştir.

Halkın taleplerinin karşısında hep aynı söz duyulur: “yeterli kaynak yok!”

Doğru, halkın ihtiyaçlarının karşılanması için yeterli kaynak yoktur. Çünkü kaynaklar, öncelikle tekelci burjuvazinin, onların iktidarını koruyacak ordu ve polisin istekleri için ayrılmıştır.

Bizde “doğal felaket” denilenlerin bir çoğu, göz göre göre katliamdır. Önce felakete davetiye çıkarılmakta, sonra “allahın takdiri” denilmektedir.

Göz göre göre gelen felaketleri bile önlemeyen devlet, “yaraları sarmakta” da hiç aceleci değildir. Varto, Erzincan depremlerinden bu yana bunun yüzlerce örneğini yaşadık.

Devletin “tarafsız” olduğu bir aldatmacadır. Devlet “**bir sınıfın egemenlik aracı**”dır. Yani her devlet, esas olarak bir sınıf içindir.

Türkiye Cumhuriyeti devleti de, **HALK İÇİN DEĞİL, OLIGARŞİ İÇİN** vardır. Sorunlar buradan kaynaklanmaktadır. Halkın “Nerde bu devlet?” çağrısının cevapsız kalması bundandır. Halkın yaralarının bir türlü sarılamaması bundandır.

Demek ki, 17 Ağustos’ta tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan sorunun çözümü, devletin niteliğini değiştirmekten geçiyor. **HALK İÇİN** bir iktidar, mevcut devlet mekanizmasını parçalayıp, devleti de, halkın ihtiyaçlarına göre organize edecektir.

Bugünün devleti, Sabancı’lar “**nerde bu devlet**” dediğinde ortaya çıkıyor ve onların her isteklerini karşılıyor. Demokratik Halk Cumhuriyeti’nde devlet, halkın sesine kulak veren bir devlet olacaktır.

Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe Genel Sekreteri Nayif Havatme “Filistin'in Taleplerine Cevap Vermeyen Hiçbir Barış Girişimine Olanak Yoktur”

Filistinli direnişçi örgütlerden Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe Genel Sekreteri Nayif Havatme ile Filistin direnişi üzerine görüştük.

Ekmek ve Adalet: *Madrid Konferansıyla başlayıp Oslo, Way river vb. anlaşmalarla şekillenen mevcut Filistin Yönetiminin bugününü nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Havatme: Filistin Yönetimi'nin hataları, stratejiktir. Oslo'da, işgal altındaki toprakların statüsünü "ihtilafli topraklar" statüsüne dönüştürdü. Yerleşimcilik sürdü. Kara, deniz, hava limanlarının tümü işgalin elinde. Ulusal koalisyonun bütün kurumları yıkıldı. Böylece toprak ve halk, yayılmacı siyasi ve askeri sağın eline bırakıldı.

Filistin genel olarak çok hassas ve çok zor bir dönemle karşı karşıya. Filistin halkına karşı, İsrail'in kanlı savaşı daha önce kimsenin öngörmediği yüksek bir hal aldı. **Silahsız bir halka karşı yürütülen bu savaş, bütün sınırları ihlal etti.** Gazze'de sıradan insanların oturduğu sivil yerleşim birimine F16 savaş uçaklarıyla yapılan ve 1 tonluk yüksek tesirli patlayıcı bombanın kullanıldığı İsrail'in kanlı saldırısı üzerinde durulmalıdır.

İntifadaya sarılmaktan başka çıkış yok

Bu kanlı **savaşın hedefi, sadece herhangi bir Filistinli taraf değildir.** Yönetiminden, muhalefetine kadar bütün Filistin'e karşı kapsamlı bir savaştır. Filistin halkının bütün katmanlarına ve akımlarına karşıdır. Şu hedefe ulaşmaya çalışmaktadır: Filistin haklarını ortadan kaldırmak, direniş ve intifadayı söndürmek, Filistinlileri umutsuzluğa itmek, Siyonist Emek Partisinin ortaklığını yanına alarak, Filistin halkıyla çatışma yürüten, Siyonist sağın ve Şaron'un önerdiği çözümleri kabul ettirmek.

Bu temelde, şimdi Filistin Yönetiminin bugününü Filistin halkının bugününden ayıramayız. Ya İntifada

ve direnişe sarılmaktan ya da halkımızın tümüne muallat olan baskılar altında işgalin isteklerine boyun eğmekten **başka çıkış yok.** Nesnel gerçeklik diyor ki, Filistin halkı, uluslararası yasallığa dayanan barışın yollarını açmak için olmazsa olmaz seçeneği, yani direniş, çatışma ve intifada yolunu seçmiştir.

10 yıldır Filistin Yönetiminin politik çizgisini düzeltmek için demokratik araçlarla mücadele ediyorduk. Ancak Yönetim, aklın ve intifadanın çağrılarını duymadı. Şimdi **Amerikan-İsrail şartlarını** yerine getirmeye çalışıyor.

Amerikan-İsrail kendisi kuşatıldı

Arafat'ın bugünkü politakalarında Madrid-Oslo sürecinin sizce ne gibi bir payı var?

Havatme: Arafat ve Filistin Yönetimi, Oslo Anlaşmasının bir parçasıdır. Madrid, arayı düzeltme (*Barış görüşmeleri kastediliyor. B.N*) girişiminin bir parçasıdır. Ancak bu arayı düzeltme girişimi, Şaron'un, İsrail hükümetlerinin ve Amerika'nın elinde bir cesede dönüştü. Filistin Yönetimi, kendini dar bir boğazda buldu. Amerikan-İsrail arayı düzeltme projesiyle bizzat kendisi kuşatıldı. Kendini, halkının ve bütün Filistinli güçlerin önünde çıplak buldu. **Direniş ve intifadanın yanında saf tutmaktan başka gerçek bir seçeneği kalmadı.**

Amerika'nın alacağı tutuma ve izne bel bağlamak ve Oslo politikası ve anlaşmalarına yaklaşım ile Washington'a kapıları sonuna kadar açık bırakma politikalarını paralel yürütme çabaları, Yönetimi, **daha çok taviz vermekle** karşı karşıya bırakacaktır. Oslo darboğazını aşmanın şartı; kapsamlı ulusal diyalogla üretilecek yeni bir birleşik politik program temelinde bütün örgütler ile Yönetim arasında Filistin Yönetimi kurumlarını oluşturmak için **ulusal koalisyon** inşa etmeye dönüştür. Böylece Filistin gücünü geliştirme ve Oslo sonrasındaki yıkımları aşma mümkün olabilir.

İkincisi; FKÖ'yü yeniden kurma ve ulusal birlik programı ve uluslararası yasal barış temelleri üzerine yükselen birleşik politik iradeyle işgal altındaki topraklarda ve sürgünde yaşayan Filistin halkının ve güçlerinin silahlandırılmasıdır. Görece olarak gelişen uluslararası tutumu hissedebiliriz. Nitekim, Washington'da toplanan dörtlü komitenin sonuçlarını ve Amerikan Yönetiminin diğer uluslararası taraflara

kendi tavrını dayatmadaki başarısızlığını görebiliriz. Zira Arapların tavrı çok geridir ve uluslararası tavrın geliştirilmesine yardım etmemektedir.

İşgalci devlet, istikrar yaşayamayacak

Filistin devriminin içinden geçtiği aşama olan ikinci intifadanın bugününü ve geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Havatme: İkinci intifada, bağımsızlık intifadası, 1987-1993 yılları arasında yaşanan büyük intifadadan görece ayrı bir çok özelliğe sahip. Bu ayrılık mantıklı ve doğaldır. Direniş güçleri ve FKÖ birinci intifadanın deneylerinden yararlanmışlardır. Birinci intifadanın genç kadrosu gelişmiş, ikinci intifadanın gelişiminin baş unsuru olmuştur. Bütün bunlar, ikinci intifadayı daha üst boyutta gelişkin kılmıştır. Özellikle direnişçi gerilla faaliyetinde olmak üzere bütün mücadele yöntemlerindeki çeşitliliği ve yüksek ilerleme ruhunu geliştirmiştir.

İkinci intifadada ön plana çıkan özelliklere ek olarak; yayılmacı İsrail'in Filistin tarafıyla durumu düzeltmek için sunduğu projeye karşı durmanın keskinliği artmıştır. İşgal, katliam, halkımıza karşı bariz düşmanlık ve çatışmasının çıtası yükselmiştir. Bu çerçevede ikinci intifada, **ABD ve İsrail'in gözüne batırırçasına bazı nesnellikler dayatmıştır.** Bütün dünyada artık netleşen bir kanaat vardır ki, 'barışa karşılık toprak' temelindeki 242 ve 338 nolu BM kararları ve mülteci halkın sorunlarını ele alan 194 nolu BM kararını temel alarak Filistin ulusal taleplerine cevap vermeyen hiçbir gerçek barış girişimine olanak yoktur, işgalci devlet, barış ya da istikrar yaşamayacaktır.

Filistin halkı gerçek terörün kurbanıdır

Amerikan emperyalizminin "terörle mücadele" adıyla tüm dünyaya egemen olabilmek için yürüttüğü savaş hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Havatme: Washington'un terör dediği şeye karşı yürüttüğü küresel savaş, Şaron'a, Filistin halkına karşı yürüttüğü çılgınca saldırıda kullanacağı geniş bir örtü vermiştir. Amerika'nın ilan ettiği bu savaş, haksız ve seçici bir savaştır. Washington'un, mermisinden stinger roketine kadar silahlandığı ve finanse ettiği "Afgan mücahitlerden selefi dinci hareketlere kadar" Arap ve diğer milliyetlerden on yıllarca müttefik kaldığı gruplara karşı yürüttüğü çıkar savaşlarıdır.

Bugün, bu Amerikan küresel savaşının, Filistin ulusal savaşına ve dünyadaki bütün kurtuluşçu savaşlara terör damgası vurmak istediğini görüyoruz. Diğer taraftan Filistin halkı gerçek terörün öncelikli kurbanıdır. Üçüncü dünya ülkelerindeki, Türkiye'de-

ki, balkanlardaki kurtuluş, ilerleme ve demokrasi güçleri Amerikan emperyalizminin dünyaya egemen olma savaşının kurbanlarıdır.

Amerika'nın, AB'nin "Terör listeleri" ahlaksız savaşın bir parçasıdır

ABD ve AB "terör listeleri, hedef örgütler listeleri" açıklıyor. FHKC, HAMAS, İslami Cihat, FARC ve DHKP-C'yi "hedef alınabilir" ilan ediyor. AB de aynı örgütleri listeye alıyor ve bildiğimiz kadarıyla Demokratik Cephe'nin de AB'nin "terör örgütleri listesine" alınma çabaları var?

Havatme: Washington'un "mukaddes" saydığı ve dünya halklarına, ulusalcılarına, kurtuluşçularına karşı, diğer ülkelerin milli ve ulusal çıkarlarına karşı yürüttüğü **ahlaksız savaşın bir parçasıdır bu.** Washington, her gün terör listeleri, isimleri düzenleyebilir, üretebilir, çıkarabilir; diğer taraftan dünyadaki çürümüş, totaliter ve değişik çeşitteki diktatör yönetimleri destekleyebilir, insan haklarının en büyük düşmanı düzenleri de destekleyebilir. Özetlersek bu politika, temizlikten, adalet mantığından ve insanlıktan uzak çıkar politikasıdır...

Türkiye'de, Filistin'de, bütün Arap ülkelerinde Sosyalizm için birlik

Türkiye Halkına vermek istediğiniz bir mesaj var mı?... Sorularımıza verdiğiniz cevaplar için teşekkür ederiz, mücadelenizde başarılar dileriz...

Havatme: Türkiye Halkı, politik, kültürel, partisel, sendikal, basın-yayın her alanda çoğulcu demokratik yaşantıyı hak ediyor. Arap halkları, Osmanlı feodal emperyalizminin ve öncülerinin geriliğinden zulmünden nasıl çektiyse, Türkiye halkı da 20. yy'da değişik renklerdeki diktatör, sıkıyönetimci düzenlerden ve baskıdan, zulümden çok çekti. Sömürgeci egemenlikten, yabancı paktlardan, anlaşmalardan ve askeri üslerden, Siyonist genişlemeci İsrail'in Ortadoğu bölgesindeki işgalci projelerinden hepimiz çok çektik.

Bu karmaşık, geri ve sömürgeci tarihsel geçmiş, Türkiye halkına ve Arap halklarına, Ortadoğu'da baskıyı, halkların politik, kültürel, sınıfsal haklarının elinden alınmasını miras bırakmıştır.

Türkiye'de, Filistin'de, Arap ülkelerinde bütün ülkelerimizin her birinde, işsizlik, yoksulluk, hastalık, politik, kültürel, psikolojik baskıları aşmak, özgürlük, demokrasi, sosyalizm ve ilerleme güçlerinin birliğinden geçmektedir.

Amerikan “Demokrasisi”; demokrasi değil!
Irak “Muhalefeti”; muhalefet değil!
Pragmatist “Milliyetçilik”; milliyetçilik değil!

KENDİNİ İNKAR EDEN

SIFATLAR

Irak “muhafifleri”, İngiltere’den sonra, bu defa da Amerika’da toplandılar. Emperyalistlerin yedeğinde, üzerinde yaşadıkları topraklara yöneltilecek saldırının “ortak planlarını” yapıyorlar. İşbirlikçiliğin, günümüzde kazandığı en aleni ve en alçaltıcı hali!

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman ve Savunma Bakan Yardımcısı Douglas Feith’in başkanlık yaptığı toplantıya, Irak Kürdistan Demokratik Partisi (IKDP), Irak Kürdistan Yurtseverler Birliği (IKYB), Irak Ulusal Kongresi, Şii İslami Devrim Yüksek Konseyi, Irak Ulusal Anlaşması grubu ve Krallık Yanlıları katıldı.

Amerikan demokrasisi

“Muhafiflerin” görüştüğü ABD Dışişleri Bakanı Powell, muhafiflere, “**Irak halkının özgürlüğü ortak hedefimizdir**” dedi.

İşbirlikçiler, şeriatçılar, kralcılar, her an herkesi satabilecek pragmatistlerle Irak halkının özgürlüğü sağlanacak!

Amerika’nın demokrasi ve özgürlükten ne anladığını artık herkes çok iyi biliyor. Afganistan örneği çok açık. Amerikancı her iktidar “**demokrat**”tır. Amerikan tekellerinin dilediklerince cirit attığı her ülke “**özgür ülke**”dir. Demokratlık ve özgürlüğü belirleyen tek ölçü, Amerikan çıkarlarıdır.

İşbirlikçilikte “dip” nokta

Sadece, basında yer alan şu satırları okumak, nasıl işbirlikçiliğin nasıl bir alçalma olduğunu görmeye yeter:

“*Muhafif altı grup, dün Washington’da ABD’li yöneticilerle bir araya gelerek Irak liderinin devrilmesine yönelik*

planları ele aldı. Muhafifler, Saddam Hüseyin’in devrilmesinin zor olmayacağını, kimsenin Irak lideri için savaşmayacağını belirtti.”

INC (yani Irak Ulusal Muhalefeti adlı grup) hiç utanmadan, sıkılmadan “**ABD kolay bir zafer kazanacaktır**” diye demec veriyor. O zaman senin konumun, senin adın ne?

İşbirlikçi “muhafifler” bununla da yetinmeyip, bakın bir de ne istiyorlar:

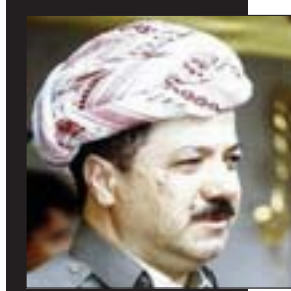
“*ABD, sadece Saddam’ı hedef alsın, ABD saldırıda askeri hedefler ve altyapı yerine, Saddam ve ekibine yönelmeli...*” Yani Saddam’ı devirip bize ülkeyi fazla yıkmamış halde teslim edin diyor işbirlikçiler. Irak halkını düşündüklerinden değil, ortada sömürecek bir Irak kalsın diye dile getiriyorlar bu isteği de.

Tarihten ders almasını hiç öğrenemeyecek olan Kürt milliyetçiliği

Toplantıya katılan “Irak muhafiflerinden” biri olan IKYB lideri Celal Talabani, toplantılardan sonra yaptığı açıklamada “**Amerikayla anlaşıklarını, ABD’nin desteğiyle Irak’ı özgürlüğe kavuşturabileceklerini**” belirterek Amerikan ordusunu Güney Irak’a davet etti.

Talabani’nin sözleri çok tanıdık. Çünkü daha önce de, mesela on yıl önce de, otuz yıl önce de Kürt milliyetçi liderlerin ağzından duyulan sözler bunlar.

Yıl 1991... Amerika’nın saldırısı henüz sona ermişken “fırsat bu fırsat” diyen Talabani ayaklanma kararı alır. Tabii, aynı bugünkü gibi, Amerika’yla anlaşma

Barzani

Talabani

halinde bir ayaklanmadır bu.

Talabani, kelimesi kelimesine şöyle der ayaklanmanın başında: **"Bu defa Amerika'yı yanımıza aldık. Federasyon kurma yolunda ilk somut adım atılıyor."** (Milliyet, 5 Nisan 1991)

Talabani'nin havası, bugünden farklı değildir.

Ama sonra ne olur?

Kürt halkını bekleyen, tarihi boyunca yaşadığı katliam ve göçlerin en büyüklerinden biridir.

Yüzbinlerce Kürt'ün, katliamdan kaçarak Türkiye sınırına yığıldığı sırada, bu defa Talabani şöyle konuşuyordu:

"Tüm Avrupa ülkelerine gittim. Hepsinden talep ettim... Fakat hiçbir yardım gelmedi... Amerika sahtekarlık yapıyor."

Bombalarla deviremediği Saddam'ı devirmek için ABD Talabani'yi kıskırtmış, Irak halklarını birbirine kışkırtma politikasını yürürlüğe koymuştu. Ama işbirlikçi, pragmatist Kürt milliyetçi liderliği, bunu görmekten uzak benmerkezci hesaplar içindeydi.

Bu hesaplar, tarih boyunca Kürt halkına hep ağır faturalara mal oldu.

Tarihten ibret:

Yıl 1975; Kısa süre önce Barzani, ABD ve İran'ın destek ve teşvikleriyle ayaklanmış, bir statü sağlamıştır. Ama bu statü de uzun sürmez. Irak saldırıya geçer. İşte Barzani'nin ABD Başkanı Carter'e gönderdiği mektuptaki ibretlik çırpınışı:

"Sayın Başkan, biz Kürtler ABD ve İran'ın 'şeref sözüne' güvenerek düşmana karşı koyduk ve onunla savaştık. Bize mükafat olarak söz verilen özerklik nerede? İran mülteci kamplarında mı? Güney Irak'a sürülmesinde mi? İşkence altında ölmekte mi?"

Devam ediyor Barzani:

"Sizlere ve ABD hükümetine hitap ediyoruz. Bize söz verdiğiniz gibi yardım edin ve yanımızda olun. Hayatımızı, ailelerimizin şerefini korumak için bu probleme namuslu bir çözüm bulun." (Barzani M. Sıraç Bilgin, Fırat Yayınları, s.285-286)

Mervan Barguti: "İNTİFADA KAZANACAKI"

Filistin direnişinin önderlerinden El Fetih'in Batı Şeria sorumlusu Mervan Barguti, 15 Nisan'da İsrail katliamcıları tarafından tutsak alınmıştı.

Barguti, 14 Ağustos'ta ilk kez mahkemeye çıkarıldı.

Barguti, duruşma öncesi ve duruşma sırasında yaptığı konuşmalarla, işgale karşı çıkmayı sürdürerek, coşkulu bir şekilde yaptığı konuşmada **"Barış, işgal son bulmadan gelmez... Tek çözüm iki devlet"** dedi. Barguti, katliamcıların elinde yargılanan değil, yargılayan olarak Siyonist işkencecilerin elinde İntifadanın kazanacağını haykırmaya devam etti.

Emperyalistlerin "şeref sözü" olur mu? Emperyalistlerin desteğine güvenilir mi?

Buna, ancak emperyalizm hakkında hiç bir şey bilmeyenler veya pragmatizmden vazgeçemeyenler inanabilir!

On yıl önce ve bugün

1991'de ABD'nin Irak'a saldırısını aynı kafa yapısıyla desteklemişti Irak'taki Kürt milliyetçiliği. Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliğinin tavrı da çok farklı değildi:

Amerikan füzeleri Bağdat'a yağarken şöyle yazmışlardı:

"... biz Kürtlere düşen tek bir görev var, o da Amerikalı ve İngilizlere kolay gelsin demek ve ardından yeni durumun yarattığı imkanları seri bir şekilde değerlendirmek." (21 Aralık 1991, Özgür Politika)

Aynı gazetede pragmatizmin kendi çıkarları için nasıl tüm halkları sırtını dönebildiğini gösteren şu satırlar da okunuyordu:

"ABD'nin kendi kendine atfettiği 'dünya jandarmalığı' rolü, kuşkusuz 21. Yüzyılda bütün insanlık için büyük bir tehlike."

Bu gerçeği teslim ettikten sonra, ABD saldırısının objektif sonuçları-

nın Kürt davası için hayırlı olacağını kabul etmek gerekiyor. Saddam'sız bir Bağdat veya zayıf düşmüş bir Saddam, Kürt milli menfaatleri için çok daha elverişli sonuçları ortaya çıkaracağı aşikardır."

İşte bu kafa, aradan on yıl geçtikten, Amerikancı dünya düzeninin ne olup olmadığı, Amerika'nın başka ülkelere demokrasi götürme iddiasının ne anlama geldiği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmışken, hala şunları söyleyebiliyor:

"ABD... bugün ne istiyor? Eğer Saddam rejimini ortadan kaldırıp Kürtlere bir statü getirecekse, neden birlikte yapılmasın. Ecevit'in can dostu Saddam, Kürt partilerinin gücüyle devrilirse, ancak o zaman kacılı güven ortamı Kürtlere doğabilir." (Özgür Politika, 23 Şubat 2002, Haydar Işık)

Sizce bu kafa tarihten ders almış mı? Bu kültürde muhasebe var mı?

Sizce bu kafada halkların kardeşliği, çıkarları var mı?

DİKKAT!

KAPİTALİZM!

İŞTE VAHŞET VE BARBARLIK

✓ Emperyalizmin ve faşist diktatörlüklerin halklara karşı düşmanlıkta, ahlaki, siyasi, ekonomik, askeri, sosyal, kültürel hiç bir sınırı yoktur!

✓ Halklar uyanık olmalı; kötülüğün nereden nasıl geleceği belli değil. Emperyalistler ve oligarşiler, iktidar ve kar için, her şeyi, istisnasız her şeyi yapabilirler!

Peru diktatörü Fujimori'nin yüzbinlerce Peru'yu kısırlaştırdığı resmi raporlarla açıklandı.

1996'dan Japonya'ya kaçtığı 2000 yılına kadar özellikle kırsalda yaşayan yerlilerin bir kısırlaştırma programına tabi tutulduğu belirtildi. Zorla, tehditle, rüşvetle **314 bin kadın 16 bin erkeğin kısırlaştırıldığı** resmi belgelerle ortaya çıkarıldı.

Sadece bir "**sadistlik**" örneği değildir Peru'da yaşananlar. Çünkü bütün faşist iktidarlar, emperyalist devletler ve tekeller, rahat yönetebilmek, programlarını hayata geçirebilmek, kar elde edebilmek için her türlü zulmü, her türlü kötülüğü gözlerini kırpmadan yaparlar.

Örnekler çok. Bu konuda yayınlanmış sayısız rapor, kitap bulmak mümkün. Bunların çoğu, yapıldıktan on yıl, elli yıl sonra ortaya çıkan bilgi ve belgelere dayanıyor.

Ama biz örneklerle, oldukça yeni, 80'li-90'lı yıllara ait biri ülkemizden, biri ABD'den iki olayla başlayalım:

Ülkemizde **HZİ** adlı bir vakıf vardır. Tam adı **Hafize Zekeriya İtil Neropsikiyatri Vakfı**'dır. Amerikan ilaç tekellerinin hizmetinde bir vakıftır.

Turhan İtil başkanlığındaki bu vakıf, Cunta yıllarında, generallerle anlaşmış ve hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlüler üzerinde onlara bilgi vermeden, onaylarını almadan ilaç deneyleri yapmıştır. Kısacası insanları **kobay** olarak kullanmıştır.

O ilaç denemelerinin sonucunda kaç tutuklu hükümlü hasta kaldı, kaç öldü??? Bilinmiyor.

ABD'nin Kuzey Carolina'daki Hamlet bölgesinde tavuk yetiştirme ve kesimi yapılan bir işyeri. İşçiler, sosyal güvencesiz, çok ucuza çalıştırılan iş-

çilerdir.

Patron, "ucuza" çalışan işçiler kaytarmasın diye" işyerinin kapılarını kilitli tutmaktadır. Yangın çıkar. 22 işçi, cayı cayı yanarak ölür.

Serbest piyasa koşulları yürürlüktedir. Ucuza çalışmayı da, kapıları kilitli işyerinde çalışmayı da işçiler "**özgürce**" kabul etmişlerdir. Bu nedenle olayda büyütülecek bir şey yoktur. Zaten ABD'de de büyütmemişlerdir, hatta pek kimsenin haberi bile olmamıştır.

Kütahya'da 15 yıldır faaliyet gösteren ve siyanürle çalışan gümüş işletmeleri, Dulkadir Köyü'nü yok etti.

450 nüfuslu köyün nüfusu 60'a indi. 60 kişinin de 25'i kanser. Onlarca kişi kanserden öldü. Ne işletmeci, ne devlet, orali olmadı!

Halklara karşı akıl almaz yöntemlere başvuranın kompedanı da hiç kuşku yok ki, **CIA** ve **Pentagon**'dur.

Onlar açısından "**amaca ulaşmak için her yol mübah**"tır. Ne insani değerler, ne insanların yaşamı, ne ahlaki, hiç bir şey umurlarında olmaz.

İşte bir Pentagon icraatı. Yıllar sonra, yaklaşık **40 yıl sonra**, açığa çıkmış bir olay bu da.

Amerikan donanması, 1964-68 arasında Pasifik Okyanusu'nda si-

DİKKAT!

FAŞİZM!

DİKKAT!

EMPERYALİZM!

nir gazı ve zehirli bir bakteriyle sayısız deneyler yapmış.

Pentagon'dan yapılan açıklamada, biyolojik silahlarla testlerin 1964 ile 1968 arasında Pasifik Okyanusu'nda yapıldığı belirtildi. Testlerde, öldürücü sinir gazı sarin

ve grip benzeri belirtilere yol açan bir tür biyolojik zehirin kullanıldığı kaydedildi.

Yine aynı deneylerde ateş, kas ağrısı, öksürük, kusma ve ishal, grip gibi belirtilere yol açan bir biyolojik zehirle de testler yapıldığı belirtiliyor.

Bakin, nelerle uğraşıyor emperyalizm? Ne yapacak dersiniz bu biyolojik silahları? Biraz "komplocu" düşünülürse, her yıl bir başka ad altında salgın halinde gelen griplerin kaynağının CIA'nın, Pentagon'un laboratuvarları olmadığından nasıl emin olunacak?

Bu insanlık dışı deney, tam 40 yıl sonra açığa çıkınca, ABD Savaş Gazileri Bakanlığı, bu testlere haberi olmadan katılmış olan askerler içinde sağlık sorunları çekenler varsa, masraflarını karşılayacaklarını açıkladı. Ne kadar da insancılar!

Ya o testler sonucunda ölenler ne olacak acaba? Savaş Gazileri Bakanlığı bu konuda bir açıklama yapmamış!

Vietnam'da, Amerikan askeri kuvvetleri tarafından kullanılan "turuncu zehir" adı verilen biyolojik-kimyasal silah, o zaman binlerce insanın ölümüne yol açmakla kalmamış; turuncu zehrin en yoğun kullanıldığı yerlerde hala etkisini sürdürüyor; çocuklar sakat doğuyor. Tam 1 milyon kişi, turuncu zehrin yolaştığı hastalıklarla uğraşıyor.

Vietnam eski bir olay. Bugün de aynı "çalışmaları" sürdürüyor ABD. İşte:

"Amerikan ordusu, resmen hedef veya düşman ilan edilen ülkelere karşı kullanmak için araştırmacıları yeni kimyasal silahlar üretmelerini istedi. Bunlar arasında "kitleler üzerinde kullanılacak türde sakinleştirici ilaç Valium da bulunuyor."

Projenin mimarı Pentagon!

Son 5-6 yıldır, Küba'nın belli bir bölgesinde arı kovanlarını yok eden bir hastalık görülüyor. Küba bu hastalık nedeniyle 2 milyon dolarlık zarara uğradı. Tüm araştırmacılar, bu bölgede kovanlara musallat olan Varroasis adlı hastalığın biyolojik bir saldırı sonucu oluştuğunda hemfikir. Saldırganın kim olduğunu tahmin etmek zor değil.

Bir Amerikan generalinin sözlerini aktararak bitirelim örnekleri: General Rotschild diyor ki: "Biyolojik ve kimyasal silahlar diğer bütün silahlardan daha verimli, çünkü bu silahlar yapıları değil, sadece insanları yok ediyor. Böylece işgal kuvvetlerinin kullanması için içi boşaltılmış sağlam binalar ele geçirilebiliyor."

Kapitalizm ve faşizm, her yoldan, her biçimde öldürür

Tüm bu örnekleri ve bunlara eklenebilecek yüzlerce örneği gözönüne getirdiğimizde, şu açıkça görülür:

Bir kapitalist, bir faşist diktatör;

aynı zamanda bir mafyacıdır, aynı zamanda bir işkencecidir, aynı zamanda bir mengeledir, aynı zamanda bir cellattır, aynı zamanda bir hırsızdır, aynı zamanda bir kundakçıdır, aynı zamanda bir komplocudur.

Başta belirttiğimiz gibi, KAR ve İKTİDAR için yapmayacakları yoktur.

Şu an, ABD depolarında, tarım ürünlerini yoketmek için özel olarak üretilmiş 30 bin ton biyolojik silah var. Rusyanın buğdayını, veya Asya'nın mısırını ve pirincini yokedebilmek için özel geliştirilmiş ölümcül bakteriler var.

Emperyalist tekeller tarafından üretilen yiyecek ve içeceklerde neler var, bağımlılık yaratan maddeler nasıl kullanılıyor, kim yeterince biliyor?

Artık sellerin, depremelerin bile emperyalistler tarafından sunni olarak oluşturulmasının tartışıldığı bir dönemde yaşıyoruz. Bunların tartışılabilmesi bile, emperyalist tekellerin egemenliklerini sürdürmek için ahlaki, insani hiç bir sınır tanımadıklarının kanıtıdır.

Unutmayın, karşımızda, tüm araştırmalarını, bir defada daha çok insan öldürmeye, insanların beynini doğrudan etki altına almaya yönelik vahşi ve barbar bir emperyalizm var.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Faşizmin yoketmek istediği Direnme hakkı

TAYAD'lı Ailelerin Alibeyköy'de başlatmak istediği süresiz açlık grevi direnişi, daha ilk andan itibaren polislin saldırılarıyla karşılaştı.

Ne diyordu TAYAD'lılar;

"Bir anne olarak evladımın hergün diri diri ölmesini istemiyorum."

"Volkan'ım nasıl öldü bilmek istiyorum. Adalet arıyorum. Tecrit kalkmadıkça daha çok Volkan'lar olacağını biliyorum."

"Yarınlarımızın karanlıklara gömülmesini istemiyorum."

Hangisine kim karşı çıkabilir? Kim, bunlar yanlıştır, hayati değildir diyebilir? Hangi hukuk, bu talepleri gayri meşru görebilir, "suç" diyebilir?

Buna rağmen saldırıyor, "hayır açlık grevi yapmayacaksınız, bunları istemeyeceksiniz" diyor, iktidar. Bu, sıradan, bir eylemin engellenmesi, bir protestonun bastırılması değildir.

Bir yanıyla hücrelere karşı mücadelenin yükselmesinden duyulan korkuyken, öte yanı da **direnme hakkının yokedilmesi**, direnme hakkının direnilerek kazanılmasının önüne geçmek.

İktidar 19 Aralık'tan bu yana halkı sindirdiğini düşünerek, toplumsal muhalefetin, özelde F tiplerine karşı mücadelenin gelişmesini engellemek istiyor.

Ülkemizde direnme hakkı her dönem yasalarla sınırlanamayan direnişlerle kullanılmış ve haklar böyle kazanılmıştır. İşçi, memur, gecekondulu, köylü, öğrenci, halkın her kesimi kaçınılmaz olarak bu yolu izlemiştir.

19 Aralık günlerinde, zorla müdahalenin direnişin karşısına çıkarıldığında tartıştığımız; kimi kesimlerin, hukukçuların ağzına almak istemedikleri **DİRENME HAKKI** kaçınılmaz olarak yeniden karşımıza çıkıyor.

Baskıya, zulme karşı direnme hakkı, halkların binlerce yıllık mücadele tarihi içinde oluşmuş ve bu mücadelelerle, ödenen bedellerle kazanılmış

meşru bir haktır.

Ortaçağ engizisyonlarına karşı düşüncenin savunulmasının örnekleri, Anadolu isyanlarının önderlerinin *"dönen dönsün ben dönmezem yolumdan"* deyişleri, darağaçlarında yokedilmeye çalışılan ideallerin ölümüne savunulması, işçi haklarının büyük bedeller ödenerek kazanıldığı direnişler... tümünün özünde direnme hakkının korunması, direnme hakkının kazanılması vardır. Bugün emperyalist demokrasilerin "demokrasi, hukuk, insan hakları" havariliğiyle yutturmaya çalıştığı kazanılmış haklar da halkların meşru direnme hakkını kullanarak kazandığı haklardır.

Bu meşruluk sayesinde ki, **direnme hakkı** **kimi evrensel yasalara da girmiştir.**

Örneğin, 1789 Fransız Devrimi'nin formülleştiği şu maddenin yer aldığı "İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi"ne imza atmayan devlet yoktur: *"Her siyasal topluluğun amacı insanın doğal ve vazgeçilmez haklarının korunmasıdır. Bu haklar özgürlük, mülkiyet, güvenlik ve baskıya karşı direnme hakkıdır."* (Madde 2)

Buna rağmen faşist, baskıcı iktidarlar en başta bu hakkı yoketmek isterler. Bilirler ki, direnme hakkı yokedilmeden siyasi, ekonomik kararlarını istediği gibi uygulaması mümkün değildir.

Tersinden ifade edersek; halkların zulme, baskıya, sömürü politikalarına karşı direnme hakkı yoksa, hiçbir hakkın hükmü yoktur. Yazılı yasalar ne derse desin, "demokrasi" adına hangi oyun oynanırsa oynansın gerçekte halkın hak ve özgürlüklerinin temeline dinamit konulmuş demektir.

Yani, **direnme hakkı, bütün hakların temelidir** demek yanlış olmayacaktır.

Direnme hakkının yokedilmesini sadece fiili saldırılarla, katliamlarla, direnişlere müdahalelerle sınırlı düşünmemeliyiz. Halkın herhangi bir baskı yasasına karşı tepkilerinin, hak arayışlarının iktidar tarafından kaale alınmaması, yoksayılması da bir yanılla direnme hakkının yokedil-

mesine yönelik politikanın bir parçasıdır.

65 milyonun karşı çıktığı bir politika ancak böyle bir ortamda uygulanabilir. Tüm halk feryat halinde IMF'ye karşıyken, IMF'ye söz üstüne sözler ancak böyle bir ortamda verilebilir.

Direnme hakkının yok edilmesi, halkın çaresizliğe mahkum edilmesidir. İktidar, çaresiz bıraktığı bir halk karşısında, Türkiye'yi istediği gibi at oynatacağı faşizmin çiftliği haline getirmek istiyor.

Direnme hakkının yok edilmesine yönelik saldırılar sadece ülkemizle de sınırlı değildir. Tersine, Amerikan emperyalizminin tüm dünyaya yaymak istediği budur. Oligarşi aynısını ülkemizde uyguluyor. Emperyalizm katledecek, yokedecek, halkların iradelerini ve geleceklerini yokedecek ama halklar diremeyecek; emperyalizmin istediği budur.

"Terör" demagogilerinin temel dayanağı da burasıdır. Halkların binlerce yıllık mücadeleleri ile kazandığı direnme hakkına, "terör" denilmesi de, o meşruluğu yoketme çabasıdır.

Avrupacılar, AB yasalarını büyük sevinçle karşıladılar. Kimileri hızını alamayarak, *"tarihin akışının değiştiğinden"* sözetti.

Dikkat edin, bu kesimlerin hiçbirinin de dilinde **"direnme hakkı" yoktur**. Hiçbirisi, *"direnme hakkı yoksa, bu yasaların da, hakkın da hukukun da anlamı yoktur"* diyemiyor.

Peki bu haklar nasıl kullanılacak? Nasıl geliştirilecek? Türkiye halkı, AB'nin iktidara baskı yapmasını, "şu hakkı da ver, bu hakkı da ver" demesini mi bekleyecek?

Yine dikkat edin, hiçbir Avrupalı, Alibeyköy'de TAYAD'lıların gözaltına alınmasını, en pasif eylem biçimi olan açlık grevlerinin engellenmek istenmesini ağzına almıyor. Ölüm orucuna "yaşam kutsaldır" safsatalarıyla karşı çıkılıyordu; şimdiki gerekçe ne? Yok!

Direnme hakkını savunmayan, ne demokrat olabilir, ne başka hak ve özgürlükleri savunabilir, ne de bu ülkede gerçekten demokrasi istiyordur.

Bütün göz boyamalara, yalana, demagojiye rağmen, Türkiye'de, siyasi, ekonomik her yönüyle açık bir zulüm iktidarı var. Direnen, hakkını arayan her kesimin karşısına baskıyla, gözaltıyla, zulümle çıkılıyor. Ecevit'in 19 Aralık günlerinde söylediği, **"Direnenin anlamı yok"** politikası hayatın her alanında geçerliliğini sürdürüyor. Direnenin kim olduğu bu noktada önemli değil, önemli olan direnmesi. Devrimci tutsaklardan, Paşabahçe işçilerine, gecekondululardan TAYAD'lılara kadar zulmün politikası değişmiyor: zulme karşı kimse direnmeyecek...

Biz diyoruz ki; direnme hakkı kutsaldır, yokedilemez. **"Baskıya karşı direnme hakkı"**, insanın en doğal, vazgeçilmez, yasaklanamaz hakkıdır. Direnme hakkını dünya ve Türkiye halkları olarak direnerek kazandık, direnerek koruyacağız.

AB YASALI TÜRKİYE'DE "İKİ GÜN"

- TAYAD'lı aileler Alibeyköy'den gözaltına alındı.

- Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şubesi'nde gözaltında bulunduğu sırada "pencereden atlayarak intihar ettiği" belirtilen İl-kay Taşdemir için açıklama yapmak isteyen İHD yöneticileri gözaltına alındı.

- Batman'da gül dağıtmak isteyen HADEP'lilere polis müdahale etti.

- OHAL'in kaldırıldığı Dersim'in giriş çıkışlarında arama-tarama sürüyor.

- Van'da Salih Acar isimli dışçının çocuğuna Rojhat adı vermesi-ne nüfus müdürlüğü engel oldu.

- Ankara'ya yürüyen KESK üyeleri İstanbul'da polis barikatıyla karşılaştı. Ankara'da gösteri yapmalarına izin verilmeyeceği, yapı-larsa cezalandırılacakları açıklandı.

Burada özetlediğimiz gelişmeler çok değil, bir-iki gün içinde yaşananlardan sadece bir kaçı. Ve bunlar AB yasalarının çıkarılması-nın ertesi haftasında yaşandı.

Denilebilir ki, *"daha uyum yasalarının uygulanması yasaları çıkarılmadı ki..."*

Zaten bunların hiçbirisi de mevcut yasalarda yasak değildi. Buna rağmen engellendi, müdahale edildi. Bu, önümüzdeki süreçte de değişmeyecektir. Göstermelik yasalar faşizmin "yazılı olmayan yasalarına" çarpmaya devam edecektir.

Bu gerçek görülmeden, hak ve özgürlükler mücadelesi sürdürülemez. Hak ve özgürlükleri kazanmak mücadeleye, bedel ödenerek mümkündür.

İş Güvencesi Yasası ve Konfederasyonların Pazarlığı **ASIL ÇATIŞMA ŞİMDİ BAŞLIYOR**

İş güvencesi yasa olarak bilinen yasanın mecliste kabul edilmesini geçen hafta değerlendirmiştik. Uzun tartışmalar sonucunda kabul edilen yasanın yaklaşık 7 ay sonra yürürlüğe girmesi noktasında hükümetle sendikacıların anlaştığını duyurmuştuk.

Bu "anlaşmaya" sermayeden tepkiler geldi. Tüsiad'ından Tobb'sine kadar sermaye örgütleri "iş barışı bozulacak... partiler popülist politika izliyor..." gibi açıklamalar yaptılar.

Artık bir film senaryosuna dönüşen "kayıkçı kavgası"nın bir sahnesine de böyle kapatıldı. Ama film henüz bitmedi. Çünkü asıl çatışma bundan sonra başlıyor.

"Kayıkçı kavgası", çünkü patronlar, istedikleri gibi işçi çıkarmaları için 7 ay süre kazandılar. Bu sürenin sonunda oluşacak hükümet senaryolarında neler yaşanır, yine meclisin gündeminde olan 1475 sayılı iş yasasında ki değişikliklerle bu hak nasıl kuşa çevrilir göreceğiz.

"Kazandık" Diyen Sendikacılar Onbinlerce Emekçinin İşten Atılmasını İmzaladılar

7 aylık süre patronlara gerekli tasfiyeleri yapmaları için verilen süre, bu açık. Bunun dışında sendikacıların "şu nedenle" diyebileceği hiçbir gerekçe yoktur. Tasfiye edileceklerin öncelikli sendikalı işçiler, devrimci işçiler, işçi önderleri olduğu da bir o kadar aleni.

Sermayenin sözcülerinden Ertuğrul Özkök yaşanacakları kendi cephesinden bakın nasıl özetliyor:

"Bu kanunun, uygulanmaya başlayacağı 3 Mart 2003 tarihine kadar geçen süre içinde çalışan insan sayısı azalacaktır."

Bu işsizlik ortamı içinde sırf dayanışma duygusu ile fazladan bazı insanları çalıştıran şirketler, bu vicdani duygularını ne yazık ki artık taşıyamaz hale geleceklerdir." (10 Ağustos Hürriyet)

"Dayanışma duygusu" yalanlarını bir yana bırakın, söylenen açık; bu süre içinde atabildiğimiz kadar işçiyi sokağa atacağız.

"Kazandık" açıklamaları yapan konfederasyonlar esas olarak işçiyi harekete geçirmekten korktukları, öfkenin yaratması muhtemel selde kendilerinin de boğulacağını hesapladıkları için satış anlaşmasının altına imzalarını koydular.

Yaşanacak tasfiyelerin de direk sorumluları olmaksızın kurtulamayacaklardır.

Bu bir yana, işçiler açısından asıl mücadele bu süreçte şiddetlenecek demektir. Tasfiye dalgasının kimleri önüne katıp sürükleyeceği konusunda düşülecek bencilikler, direnmedeki tereddütler, işçi sınıfı mücadelesinin ciddi darbeler almasını da beraberinde getirecektir.

4-5 bin işçiden, 800 işçiye kadar düşen, işten atılmaya, aman işimizi kaybetmeyelim endişesiyle sesini çıkarmayan Paşabahçe işçisinin zorunlu olarak sürüklenmediği direniş ve bu direnişin sonucu henüz tazedir. Paşabahçe'nin direnişe rağmen kapatılmasında, destek güçlerinin samimiyetsiz, sendikanın sağcı olması yanında işçilerin bugüne kadar izlediği bu yanlış hattın da etkisi azımsanamaz.

"Umut Ediyoruz ki..." Sendikacılığı İşçi Sınıfının Haklarını Savunamaz

Hükümetle uzlaşmanın altına imza atanlardan DISK başkanı Süleyman Çelebi yaşanacak olanları çok iyi biliyor ve diyor ki:

"Umut ediyoruz ki bugünlerde bir işçi kıyımıyla karşılaşmayız. Bu, iş barışını bozar"

Sendikacılığın ne hale geldiğinin açık bir kanıtı. O umut ediyor. Umudu ne, kimden? Patronlardan. Yani yüzyıllardır işçi sınıfının haklarını en asgariye çekmek için her türlü oyunu oynayan, sendikal örgütlülüğü tasfiye etmek için mafya dahil yasadışı her yola başvuran, tarihsel olarak sınıfın düşmanları.

Ama bu sendikacılık, sınıfın düşmanı olarak görmüyor. "İş barışı bozulur" yalancı tehdidi de buradan kay-

naklanıyor. (aynı şeyi sermaye örgütleri de söylüyor) Patronla işçiyi barışık tutma politikası, işçi sınıfının haklarının yokedilmesine gönüllü razı olma politikasıdır. Düzen sendikacılığının gelişmesiyle birlikte gündeme gelen ve giderek gelişen, geliştikçe sendikacılığı iyice düzen sınırları içine çeken bir politikadır.

Bu politikada, direniş yoktur, grev, genel grev, dayanışma grevi yoktur. DİSK'in kuruluşuna öncülük eden, "Söke söke alırız" şiarı yoktur. Ya ne vardır; patron da kaybetmesin vardır. Bunun söylendiği yerde işçi kaybedecek demektir.

Patronun insafına bırakmış, sonra "umarız" diyerek, durumu kurtarmaya çalışıyor, güya tehdit ediyor.

Peki, yasanın hemen yürürlüğe girmesini engelleyen neydi? Şu meşhur "uzlaşma kültürü" mü?

Çelebi aynı açıklamada şunları da eklemeyi unutmu-
yor; *"Gönül isterdi ki yasa bugünden itibaren geçerli ol-
sun. Başbakan'ın araya girmesinin ardından, tansiyonun
düşürülmesi için yasa çıktı. 1 Mayıs'tan itibaren geçerli
olması gündemdeydi. Fakat biz marta çekebildik"*

"Gönül istiyor" ama hükümet, patronlar istemedi di-
ye olmuyor. Büyük başarı ki, iki ay öne çekmişler. İki yıl
patron bekletti, 6 ay da sendikacı bekletse ne olacak ki?
O'nun, düzen partilerini birleştirme gibi bir gündemi
var. Neden direniş örgütlesin, neden o meclisin önüne üç
beş sendikacı olarak değil de, yüzbinlerle toplansın ki?

Burada Bayram Merallerden hiç söz etmiyoruz, çün-
kü onun işçi düşmanlığı aşikar. Yarın bir partide IMF ta-
şeronu Kemal Derviş ile yanyana politika yaparsa kimse
şaşırmazın.

Bu sendikacılık işçi sınıfının haklarını savunamaz. Bu
sendikacılık anlayışı aşılmadıkça hiçbir işçinin ne iş gü-
vencesi olur, ne de ekonomik mücadeleden baksak bile
insanca yaşayabileceği bir maaşı. Zaten dillerinde sınıfın
gücünü iktidara taşımak, emeğin iktidarını kurmak gibi
şeyler hiç yok. Sendikacılık salt ekonomist mücadeleyle
sınırlanmış, onun odağına da "uzlaşma... patron da za-
rar görmesin" anlayışı oturtulmuştur.

Bundan Sonra Paşabahçe Örneğine De Bakılacak

Paşabahçe'de işçiler direndi. Halkın örgütsüzlüğü
Beykoz'un ayağa kalkmasının önünde engeldi. Buna rağ-
men, çevresindeki üç beş gecekondu mahallesi sürekli
destekledi, yürüyüşler yaptı.

Peki sol, sendikalar, partiler, DKÖ'ler ne yaptı? 17
günlük direniş süresince Emek Platformu'nun baskılan-
ma altında kalarak yaptığı ziyaretin dışında bir destek,
sınıfın dayanışmasını güçlendirme, Paşabahçe'yi bir dire-

niş odağı yapma gibi bir anlayış gören oldu mu? Yoktur.

Tam tersine, düzen sendikacılığı ve düzen solu, dire-
nişten ısrarla uzak durdu. "Temsili" ziyaretlerle durumu
kurtarmaya çalıştı. Onların çok büyük işleri olduğu için,
ne zamanları vardı, ne de ablukaya alanları kuşatmak
için oraya yığacakları kitlelerinin durumu müsaitti.

Kuşkusuz bundan sonra sol'un işçi sınıfına yaklaşımı,
direnişlere karşı tutumu, sendikaların bir direnişi nasıl
satabileceği konusunda Paşabahçe örneğine de bakıla-
caktır.

Dikkat edin, Paşabahçe'ye uğramayanlar, direnişi
güçlendirmek için ellerini oynatmayanlarla, iş güvencesi
yasasında patronlara 7 aylık tasfiye süresi verenler aynı
sendikacılıktır.

Bu yol çıkmazdır. Sendikacılığın rotası bu batağın
yönünden kurtarılmadıkça daha çok tasfiyeler, satışlar
yaşanması kaçınılmazdır.

Belediyelerde Grev Kararları Yayılıyor

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, 730 işçiyi kapsa-
yan görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzeri-
ne Küçükçekmece Belediyesi'ne grev kararı astı.

Grev kararının asılmasında belediye binasına yü-
rüyen işçiler, **"Taşeron defolsun işçi halk kurtulsun",
"İşçiyiz haklıyız kazanacağız"** sloganları attılar.

Genel-İş 9 No'lu Şube Başkanı **Zeynel Özdemir** ve
Genel-İş 2 No'lu Bölge Başkanı **Mehmet Karagöz** ay-
rı ayrı yaptıkları konuşmalarda, işverenin hiçbir üc-
ret teklifi getirmedikçe değindiler ve görüşmeler-
den bu süre içinde de sonuç alınamazsa grev kararı-
nı uygulayacaklarını belirttiler. Eyleme Genel-İş İs-
tanbul 2 No'lu Bölge'ye bağlı şubelerin yöneticileri,
işyeri temsilcileri ve Belediye-İş 2 No'lu Şube yön-
eticileri destek verdi.

✓ **Direnme savaşını omuzlayanlarla, diğer güçler arasındaki öncelikli sorun, eylem biçimlerindeki veya taktiklerdeki farklılık değil; ısrar ve kararlılık noktasındaki farklılıktır.**

✓ **F tipine karşı olduğu, bu doğrultuda mücadele edileceği, sadece büyük direniş şehitler verdiğinde hatırlanıyorsa, orada kendi çizgisinde bir tutarsızlık ve samimiyetsizlik var demektir.**

Direnme savaşının **ısrarı ve kararlılığı**, haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten tüm güçler açısından öğreticidir.

İsrar ve kararlılık, başka bir deyişle, **sonuna kadar gitmek**; ekonomik, demokratik mücadelede de, devrim mücadelesinde de olmazsa olmazdır. İster en basit bir hak mücadelesinde, ister düzen açısından temel öneme haiz bir konudaki mücadelede, hiç bir şey, basit, kolay ve düz değildir; bu mücadelenin her aşaması yasaklardan işkencelere, hapisliklere, hatta katliamlara uzanan engellerle dolu olacaktır.

Baskılar karşısında yılmamak, düzenin konuyu kendi icazet sınırları içine çekmeye yönelik tuzaklarına düşmemek, sonuç almanın ön koşuludur. Ekonomik, demokratik, politik mücadelenin karakteri böyle olduğu içindir ki, belli bir noktadan sonra, artık sonucu belirleyecek olan, ısrar ve kararlılıktır.

Solda, kendine güvenin ve militanlığın zayıflamasına paralel olarak, ısrar, kararlılık da zayıflamıştır. Bu nedenle ortaya atılan, hatta "kampanya" adı verilen bir çok talebin takipçisi olunamamıştır. Somut kazanımlara ulaşabilecek bir kararlılık ve ısrar gösterememek, kitleler için yeterince güçlü bir çekim merkezi olamamanın da bir başka nedenidir. Çünkü kitleler, kazanmak ister, sonuçları görmek ister. Günlük mücadeleler bunu veremediğinde, kitleler farklı kanallara yönelirler. Sol bu noktada kendine güveni ve güçlü iradeyi göstermek zorundadır.

Bu zayıflık, Türkiye solundaki hemen bütün birliklerin bir kaç toplantı, en fazla bir kaç eylem sonra dağılmasında da görülür. Türkiye solunun tarihinde, belli bir konuda, sonuna kadar giden, sonuç alan birliktelikler olmayışı, başlı başına tartışılmaya, sorgulanmaya muhtaç bir zaafıdır. Direnme Savaşı, işte bu noktada Türkiye soluna izlenmesi gereken bir örnek sunuyor.

Burada direnme savaşının temel olarak ele aldığı "eylem biçimi"nden sözetmiyoruz. Bu farklı bir konu. Sözettiğimiz

İsrar ve Kararlılık:

Direnmenin De, Birlikte Olabilmenin De Olmazsa Olmazı

hangi mücadele biçimlerini tercih etmiş olursanız olun; o noktada ısrarlı ve kararlı olmanız.

Herkesin kendi söylediğinde, kendi çizgisinde ısrar ve kararlılığını görmek istiyoruz!

Çünkü açık ki, farklılıkların tartışılması bir yana, herkes kendi çizgisinde ısrarlı ve kararlı olduğunda, haklar ve özgürlükler mücadelesi doğal olarak genişleyip, güçlenecektir.

Biliyoruz ki, bir çok siyasi hareket, bir çok demokratik kurum, çeşitli vesilelerle "**F tiplerine karşı olduklarını ve bu konuda sonuna kadar mücadele edeceklerini**" açıkladılar.

Ama F tipine karşı olduğu, bu doğrultuda mücadele edileceği, **sadece büyük direniş şehitler verdiğinde hatırlanıyorsa**, orada kendi çizgisinde bir tutarsızlık ve samimiyetsizlik var demektir.

Ölüm orucuna daha başından itibaren karşı çıkanlar, "demokratik mücadele" üzerine çok "ders" verdi bize.

Bu demokratik mücadeleyi görmek istiyoruz. Herkesin kendi söyledikleri doğrultusundaki ısrarını ve kararlılığını görmek istiyoruz.

Direnişin bir noktasında ölüm orucunu bırakıp "**bayrağı dışarının devraldığını**" söyleyenlerin de bu noktada ısrar ve kararlılığını görmek istiyoruz. "**Tek bir mücadele biçimini fetişleştirmek**" gibi büyük eleştiriler yapıp "ölüm orucunun dışında da yöntemler var" denilerek ileri sürülen "**fili direniş biçimlerini**" görmek istiyoruz. "Dışarıda devralınan" o bayrağın dalgalandığını görmek istiyoruz.

Farklılık nerede? Herkes bu sorunun cevabını araştırmalıdır!

Hemen başta belirtelim; **Direnme savaşını omuzlayanlarla, diğer güçler arasındaki öncelikli sorun, eylem biçimlerindeki veya taktiklerdeki farklılık değil; ısrar ve kararlılık noktasındaki farklılıktır:**

Büyük direnişin bütünü, başından bu yana ki seyrini gözönüne getiren herkes, "demokratik mücadele" konusunda da, "bayrağı dışarıda dalgalandırmak" konusunda da, bize söyleyebilecekleri bir şey olmadığını görecektir. Sonuçta, içerisi dışarıyla, ölüm oruçlarıyla da, feda eylemleriyle de, demokratik mücadeleyle de ortaya konulan büyük bir ka-

rarlılıktır.

Dolayısıyla, burada tartışılan sorun, ne eylem biçimleri konusundaki, ne de ölüm orucuna ilişkin taktik ve politika farklılıklarında değildir. Sorun, bu ısrar ve kararlılığa sahip olup olamamaktadır.

Israr ve kararlılık yoksa, aslında orada gerçek anlamda mücadele de yoktur!

Bu sorun, birlik pratiğimizdeki açmazlardan birini de ortaya koyuyor. Sonuç alıcılık, sonuç almak için kararlılık ve ısrar olmayınca, birlikliklerin **varoluş nedeni** sorgulanır hale geliyor. Ülkemiz solunda sayısız birliğin "bir açıklama bile" yapmadan, halka, sola herhangi bir hesap vermeksizin sona ermiş olması da, sonuç alma konusundaki **iradesizliğin** bir göstergesi değil mi?

Hatırlanırsa, direniş sürerken, "**demokratik kamuoyu yoruldu**" dedi kimileri. Haklar ve özgürlükler mücadelesinin doğasına terstir bu deyiş. Yaptıkları zaten objektif bir "tes-bit" değil; kendi statükolarını mücadeleye dayatmaktır. Yorumları kendileriydi. Bozulan kendi rahat yaşam statüleriydi.

Bir kesim de, direnişten dolayı "**başka konularla uğraşmamaktan**" şikayetçi oluyordu. Burada da haklar ve özgürlükler mücadelesinin doğasına ters bir tavır söz konusuydu. Bu mücadeleyi yürütenlere düşen görev, değişik alanlardaki, konulardaki mücadeleleri birleştirmek, birbirleriyle ilişkilendirmektir. "**Başka konular, başka gündemler**" gerekçesi doğruysa, o başka konularda neler yaptığınızı ve yapacağınızı da görmek isteriz. Ama görülen bir şey yoktur.

Bir kaç şey yaptık, tamam artık başka konulara bakalım, veya biraz dinlenelim deniyordu yani kısacası. Bu, **sonuç alıcılıktan, ısrar ve kararlılıktan uzak, yasak savmacı, göstermelik mücadele tarzının tezahürüdür**. Ve bu tarz, reformizmin egemen tarzı haline gelmiştir.

Ne yazık ki, emperyalizm ve oligarşi bize böyle bir "**özgürlük**" tanımıyor. Bazıları kendilerine "tembellik hakkı" tanısalar da, mücadele bu hakkı tanımıyor. Yok illa ben "özgür" olacağım, yok ille "tembellik hakkımı kullanacağım" denilirse, zaten o durumda, somutta da olduğu gibi, mücadeleden kopulur, uzaklaşılır.

Orada kazanım da, zaferler de, kitleler de, birlikler de olmaz.

Israr ve kararlılık, birlikte olmak için de güçlü bir zemindir

Direniş, ısrara, sabra sahip herkes için gerçek bir "odak", bir çekim merkezidir. Herkes bu direnişe, kendi çizgisi doğrultusunda ısrar ve kararlılığını katabilir. Eğer ki bu konuda bir şeyler yapılmak isteniyorsa, yapılması gereken de budur. Hala

çok geç değildir, direnme savaşı sürüyor.

Direnme savaşı sürüyor. Herkes kendi çizgisinde ısrarını, kararlılığını ortaya koysun. Ülkenin bir çok köşesinde direniş evleri açalım; bir kaç yerde sıkışan çok çeşitli eylem biçimlerini ülke çapında, tüm demokratik güçler çapında yaygınlaştıralım.

Kim ne yapacaksa, kim hangi mücadele biçimini savunuyorsa, artık "yarına" bırakacağı, erteleyeceği bir şey yoktur. Devrimci tutsaklar ölmeye devam ediyor. Erteleyenler, hala şu veya bu gerekçelerin ardına sığınanlar, ülkemizdeki mücadeleden (ekonomik, demokratik, siyasi) kopuşlarını perçinlemiş olurlar.

Seçimler ve F tipleri

Bu sütunlardaki çağrımıza karşılık bazıları "**şimdi seçim zamanı, hiç uygun değil**" diyecek belki. Hayır, hiç kimse bu bahaneye sığınmasın. Tam tersine, eğer bu konunun ülkemizdeki haklar ve özgürlükler mücadelesindeki yerini görüyorsa, "**F tiplerine karşı oldukları ve bu konuda sonuna kadar mücadele edecekleri**" sözlerinde tutarlı ve ısrarlıysalar, pekala seçim çalışmalarlarıyla da bütünleştirebilirler.

Seçim sloganlarının içine katılmalı F tiplerine karşı mücadele de. Eğer bütün ülkenin F tipine çevrilmesi tesbiti doğruysa ve bu F tiplerinden başlamışsa, o zaman F tiplerine karşı mücadele, talepler, sloganlar, demokratik bir Türkiye isteyenlerin seçim çalışmalarında da karşılığını bulmak zorundadır.

Eğer seçim çalışmalarına bunu katmıyorsa, o açık söyleyelim, ne demokrattır, ne gerçekten F tiplerine karşıdır, sadece şarlatandır. F tiplerini bile seçim konularının arasına katmayanlar, haklar ve özgürlükler adına ne getirebilirler ki bu ülkeye? Kime ne vadedebilir, eskaza meclise girerlerse, ne yapabilirler?

Seçim çalışmalarında F tiplerine yer verilip verilmemesi, legal parti çevrelerinin haklar ve özgürlükler mücadelesi konusundaki samimiyetlerinin de test edildiği nokta olacaktır. Oligarşinin icazet sınırları içinde mi hareket edecekler, yoksa, halkın taleplerini, bedeli ne olursa olsun dile getirebilecekler mi?

GAZİLİK, KAVGANIN ONURLU BİR BEDELİ

Kürdü, Türkü, Lazı, Arabı, Çerkeziyle Türkiye halkları onbinlerce evladını, bağımsızlık, özgürlük, demokrasi uğruna toprağa verdi. Bir o kadar da bu savaşta sakat, yaralı, bedensel yeteneklerinin kimini kaybetmiş gazilerini bağrına bastı.

Gazilik Moral Değerimizdir

Gazilik; şehitlik gibi bir ünvandır, ama onun gibi mutlak değildir. Şöyle ki, bir insan şehit olduğunda hep şehit olarak kalır ve öyle anılır. Fakat gazilik öyle değildir. Bir savaşa girip yara alan, savaşın izini taşıyan veya sakat kalan herkese gazi diyemeyiz. O savaştan başı dik çıkması gerekir. Savaştan başı dik çıkıp da gazilik ünvanı alan biri de o ünvana yaraşır bir şekilde yaşadığı sürece gazidir. İlerler geriler, düşer kalkar... Bunlar ya da bu tür şeyler gaziliğe halel getirmez, bunlar olabilecek şeylerdir. Oluyor da... Kopuş, davaya ihanet, düşmanlaşma gibi durumlarda gazilik ünvanı ortadan kalkar.

Fakat ruh sağlığının bozulmasının sonucu olarak ortaya çıkabilecek durumları -olumsuzlukları- bunun dışında tutmak gerekir. Çünkü bu, bilinçli bir tercihten ve iradeden uzaklaşmadır.

Gazilik bizlerin, halklarımızın moral değerlerindenidir; o mücadelenin simgesi, resmi, değeridir. Halkımız, nasıl ki şehitlerimiz nezdinde fedakarlığımızı, davaya inancımızı, halk sevgimizi görüyorsa, gazilerimiz nezdinde de, halk için ödenen bedelleri büyük bir onurla taşımayı, kararlılığı, bedellere rağmen davadan dönmemeyi görür.

Gazilik Bir "Nokta" Değildir

Her devrimci, kavganın bir aşamasında gazi olabilir. Gazilikle ortaya çıkan fiziki arıza ne kadar ağır olursa olsun, beyin faaliyetseyse, üretim sürüyor demektir, mücadele sürüyor demektir.

Bir yandan sağlığına kavuşmayı devrimci bir görev olarak algılarken, öte yandan üretmeye, yaratmaya, mücadelenin gelişmesi için elinden geleni yapmaya devam eder. Hatta düne göre çok daha büyük bir çaba ve enerjinin ortaya çıktığı örnekler vardır. Direniş gazilerinin, doktorların tüm umutsuz teşhislerine rağmen, hızla iyileşmeleri bu konuda çarpıcı bir örnektir. Keza yine onların küçük-büyük demeden beyinlerinde "ne yapabiliriz" düşüncesini taşımaları da örnektir.

Gazilik ve Ölüm Orucu

Gazilik kavramı daha çok ölüm oruçlarıyla gündeme geldi. Bunda, kimi kalıcı sakatlıklar sonucunun ortaya çıkması, kitle-sel sakatlıkların direnişle birlikte gündeme gelmesi gibi durumlar etkindir.

Ancak yukarıda ifade ettiğimiz tanımlamayla birlikte ölüm orucu özgülünde belirtilmelidir ki; bu direnişe katılan, ama nefesi yetmeyen, direnişi kırma manevrası sonucu tahliye edilen, yani şehitlerimizin cesetlerine basarak dışarı çıkan, ama o manevrayı bozmak için hiçbir şey yapmayan, ahlaksızlaşanlar da vardır. Bunların gazilikle uzaktan, yakından hiçbir ilgileri yoktur. Onlar moral değerlerimiz yerine bir tas çorbayı tercih etti.

Bunun yanı sıra, fiziki olarak bütün zorluklarına, kimisinin onlarca yıllık geçmişlerinin silinmesine rağmen direnişin gazileri olma onurunu taşıyanlar da az değildir.

Gazilik Meşrudur

Gazilerimiz, bağımsız, demokratik bir Türkiye yaratma mücadelesinin meşruluğunu yaralı bedenlerinde taşırlar. Bir gazi olarak yeraldıkları mücadele saflarında bu meşrulukla hareket eder, bu bilinçle kitlelere mücadelenin meşruluğunu, onurunu taşırlar.

Oligarşi ölüm orucunda tahliyeleri gündeme getirdiğinde, birinci amacı direnişi kırmaksa, bir diğer amacı da, işkencelerle sakat bıraktığı insanlarımızla halka gözdağı vermektir.

"Bana karşı çıkarsanız, devrimci olursanız sizi de bu hale getiririm, sonunuz böyle olur..." mesajı vermek istedi. Öte yandan, sakat bıraktığı 300'den fazla insanımızı hiç gündeme getirmeyerek, vahşetini gizlemek istedi.

Ama başarılı olamadı. Gazilerimiz dimdik ayakta oluşlarıyla, moralleri, coşkularıyla, oligarşinin vermek istediği mesajı tam tersine çevirdi, devletin gizlemek istediği gerçeklerin bir yanının en canlı kanıtları, direnişin kararlılığının abideleri oldular.

Selmani Özcan

İlyiç Ramirez Sanchez (Carlos): Devrimci adalet, kesin ve değişmezdir

Asıl adı İlyiç Ramirez Sanchez olan, "Carlos" ile yapılan bu röportaj Lübnan'da yayınlanan 25 Temmuz 2002 tarihli *As Saffir* Gazetesi'nden kısaltarak çevrildi.

Nasıl yaşıyorsunuz?

Hapishaneler, mücadeleçilerin yolundaki etaplardan biridir. Ben, siyasi tutsaklar kuşağından birine üye olmaktan gurur duyuyorum. Yalnız ben bir profesyonelim ve taviz vermeden, dejenere olmadan savaşımı sürdürüyorum... Gazete ve savaşımıza yararlı olabilecek kitaplar okuyorum. Hiçbir şekilde gerekçe olamayacak bir nedenle elimden alınan tahta masamın yerine verilen ve sürekli sallanan plastik masa üzerinde zorlukla da olsa yazıyorum. Değerinden on kat fazla bir fiyatla haftalık olarak kiraladığım televizyon aracılığıyla haber bültenlerini izliyorum. En çok İnsan sıcaklığını arıyorum. Bir insanla konuşabilme gücünü. **8 yıldır tecrit** sistemindeyim. Fransa'da **ziyareti yasak tek tutukluyum**. Aynı şekilde, Fransızca'yı öğrenmem yasadışı yollarla engelleniyor.

Bugün açısından, devrimci mücadele sana ne ifade ediyor?

Ben Ocak 1964'ten beri komünist bir mücadeleciyim. Bürokrasi tuzağına düşmedim. Radikal ve disiplinli bir devrimci olarak çizgimi sürdürüyorum... **Kendimi 14 yaşından beri devrime adadım**. 20 yaşına geldiğimde stratejik bir eksen etrafında dünya devrimine katıldım... Kastettiğim eksen Filistin'in kurtuluşu için savaş... Komünist idealin İslamla çeliştiğine inanmıyorum...

Dostlarından ve yoldaşlarından mektup geliyor mu?

Açıkçası bana gelen mektuplar sadece Hekim George Habaş'tan ve Venezüella başkanı Hugo Chavez'den. Başka önderlerden ve yoldaşlardan bana dayanışma mesajları gönderdiler.

Yanında durduğun Arap devletlerinin ABD'nin kucağına oturması hayal kırıklığı yarattı mı?

Güney Yemen hariç, hepsi normaldi, diğer bütün Arap devletleri, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından önce bile dış politikada ABD'nin çıkarlarına uygun politikalar izlediler. Sadece Irak, bu intihar mantığından çıkmayı tercih etti...

Adını andığınız şahıslar için ise; **George Habaş**, Filistin devriminin en büyük önderlerindendir. Tek başına bir okul o, artık. Üslubu, direnişin dışında dahi taklit edilmeye başlandı. Adı Ahmet olsaydı, Ebu Ammar (Arafat) başkan olamazdı... **Vedii Haddad** ise, eşi olmayan tarihi bir liderdir. Kendisi, savaş düşmanının olduğu

yere taşıma, cepheler açma ve hedefi belirli ve yıkıcı komando saldırıları yoluyla düşmanı sarsmayı savunan o mükemmel stratejisinin teorisyeni, planlayıcısı ve organizatörüdür. Hepimizin ustasıdır. **Kaddafi** ise dış baskılara ve içteki bazı katmanların baskılarına boyun eğdi...

Herhangi bir eylemden dolayı pişman mısınız?

Evet, başarılı olamadığım eylemlerden...

Seni aldatanları saklamakta neden ısrar ediyorsun?

Ben bir siyasi sorumlu olarak, iktidarın sınırı ve tehlikesinin bilincindeyim... Ben dünyanın merkezi değilim. Devrimin yüksek çıkarlarını vücudumun özgürlüğüne ve özel yaşamıma tercih ediyorum... Devrimci adalet, kesin ve değişmezdir. Görevimi yerine getirirken, elim kesinlikle titremedi...

Arap sorumlulara bir mesajın var mı?

Sayın majesteleri, ekselansları ve hazretleri, omuzlarınıza yüklenen sorumluluklara saygı gösterin. Kuveyt'ten Moritanya'ya kadar tek bir insan gibi etrafınızda kenetlenen halkınıza güvenin. Siyonist düşmanla ve ya batılı ve başka işgal güçleriyle karşı karşıya gelseniz dahi halkınıza güvenin. 1991 Şubatı'nın bir gecesinde Tel-Aviv'e ilk Scud füzesi düştüğünde, Irak'la savaşta yakınlarını kaybeden analardan ve babaları savaşta şehit düşen öksüz çocuklardan oluşan yüz binlerce kişilik gruplar buz gibi bir gecede ve kendiliğinden, "seni affediyoruz Saddam" sloganları atarak Tahran'daki İslami Devrim alanına doğru topluluklar halinde aktılar. Ben eminim ki, Araplar Farisiler gibi kahramandırlar.

Bir gün çıkabilmeyi umuyor musun?

Mesleğim devrimcilik olduğuna göre, doğal ki umutluyum. Kuşkusuz bu, bozulmayan moralini ve sarsılmayan savaşçı düşüncemi neden koruduğumun bir açıklamasıdır.

Halk Herri Batasuna'yı Destekliyor

İspanya hükümetinin "ETA'nın siyasi kolu" olduğu gerekçeyle kapatmaya çalıştığı ve mal varlığına el koyma işlemi başlattığı Herri Batasuna'ya destek için 12 Ağustos'da **10 bin kişi** yürüdü. Yürüyüşte ETA'yı destekleyen sloganlar atıldı, "Mücadele Tek Yoldur" pankartları taşındı.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Çarpıt, Yönlendirir!

Medyada bir haber: **“İşgali Saddam başlatacak: körfez savaşı yenilgisinden ders alan Saddam, ABD birliklerini başkent Bağdat ve diğer büyük kentlerde karşılamak amacıyla buraları önceden işgal edecek.”** (9 Ağustos 2002 Milliyet)

Olayların çarpıtılmasına klasik bir örnek.

Saddam kim? Irak'ın devlet başkanı. Halk destekliyor mu desteklemiyor mu, başkalarını onu kabul ediyor mu etmiyor mu; bunlar gerçeği zerre kadar değiştirmiyor.

Ama kafa Amerikancı olunca, adam kendi ülkesinin işgalcisi yapıp çıkılıyor. Ne haberciliğin zerresi var burada, ne de akla mantığa uygun tek bir kelime. Ama ne önemi var; Amerika'nın bugünkü politikalarına uygun ya, önemli olan bu.

Koşullar başka yerlerde, yine Amerikancı kafaya emreder; diktatörler demokrasi havarisi diye lanse edilir, eski krallarla özgürlük rüzgarları estirilir.

Amerika'nın Irak'a saldırı zemini hazırlamak için en büyük gücü kuşkusuz medya. Ama sanmayın ki, bu medya sadece CNN ile sınırlı. CNN Türk'ü var, Kanal D'si var, Show'u var, Star'ı var, Hürriyet'i, Milliyet'i, Sabah'ı var... Yani Amerika'dan çok Amerikancılığıyla damgalanmış Türkiye medyası var. İzleyin, bugün Saddam'a saldırı için güçlü bir zemini yaratamadı Amerika,

ama yaratmak isteyecektir. O zaman Türkiye medyasını izleyin. Tıpkı Körfez krizindeki gibi ne yalanlar, dezenferyasyon örnekleri serilecek önümüze.

Seçim gündeme girdiğinden beri, hükümet operasyonunun startı verildiğinden bu yana, gazetelerde, TV'lerde Derviş, Cem, Bayar pohpohlamalarından geçilmiyor.

Şişirme manşetler, kimi gazetelerin yazarlarının il il dolaşarak izlenimlerini aktardığı yazılarla birlikte daha da sırtır hale geldi.

Gazetelerin ön sayfaları başka bir şey diyor, iç say-

falar başka.

Manşetlerde, “Derviş... Cem...Bayar...” İç sayfalar-da ise “onlar kim” soruları. Örneğin Milliyet Kars'dan aktarıyor. Yazar da kendi gazetesinin havasına kaptırmış soruyor; “ya Derviş, Cem, Bayar...” Halkın cevabı net: **“biri amerikalı... ötekisinin neresi yeni... Bayar da kim?”**

Halkın gerçeğiyle, medyanın gündemi arasında dağlar var. Bu, her konuda çok çarpıcı bir şekilde ortaya çıkıyor. Medyanın gündeminde “hangi partiyi kiminle biraraya getirip, istediğimiz iktidarı kurarız” derinde, halk ekmek, iş, adalet savaşında.

Bir Devrimci Gazetecinin Ölümü Nasıl Sansürlendi

Ölüm orucu direnişinin 93. şehidi Fatma Bilgin Kurtuluş dergisi muhabiriydi ve bu görevi sırasında tutuklandı.

Devrimci gazetecilik bedeli ölüm, tutsaklık, işkence bile olsa, gerçekleri yazmak, gerçekleri halka ulaştırmaktır. Baskıların karşısında geri adım atmamak; bu ülkeyi IMF'nin yönettiğini, iktidarların Amerika'dan emir aldığını, bu düzenin özgürlüklerin düşmanı olduğunu haykırmaktır.

Tutsak onlarca devrimci gazetecinin adını anmak istemeyen, **“onlar başka nedenlerle tutuklu”** gerekçeleri sıralayan Basın Konseyi'nin 27 Mart

2002 tarihinde yaptığı açıklamada, tutuklu gazeteciler arasında Fatma Bilgin de vardır. Yani Basın Konseyi de lütfedip “tutuklu gazeteci” demişti Fatma için.

Ama, ne basın konseyleri, ne başka basın örgütleri onun neden ölüme yürüdüğü üzerine tek bir söz söylemedikleri gibi, basında onun şehitlik haberine de sansür uyguladılar.

Çünkü, **Fatma onurlu basın emekçileri için de bir çağrıdır.** Örgütlü olma, örgütlü mücadele çağrısıdır. Medya patronları bu çağrının basın emekçilerine ulaşmasını istemedi.

'Sallabaş Hasan'ın Başına Gelenler

Özdemir'e ucan tekme

İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, 12 Eylül öncesinden miras kalma namıyla 'sallabaş Hasan' Fenerbahçe maçını izlemek için gittiği Hollanda'nın Rotterdam kentinde 12 Ağustos gece yarısı saldırıya uğradı. Saldırıyla ilgili olarak Özdemir "terör örgütü işi" açıklaması yaparken, Hollanda polisinin üç Fas'lıyı gözaltına aldığı öğrenildi.

Saldırı sonucunda, bir kabur-

gasının çatladığı, gözlerinin, kolunun morardığı belirtilen Özdemir, gecenin yarısı tek başına ne yaptığı üzerine bir açıklama yapmadı. Her Avrupa'ya gidişte korumalarını atlatıp kumarhaneye kapağı attığı bilinen Mesut Yılmaz örneği de hatırlanarak, **kamuoyunun kafasında Özdemir'in neden korumalarını atlattığı konusunda soru işaretleri oluştu**. Yoksa Rotterdam'ın kumarhanelerini, batakhanelerini "teftişe" mi çıkmıştı? İki yumrukta ayağa kalkamaz hale geldiğine göre, acaba zil zurna sarhoş muydu koskoca İstanbul Emniyetinin Müdürü?

"Hunharca bir saldırı"

Özdemir'in anlatımları ve kimi görgü tanıklarının ifadelerine göre, üç-beş yumruk yemişti Özdemir. Ama, TV'lerden izleyenler gördü ki, oldukça gururu kırılmış, medyanın kahramanlık menkıbeleri de kırılan gururunu tamir edecek gibi görünmüyordu. "Ucan tekme" atmıştı Özdemir'i dövenler. Böyle diyordu kendisi. Ve ekliyordu; "hunharca bir saldırı."

Yalancılık Meslek Olmuş

Hasan Özdemir, kendi ifadesine göre, yüzlerini bile görmemişti, esmer mi değil mi, onu dahi bilmiyordu. Ama "karşılık vermişti". Hem de kahramanca. Arkasına bakmadan kaçmıştılar medyaya göre.

En Kahraman Uğur

'Sallabaş Hasan'ın başına gelenlerde tek kahraman o değil elbette. O anda yanında bulunan ve 19 Aralık günü Fidan'ın alevilerini devrimcileri karalamak için kullanan, "vahşet" çılgınlıkları atan gazeteci Uğur Dündar yine vahşet çılgınlıklarıyla anlattı: "Hasan Beye gaddarca, hunharca saldırdılar... Ben müdahale ettim, sonra yardıma geldiler, kurtardık..."

Vay be, en kahraman Uğur görev başında, merak edecek bir şey yok yani. Ya bir de en kahraman Uğur olmasaydı, Sallabaş Hasan'ın hali nicolurdu?

Fatma Bilgin İçin Gösteriler

HAMBURG: 12 Ağustos'ta İKM'nin düzenlediği gösteride bu kez sloganlar direnişin 93. şehidi Fatma Bilgin içindi. Türkiye Konsoloslukluğu'nun önünde gerçekleştirilen protesto eyleminde Türkçe ve Almanca bildiriler dağıtıldı.

FRANKFURT: Bir başka gösteri de Frankfurt'ta bulunan Türkiye Konsoloslukluğu önündeydi. Ölüm orucunu destekleyen ve devleti protesto eden sloganların atıldığı eylemde, ayrıca konuşmalar yapıldı.

LONDRA: İngiltere'nin başkenti Londra'da bulunan Türkiye Başkonsoloslukluğu önünde düzenlenen gösteride "KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ" pankartı açıldı ve "Fatma Bilgin Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

ZÜRİH: İsviçre TAYAD Komite tarafından 14 Ağustos'ta Başkonsolosluk önünde yapılan gösteride "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür" pankartı ve şehitlerin resimleri taşındı. Yapılan açıklamanın ardından eylem bitirildi.

İbrahim Doğan Anıldı

1996 Ölüm Orucu gazisi İbrahim Doğan'ın Yunanistan'da katledilişinin yıldönümünde bir anma düzenlendi. 13 Ağustos'ta katledildiği hastane önünde yapılan anmada İbrahim Doğan anlatılırken, hastane içinde dağıtılan bildirilerde de "yoldaşımızın katillerini istiyoruz" denildi.

Haydar Akdemir Anıldı

Geçen yıl aramızdan ayrılan, cephe taraftarı Haydar Akdemir için 11 Ağustos günü Londra Anadolu Halk Kültür Merkezi'nde bir anma düzenlendi. Anmada Haydar Akdemir üzerine yapılan konuşmaların ardından mücadeleye daha aktif katılma çağrısı yapıldı. Ardından Grup Nisan Güneşi türkü ve marşları şehitler için söyledi. 80 kişinin katıldığı anma verilen yemekle son buldu.

kahramanlar Ölmez

Elif KARAMAN
Aydın YILDIRIM

Şehitlik tarihi:

17 Ağustos 1999

Şehit düştükleri yer:

İzmit

Şehit düşme şekli:

17 Ağustos'ta bir çok şehrimizi yerle bir eden depremde, İzmit'te hayatını kaybeden binlerce insanımızdan ikisi de, DLMK'lı, aynı zamanda dergi dağıtıcısı olan Elif Karaman ve Karanfiller Kültür Merkezi Müzik Topluluğu üyesi Aydın Yıldırım'dı.

Senem ADALI,
Muhammed KAYA

Şehitlik tarihi:

20 Ağustos 1996

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Alibeyköy

Şehit düşme şekli:

Devrimciydiler.
Kendilerinin de bir parçası oldukları yoksul halka gerçekleri iletmek için dergi dağıtıyor, onların sorunlarına çözüm arıyorlardı. Demokratik, yasal bir faaliyet yürütüyorlardı. Kaldıkları evde savunmasız durumda polis tarafından katledildiler.

Baki ERDOĞAN

Şehitlik tarihi:

22 Ağustos 1993

Şehit düştüğü yer:

Aydın

Şehit düşme şekli:

11 Ağustos'ta Aydın'da misafir olarak kaldığı evden gözaltına alındı. 10 gün süren işkenceler sonucunda 22 Ağustos'ta kaldırıldığı hastahane de yaşamını yitirdi. 1984'de Aydın Turizm Meslek Yüksekokulu'na girmesiyle mücadele hayatı başladı, uzun süre gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde ön saflarda yer aldı. 1993 yılında Devrimci Sol Ege Bölgesi Siyasi sorumluluğu görevine atandı.

**O büyük sevdayı
bu kadar onurlu
bu kadar namuslu taşımaya
tereddüt etmedik eğilmedik
kanımızla yazılacaktı umudun şiiri
ve bir kez çıkmıştı ağızımızdan söz
ve biz pimi çekilmiş yürekler
Düşmüştük karanlığın ortasına
Dilimizde kurtuluş türküleri
Mataramızda ab-ı hayat
ve düşerken
özgürlük renginde bir gülüş yanağımızda**

Ahmet EREKLİ

Şehitlik tarihi:

Ağustos 1977

Şehit düşme şekli:

Faşistler tarafından katledildi.

Ömer ERMiŞ

Şehitlik tarihi:

Ağustos 1979

M. Ali BALOĞLU

Şehitlik tarihi:

Ağustos 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Hisarüstü

Şehit düşme şekli:

Gecekondu yıkımına karşı direnişte jandarma tarafından katledildi.